DAPHNÉ CLAIR

O ASTEPTARE ATÂT DE ÎNDELUNGATĂ

Peter o iubește nespus pe Elise. Este mai în vârstă decât ea și are tot ce-i trebuie pentru a deveni un soț bun. Sub influența mamei sale, fără îndoială, tânăra fată se logodește cu el.

Dar, apare Simon despre care nimeni nu știe mare lucru. Pare nepăsător, indiferent la tot ce se întâmplă în jurul lui, cu excepția pasiunii dezlănțuite care-l atrage spre Elise.

THE BEST

I.S.B.N.-973-96805-9-3

Lei 1200

DAPHNÉ CLAIR

O AȘTEPTARE ATÂT DE ÎNDELUNGATĂ

Traducere de ILEANA JITARU

BUCUREȘTI, 1994

CAPITOLUL I

– Nu vrei să rămân, eşti sigură, draga mea?

Modul afectuos, atât de rar folosit de Katherine Ashley în conversaţiile cu fiica sa, arăta grija ce i-o purta acesteia, rămasă acum văduvă. Katherine se întoarse spre soţul său, chemându-l în ajutor.

– Howard, ea ar trebui să vină cu noi, nu crezi? Apoi, fără a aştepta răspunsul, se adresă din nou Elisei... N-ar trebui să rămâi singură în seara asta. Vei merge cu noi... Howard...

– Dar vreau să rămân singură, mamă, zise Elise pe un ton neutru.

Calmul vocii sale se armoniza cu seninătatea obrazului său, a cărui puritate era nuanţată de părul blond, dat pe spate şi de verdele limpede al ochilor, în care nu se zărea nici o urmă de lacrimi.

Tatăl său o privi. Era suplă, aproape fragilă, în rochia ei neagră, simplă, care-i accentua feminitatea. El era sigur că ea nu vărsase nici o lacrimă de când, în urmă cu trei zile, un telefon de la poliţie, în mijlocul nopţii, o anunţase că soţul său fusese rănit mortal într-un accident de maşină. Howard era mândru de fiica sa, o mândrie amestecată, oarecum, cu un sentiment de culpabilitate, deoarece nu-şi făcuse timp

s-o cunoască cu adevărat, când ea era încă un copil... şi crescuse atât de repede, se căsătorise atât de tânără... Era acum o tânără femeie de douăzeci şi cinci de ani, cu mult sânge rece. Katherine, care fusese mereu o mamă exigentă, o trata ca pe un copil.

– Fetiţa mea...

Trăsăturile, de obicei severe, ale Katherinei se îmblânziră când mângâie braţul fiicei sale.

– Ai fost foarte curajoasă. Trebuie să fii tare... Vino cu noi până la...

– Mă simt foarte bine, mamă. N-am să mă prăbuşesc acum, îţi promit.

Dar ochii ei verzi se ridicară spre tatăl său, iar acesta citi în ei o rugăminte.

– Kate! zise el.

Stupefiată, soţia lui se întoarse, privindu-l. Numeroşii lui funcţionari ar fi recunoscut imediat acest ton autoritar şi s-ar fi grăbit să-i dea ascultare. În ceea ce o privea, însă, Katherine nu-l auzise încă niciodată.

– Howard? făcu ea surprinsă şi indignată în acelaşi timp.

– Părerea mea este că Elise ştie ce vrea. Îi vei putea telefona mâine, în cazul când se va răzgândi. Elise, vei veni când vei vrea, ştii asta, şi vei rămâne la noi atât cât vei dori.

– Mulţumesc, tată.

Ea nu va veni, el ştia asta. Şi, fără nici o legătură, îşi readuse în minte o zi de demult: după o lungă călătorie de afaceri el îi adusese un superb şi scump leagăn de păpuşă; ea îi mulţumise cu aceeaşi voce de acum, care aprecia gândul afectuos ce însoţise cadoul,

dar exprima o totală indiferenţă faţă de obiectul în sine. Mai târziu, Katherine îi spusese că, la unsprezece ani, Elise era cam mare să se mai joace cu păpuşile, şi astfel el se simţise mai uşurat: înţelesese atunci reacţia ei. După următorul voiaj de afaceri, îi adusese un săpun, apă de colonie şi o trusă de manichiură, toate într-o mică geantă de piele. Dacă amintirile lui erau exacte, reacţia ei fusese aceeaşi.

Pe un ton brusc, zise:

– Vino, Katherine.

Supusă, dar cu un aer nemulţumit, soţia lui îl luă de braţ iar Elise îi conduse până la uşă. Ea îi întinse obrazul mamei sale pentru a o săruta şi păru un pic surprinsă când tatăl său se aplecă şi el, pentru a-i săruta obrazul. El nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată pe Elise sărutând de bunăvoie pe cineva, nici chiar pe soţul ei. Se întreba, pentru prima dată, dacă Peter şi ea fuseseră fericiţi. La optsprezece ani, ea păruse nerăbdătoare să se căsătorească cu el, iar Katherine şi el se simţiseră mai degrabă uşuraţi: o căsătorie potrivită, cu un bărbat cu câţiva ani mai mare ca ea, trebuia să liniştească unele tendinţe ale ei spre acţiuni necontrolate.

După plecarea lor, Elise închise uşa şi lăsă să-i scape un lung oftat de uşurare. Îşi încovoie o clipă umerii, îşi sprijini capul în mâini. Dar, ridicând ochii, se văzu astfel în oglindă, în aparenţă epuizată, pierdută. Ea se ridică şi trecu în spaţioasa cameră de zi în formă de L. Se apucă să golească scrumierele, să aşeze pernele pe fotolii, orice pentru a-şi ocupa mâinile şi mintea.

Totul fusese bine făcut. Se vedea eficacitatea bine cunoscută a mamei sale, desigur! Fusese ajutată de doamna Benton, care venea de trei ori pe săptămână la părinții ei și fusese fericită să poată ajuta la tot ce trebuia făcut.

În cameră plutea încă un ușor miros de fum de țigară și Elise se duse să deschidă ferestrele. Spre sfârșitul după-amiezii, cerul se înnorase; un vânt rece flutură perdelele și o făcu pe tânăra femeie să tremure. Totuși rămase la fereastră, contemplând grădina. Adusese o mulțime de plante, în urmă cu cinci ani, când ea și Peter, tineri căsătoriți, se mutaseră în noua lor casă.

Trandafirii crescuseră: roșii, galbeni, crem; înfloreau de acum, pe puternicele lor tije spinoase. Arțarul japonez, într-un colț al peluzei, era deja un arbore respectabil, înalt de trei metri. Spre colțul casei, o ferigă arborescentă făcea umbră cerceilușilor roz și roșii; mai departe, spre poartă, copăcelul exotic pe care ea îl plantase anul trecut nu era decât un mic arbust. Peter o tachinase în legătură cu acest copăcel: „În vreo sută de ani o să semene cu un copac. Tu intenționezi să mai fii pe aici?“

– Dar tu? îl întrebase, la rândul ei, surâzând.

Ea nu putuse să-i spună: „Poate copiii noștri vor mai fi“. Nu mai abordaseră acest subiect cam de anul trecut sau chiar mai de mult. Se strecurase un oarecare subînțeles în glumele lor despre acest copăcel exotic. Poate că o grădină din periferiile Auckland-ului nu era locul cel mai potrivit pentru un gigant al pădurilor tropicale, care putea să trăiască și o mie de

ani și să atingă proporții colosale; dar ei îi plăcea să creadă că el va fi aici și după dispariția lor, poate chiar când și casa ar fi dispărut...

Cu un surâs ușor, Elise își mușcă buzele și își întoarse privirea de la grădină și... de la amintirile sale. Perdeaua se ridică și se încolăci în jurul unei mici măsuțe, răsturnând o figurină care căzu pe mocheta groasă, fără a se sparge.

Tânăra femeie luă de jos bibeloul, îl puse din nou pe măsuță și închise ferestrele. Imediat încăperea i se păru sufocantă. Pe o altă măsuță, în apropierea ușii, o casetă cu țigări rămăsese deschisă. Avu intenția s-o închidă, trecând pe lângă ea; dar o lăsă deschisă și își aminti gustul tutunului, plăcerea ce o simțea aspirând fumul ușor în gură, în gât... Cu bruschețe, închise capacul. Renunțase să mai fumeze cu ani în urmă. Nu, ea va reuși să iasă din impas prin forțe proprii, fără droguri, fără nici un alt ajutor.

Se simțea golită; fără îndoială îi era foame. De azi dimineață, când se forțase să înghită o ceașcă de cafea cu două felii de pâine prăjită, nu mai pusese nimic în gură. Cei ce veniseră la funeralii, avuseseră din plin ce mânca după ceremonie... Poate mai rămăseseră ceva resturi în bucătărie, rânduite cu grijă de doamna Benton. Poate ar trebui să-și facă doar o ceașcă de ceai și două sandvișuri...

Soneria zgomotoasă de la intrare îi întrerupse gândurile. Probabil vreun comisionar întârziat, cu flori, sau încă vreo telegramă. N-avea chef să răspundă. Totul se terminase acum. Puteau să lase florile pe prag sau să vină mâine cu telegrama...

Soneria răsună din nou, scurt, insistent. Elise stătea nemișcată și gândea: „Plecați, plecați!" Dar, nu; se suna insistent, prelungit. Apoi se făcu liniște. Nu se auzi nici un zgomot de pași pe terasă sau pe alee.

Din nou, vizitatorul necunoscut apăsă pe buton, sunând insistent, hotărât.

– Du-te la dracu'! murmură Elise plictisită, dar fără furie.

Se duse, în sfârșit, spre ușă pe care o deschise, fără vreo curiozitate, remarcând doar că începuse să se întunece. Rămase în prag; pe fața sa se afla o mască de politețe rece și, cum stătea dreaptă și încordată, părea aproape aspră, rigidă, în ciuda vioiciunii grațioase pe care o avea, de obicei, oricare gest al său.

Bărbatul din fața ei era înalt; deși ea purta tocuri înalte, el o depășea cu câteva zeci de centimetri. Era îmbrăcat în costum din trei piese, dar putea foarte bine să poarte și un jeans cu o cămașă oarecare. Cu o mână în buzunar, cu cealaltă sprijinită de perete, deasupra soneriei, gata să sune din nou. În această poziție, el avea umerii proiectați în față, astfel că, atunci când ea deschise ușa, avu impresia că se apleacă spre ea cu un aer amenințător. Această impresie era întărită de expresia sumbră de pe fața lui. Avea o bărbie agresivă, o gură încăpățânată care putea, la fel de bine, crea o imagine de cruzime sau de amuzament; avea sprâncene negre și drepte deasupra unor ochi gri închis, și un păr negru, ondulat prin care părea să fi trecut, neglijent, un pieptene dimineața.

Fără a spune nimic, el se redresă și o privi pe tânăra femeie. O privire pătrunzătoare, aproape obraznică; totuși, nu era o privire deliberat obraznică ci doar simpla certitudine că el avea dreptul să o privească așa și că ea știa acest lucru.

Ea ar fi trebuit să fie furioasă: niciodată nu-i acordase lui Simon Cartland acest drept și, cu mult timp înainte, ea îl făcuse să înțeleagă clar că nu-i va acorda vreodată acest drept. Dar ea nu simțea nici o furie ci doar o vagă ușurare de a nu simți nimic. Era plăcut, descoperea ea, de a fi dezlegată de emoții. Ar fi dorit ca această stare de amorțeală să se prelungească toată viața sa.

El făcu o mișcare și, din instinct, ea se retrase. Intră în casă ca și cum ar fi avut tot dreptul. Ea știa că era inutil să-l împiedice. Desprinse mâna Elisei de tocul ușii pe care apoi o închise în urma sa.

– Ești destul de palidă, zise el. Te simți bine?

– Da.

Ea aștepta. Ar fi putut spune: „Intră, te rog“, sau „Ce drăguț din partea ta că ai venit“. Dar cu Simon, formulele de politețe obișnuite nu aveau nici un sens. Întotdeauna fusese așa. Nu-l văzuse de la nunta ei și totuși, nimic nu se schimbase.

La această idee, un semnal îndepărtat răsună slab în mintea ei și, pentru o clipă, îi tăie răsuflarea. Dar semnalul încetă repede și când Simon privi în jurul lui, văzu ușa salonului deschisă și intră. Ea îl urmă. Fără a o pierde din ochi, el așteptă ca ea să se așeze, dar ea avea impresia că deja evaluase toată încăperea,

tablourile de pe pereți, grosimea mochetei și că... se amuza.

El era în picioare lângă un fotoliu din fața șemineului; Elise se instală pe canapea, în fața lui, își încrucișă gleznele și își puse mâinile pe genunchi. El privi spre o mobilă de acaju încorporată în peretele din spatele ei și întrebă:

– Barul?

– Da.

Ea nu avu timp să-i ofere ceva de băut, că el zise:

– Îți dau ceva de băut?

Îl auzi deschizând barul. O întrebă:

– Xeres sec. Merge?

– Da, mulțumesc.

O mână trecu pe deasupra umărului ei, ținând un pahar. Ea îl luă și murmură un „mulțumesc“, fără a depăși cu privirea manșeta cămășii lui. Haina era dintr-o stofă bună de lână, închisă la culoare, iar brățara ceasului pe care ea îl observă pe sub manșeta cămășii părea de aur masiv.

– Vrei să aprinzi lumina... de pe masa aceea... Mulțumesc, adăugă ea, după ce el înconjură canapeaua.

Se găseau acum în centrul unei pete de lumină iar ea ar fi dorit să-i spună să aprindă mai degrabă lustra din mijloc. Umbrele care se aflau în colțurile mai îndepărtate ale încăperii păreau să apropie mai intim canapeaua de fotoliul adânc în care se așezase Simon.

– Nu știam că ești în Auckland, zise ea.

– Nu stau decât o săptămână, de data asta. Am citit anunțul de deces din ziar.

Ea răsucea paharul în mâini. Fusese o mulţime de lume la biserică.

– Nu te-am văzut la slujbă, zise ea.

– Nu-mi plac ceremoniile funebre.

Elise se crispă. Îndepărtatul semnal de alarmă răsună din nou în mintea ei.

– N-ai fost la biserică?

Se făcu un moment de linişte. Ea rămase cu privirea fixată pe restul de Xeres din pahar.

– N-am fost la biserică. Te-am aşteptat... Am aşteptat plecarea celorlalţi...

De data asta, ea ridică privirea; surpriza reuşi să-i străbată carapacea de indiferenţă rece. El supraveghease casa; aşteptase ca ea să rămână singură.

– Mama a vrut să rămână cu mine. Sau să plec eu cu ei acasă.

El nu răspunse, dar ea citi în ochii lui: ştia că ea va alege să rămână singură. Că el trebuia să aştepte. Elise simţi o uşoară enervare şi preciză:

– Am vrut să rămân singură.

Simon ascultă această mărturisire, cu un uşor freamăt al buzelor, dar nu spuse nimic.

Ea îşi stăpâni enervarea fără prea mare efort.

– Ai fost bun că ai venit, zise ea.

– Eu nu sunt bun... şi tu ştii asta, ripostă el.

Ea ridică din umeri.

– În şase ani se poate să te fi schimbat.

– Nu.

El o observa, aşteptând din partea ei o reacţie pe care ea însă i-o refuza. Altădată ea ar fi încercat o

plăcere crudă, în această situație. Acum însă, se bucura de propria-i indiferență.

– Nu ți-ai luat nimic de băut. Te rog, servește-te...

– Nu vreau nimic.

În fotoliul mare de piele, Simon era foarte relaxat. Mâinile lui puternice aveau degete lungi, cu unghiile pătrate, tăiate scurt.

– Încercarea a fost foarte grea? întrebă el dintr-odată.

– Un coșmar... Dar am avut mult noroc, adăugă ea. Oamenii au fost minunați. Iar familia mea... M-a ajutat mult.

– Da, făcu el cu o voce neutră.

Nu demult, ea s-ar fi enervat, s-ar fi făcut foc. De astă dată, se mulțumi să-i arunce o privire indiferentă, ridică paharul spre a-l goli și aștepta, politicoasă, plecarea musafirului.

Dar el nu plecă. Se ridică, îi luă paharul și-l puse pe măsuță, alături de lampă. Se întoarse apoi spre tânăra femeie și, cu un gest neașteptat, îi puse o mână sub bărbie pentru a-i orienta fața spre lumină. Degetele lui erau calde și puternice; când ea schiță o mișcare pentru a se degaja, simți o durere. Nu protestă însă, iar ochii ei, sub flacăra privirii lui Simon, nu exprimau nici un resentiment. El îi dădu drumul și întrebă:

– Ți se dau, cumva, calmante?

– Nu. În prima seară, doctorul mi-a dat un sedativ, dar după aceea am refuzat să mai iau.

– Cel puțin, mănânci?

– Tocmai încercam să-mi pregătesc ceva când ai sunat.

El se întoarse pe călcâie, ieși din cameră și ea îl auzi deschizând ușile, în căutarea bucătăriei.

Elise ar fi vrut să-i spună că putea să-și poarte singură de grijă; nu avea nevoie de el; nu-l voia aici. Dar se simți dintr-odată foarte obosită, și a încerca să-l facă pe Simon să se răzgândească, a fost totdeauna în zadar... S-ar obosi de pomană. Își dădu capul pe spate și închise ochii.

Când el se întoarse, mocheta îi înăbuși zgomotul pașilor, dar ea îl auzi punând lângă ea pe măsuță platoul pe care-l găsise în bucătărie și deschise ochii. Prăjise pâinea pentru sandvișuri, încălzise câteva bucăți de pizza și făcuse și ceaiul.

– Nu pot să mănânc toate astea, zise ea.

– Și mie mi-e foame, declară Simon.

El puse ceaiul.

– Poftim. Am senzația că ai multă nevoie de o băutură caldă.

Ea mâncă vreo două sandvișuri, refuză pizza, bău două cești de ceai și se simți ceva mai bine. Când termină de mâncat, Simon duse platoul în bucătărie și ea îl auzi spălând farfuriile. Surâse ușor. Poate, totuși, anii l-au mai potolit...

El se întoarse, iar Elise înțelese că se înșelase. Se ridică pentru a-l face să priceapă că vizita se sfârșise; durase destul. Vru să-i mulțumească, dar el o întrerupse:

– Încă n-am plecat. Și e inutil să-mi mulțumești. Așează-te.

Ea nu se mişcă. El se apropie, o apucă de braţe fără brutalitate dar cu un gest hotărât, şi o împinse pe canapea. Se aşeză alături de ea... Ea fu uimită să simtă cum se întorcea la viaţă, ca şi cum sângele ar reveni într-un corp amorţit, dureros.

Ea încerca să se agaţe de binefăcătoarea insensibilitate, de odihnitoarea indiferenţă, care o protejaseră până acum. Îşi împreună din nou mâinile pe genunchi într-o atitudine destinsă, relaxată.

– N-ai plâns, nu-i aşa? zise el.

Nu-i răspunse; era inutil: tonul pe care-i pusese această întrebare arăta că el cunoştea răspunsul. Cu o nuanţă de asprime în vocea sa gravă, el reluă:

– Când mi-ai deschis uşa, erai imaginea perfectă a văduvei neconsolate. Dar tu n-ai plâns pentru el. Ce fel de mariaj a fost ăsta, Elise?

Atunci, ea îşi ridică ochii şi-i susţinu privirea, fără ezitare.

– Un mariaj bun. L-am făcut fericit.

Ea observă un freamăt pe obrazul lui Simon.

– Am fost foarte fericiţi, adăugă ea. Şi unul, şi celălalt.

– Adevărat, zise el pe un ton neutru. Atunci de ce să nu-l plângi?

– Dar eu îl plâng, zise ea, fără afectare.

– În tine însăţi, făcu el, ironic. Şi fără să arăţi asta, desigur. Îmi imaginasem că mariajul te-a schimbat, dar văd că, în continuare, ţi-e teamă de emoţii, nu-i aşa?

– Nu mă tem de nimic, nici acum, nici pentru trecut. Mi se pare însă de prisos să mă las pradă emo-

ţiilor. Lui Peter nu i-ar fi plăcut ca eu să mă înec în râuri de lacrimi la moartea sa.

Îţi păstrezi lacrimile pentru un moment mai potrivit?

Ai face mai bine să pleci, zise ea, ridicându-se.

Se ridică şi el, dar rămase în picioare în faţa ei.

Vei putea, după ce plec, să verşi câteva lacrimi distinse în singurătatea camerei tale!

– Pleacă!

Era exact ce dorise el, îşi dădu ea seama: s-o înfurie. Nu înţelegea de ce, dar simţea că el dorea s-o rănească.

– De ce ai venit? întrebă ea stăpânindu-şi furia. Voiai să mă vezi plângând?

– Da, vreau să te văd plângând.

După atâţia ani, el păstra încă această putere asupra ei, de a o face să sufere, cum nici un alt bărbat nu reuşise; poate doar tatăl ei, dar acesta nu era conştient de puterea lui asupra ei. Simon în schimb, ştia. El a ştiut întotdeauna.

Elise îşi întoarse faţa de la el; mâna ei atinse pe măsuţă un obiect dur: o vază de Benares, din aramă. Degetele ei cuprinseră metalul rece. În spatele ei se auzi vocea lui Simon:

– Hai, Elise, aruncă-mi-o în cap.

Ea lupta contra dorinţei sălbatice de a-i arunca în cap vaza, de a vedea sângele ştergând acest surâs de pe faţa lui, această privire ironică. Îşi desfăcu degetele de pe vază şi o aşeză, culcată, pe măsuţă.

– Te urăsc, Simon, murmură ea.

– Bineînțeles. Trebuia să mă urăști pentru a putea trăi cu Peter.

Brusc, o cuprinse furia. Se întoarse spre el, cu mâinile înțepenite pe lângă corp pentru a se împiedica să-l lovească.

– Cum îndrăznești?! strigă ea. Nu ești demn nici să-i pronunți numele...

– Îndrăznesc. Și tu știi de ce.

El înaintă spre ea; iar ea se retrase spre măsuță.

– Cum a fost, Elise? Povestește-mi ce-a însemnat căsătoria cu Peter...

– Taci! țipă ea.

Cu pumnii strânși, ea îi lovea umerii. El o apucă de încheieturile mâinilor, îi răsuci brațele până când putu să-i vadă obrazul plin de lacrimi, gura crispată de durere.

Atunci o trase brutal în brațele sale și o ținu strâns la pieptul lui. Ea încetă să se mai zbată și începu să plângă în hohote, disperată, în brațele lui.

*

Plânse mult timp. Simon, cu picioarele depărtate pentru a o putea susține, o cuprinsese cu un braț în jurul taliei; cu cealaltă mână îi mângâia părul. Îi scoase agrafele din coc pentru a-i elibera părul. Hohotele de plâns se potoliră. Ea rămase nemișcată în brațele lui, cu mâinile pe pieptul lui. Simon își puse o mână pe umărul ei și rămase așa până când ea se desprinse de el. Atunci, el îi întinse batista și o privi întorcându-se pentru a-și șterge ochii. Ea își dădu

părul pe spate, își îndreptă umerii și îi dădu batista înapoi, împăturită cu grijă și umedă, fără a-i mulțumi.

– Ești satisfăcut? întrebă ea.

– Nu.

– Doreai să mă vezi plângând. S-a făcut. Ce mai dorești?

– Pe tine.

Ea își deschise dintr-o dată ochii verzi, încă plini de lacrimi, și-i zise cu o voce surdă:

– Ești de o impertinență colosală. Nici un alt bărbat din lume n-ar fi avut incredibilul prost gust de a-i vorbi astfel unei femei în ziua funeraliilor soțului ei!

– N-a fost o propunere, Elise. Nu ești încă pregătită, știu.

– Te urăsc, Simon, zise ea.

– Știu și asta... Mai mult ca niciodată, de când ai plâns pe umărul meu. Dar o să treacă, după cum o să-ți treacă și suferința. Cred că nu sunt primul care ți-o spune.

– Nu. De data asta nu strălucești prin originalitate.

I se mai spusese: „Ești tânără“, și ea sesizase ideea, neformulată, din delicatețe.

Dar la Simon nu putea fi vorba de delicatețe.

– Ești tânără, reluă el, folosind deliberat această formulă. Ești frumoasă. O să te recăsătorești... Asta ți s-a spus, nu?

– Nu direct.

– Ei bine, eu ți-o spun direct. Și adaug următoarele: data viitoare te vei mărita cu mine; nu-mi mai scapi de această dată.

Elise ar fi vrut să-i râdă în față. Ea privi gura aspră, strălucirea rece din ochii lui, și nu văzu nici dorință, nici tandrețe. Nimic decât o hotărâre fermă. Strigă:

– Ești nebun! Niciodată nu mă voi căsători cu tine, chiar de ai fi ultimul bărbat de pe pământ...

– Eu sunt *singurul* bărbat de pe pământ... pentru tine.

– Nu te-ai schimbat deloc. Ești mereu la fel de înfumurat.

El ridică din umeri.

– Dacă îți place să mă califici astfel... Trebuie să mă întorc la Wellington mâine, dar revin peste vreo două săptămâni. Vei mai fi aici?

– N-am idee, răspunse ea cu răceală.

– Te voi găsi eu, declară Simon.

Scoase o carte de vizită din buzunar și o puse pe măsuță, lângă lampă.

– Dacă vrei să iei legătura cu mine, îți las niște numere de telefon, la Auckland și la Wellington. Noapte bună, Elise...

Ieși din cameră; se vedea că nu se așteaptă ca ea să-l conducă. Ea rămăsese încremenită, pe loc.

Pașii lui Simon pe alee se stinseseră de mult, dar ea privea în continuare spre cartea de vizită. O luă, în sfârșit, găsi o scrumieră și o cutie de chibrituri și într-o clipă, cartea de vizită se transformă în scrum.

CAPITOLUL II

Elise dormi profund, pentru prima dată după moartea lui Peter. Trezindu-se dimineața, avu impresia că se ridicase ceața. Desigur, suferea: coșmarul se transformase în crudă realitate; dar senzația de neputință pe care i-o crease coșmarul, dispăruse.

Ea se forță să mănânce ceva și îi telefonă mamei sale pentru a o ruga s-o ajute în trierea hainelor lui Peter. După care telefonă la o agenție imobiliară.

La ora cinci, în aceeași zi, casa fusese pusă în vânzare la agenție și toate lucrurile lui Peter au fost trimise pentru opere de caritate, în afara câtorva obiecte pe care le păstră Elise. Tânăra femeie închirie, pentru o lună, o vilă într-o zonă liniștită, începând de la sfârșitul săptămânii.

– Singură? întrebă mama ei cu un aer dezaprobator.

– Da, mamă, singură.

– Hai, Elise, nu-ți vei repeta întruna suferința? O săptămână ar fi de ajuns, nu crezi?

– Dacă îmi va fi de ajuns o săptămână, mă voi întoarce. Nu sunt obligată să-mi petrec o lună întreagă acolo.

Dar ea va rămâne, o știa, chiar dacă ar muri. Nu se va întoarce la Auckland înainte ca Simon să renunțe

s-o caute; ea îi spusese că nu se va căsători cu el niciodată, iar el trebuia să accepte hotărârea ei.

– Dar ce vei face? întrebă mama sa.

– O să reîncep să desenez. La întoarcere îmi voi căuta, probabil, o slujbă.

– Peter trebuie să-ți fi lăsat din ce să trăiești, spuse Katherine. Dar, fără îndoială, îți va trebui o ocupație.

Elise fu surprinsă. Mama ei îl sprijinise pe Peter atunci când acesta nu fusese de acord ca ea să lucreze, după ce se căsătoriseră. Ea studiase artele frumoase și, la terminarea școlii, ilustrase, pentru o prietenă, o carte pentru copii. Dar Peter și mama ei își exprimaseră nemulțumirea la ideea unei cariere artistice.

– Tu ești foarte îndemânatică, draga mea, spusese Peter cu bunăvoință. Dar fă asta doar ca un divertisment, vrei? Nu țin să te văd enervată, fiind obligată să respecți un termen.

Peter nu-i interzisese niciodată nimic, n-o dezaproba deschis niciodată. El făcea în așa fel încât ea să înțeleagă că afacerile lui și fericirea căsniciei lor erau mai importante decât orice altceva. Și era normal, își spunea ea. El o ținea totdeauna la curent cu munca lui și o lua la toate întâlnirile lui de afaceri. Mama ei fusese mai directă:

– Peter își începe cariera. Soția lui nu trebuie să se gândească la altceva decât să-l ajute. Știu că azi e modern ca soțul și soția să lucreze amândoi. Dar vei vedea: bărbații care reușesc sunt cei ce-și au soțiile în umbra lor. Trebuie să-ți „construiești“ o căsnicie.

Elise ştia asta. Îl vedea pe Peter făcând eforturi s-o includă în existenţa lui agitată. Ea trebuia să fie demnă de locul pe care i-l rezerva. Viaţa lor conjugală era un succes; la fel şi viaţa profesională a lui Peter. Mama Elisei era mulţumită. Nu pierdea niciodată ocazia să-i amintească de căsătoriile distruse deoarece carierele celor doi soţi veneau în conflict. Tânăra femeie se ferea să i le amintească pe cele distruse fără ca soţia să fi avut o carieră proprie.

– Eşti acasă diseară? întrebă Katherine. Gary şi Della ar vrea să petreceţi seara împreună, spuse ea, înainte de a aştepta răspunsul. Ei pleacă mâine cu avionul la Wellington.

Fratele Elisei şi soţia lui rămăseseră câteva zile la părinţi, pentru funeralii, iar mama ei îi convinsese probabil să treacă pe la ea. Della, gravidă, nu fusese la cimitir după slujba de la biserică. Gary o dusese la părinţii săi. Ideea morţii o înspăimânta pe Della.

Pentru ea, în această seară, Elise făcuse un efort pentru a părea veselă şi evită orice aluzie despre Peter. Conducându-i spre uşă, avusese un sentiment straniu: era ca şi cum, timp de câteva ore, ei ignoraseră existenţa lui Peter.

*

După ce se dezbrăcă şi se duse la culcare, numai atunci, recunoscu sursa acelui vag sentiment de uşurare, după plecarea lor: nimeni nu pomenise numele lui Simon Cartland.

Gary era cel ce-l adusese pe Simon în viața ei; ea avea pe atunci optsprezece ani și era logodită cu Peter...

Peter Westwood reprezenta soțul ideal. Era seducător, avea farmec și ocupa deja o situație de asociat la un cabinet binecunoscut de experți-contabili. Familia sa poseda, în același timp, și avere, și un nume respectabil. Ambele familii erau de acord cu proiectul de căsătorie. Peter trecuse de treizeci de ani, dar, pentru prietenele Elisei, această diferență de doisprezece ani nu-l făcea decât să devină mai atrăgător.

Când el se arătă interesat de Elise, ea fu flatată și, pentru prima dată, își dădu toată silința să-l facă pe un bărbat să se îndrăgostească de ea. Aceasta îi fusese uimitor de ușor. Peter nu bănuise nici o clipă că ea alesese locul și momentul pentru primul lor sărut. Ea se amuzase un pic văzându-l pe el ce griji își făcea să n-o sperie. Depărtându-se de ea, îi spusese pe un ton de regret:

– Nu trebuia să fac asta.

– Și de ce, mă rog?

– Sunt mult mai în vârstă decât tine.

Ea se bucurase când văzuse în ochii lui gelozia. Se convinsese destul de repede că era îndrăgostită de el, și când el îi ceru mâna, acceptă fără ezitare.

– Aș vrea să aștept să împlinești douăzeci de ani, îi spusese el. Dar vreau să-ți pun un inel pe deget. I-am spus tatălui tău.

Ea își ridicase privirea spre el și izbucnise în râs.

– Ai cerut voie tatălui meu? Cât ești de demodat, dragul meu!

El surâse și ochii săi albaștri o priviră cu dragoste.

– Ești atât de tânără, draga mea. Aș vrea să ne căsătorim cât mai repede... O să ai în curând nouăsprezece ani, nu-i așa? Dar tatăl tău are dreptate. Vom mai aștepta.

– Mai mult de un an? întrebă ea, încet.

– Da, răspunse el cu o voce surdă; dacă nu te superi...

Ea îi atinse obrazul cu o mângâiere și își trecu degetele prin părul lui castaniu, tuns ireproșabil. Peter avea totdeauna o ținută impecabilă, dar ei îi plăcea să-l vadă un pic ciufulit, un pic mai puțin stăpân pe sine, mai ales după ce se sărutaseră. Avusese, dintr-odată, un sentiment de responsabilitate față de acest bărbat care-și încredința viața în mâinile ei tinere.

– Bine, Peter; putem să ne căsătorim de ziua mea, dacă vrei.

Pentru a-i primi sărutul, ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui, iar el o strânse la piept, mai puternic ca niciodată. Ea protestase; strânsoarea lui o durea.

– Te rog să mă ierți, draga mea. Dar te iubesc atât de mult! Aș vrea să fii mai în vârstă... Nu, mint, te iubesc așa cum ești.

– Ai vrea să am mai multă experiență, nu-i așa? Nu te-ai mai simți obligat să aștepți căsătoria.

– Nu!

Dar el se înroșise la față, iar ea fusese convinsă că el avusese această idee. Îl privi dintr-o parte, cu un surâs provocator.

– Și dacă ți-aș spune că nu trebuie să aștepți?

El o privi, fără să surâdă.

– Nu vorbești serios, Elise, zise el pe un ton dojenitor.

Nu, desigur, ea nu vorbise serios. A vrut doar să vadă reacția lui și acum el o dojenea ca pe un copil. Merita asta. Se roși toată.

– Am glumit doar, explică ea.

– Nu-mi plac astfel de glume. Să nu le mai faci.

Și totuși, mai subtil, ea reîncepuse cu astfel de glume. Nu dorea să-și vadă iubitul transformându-se într-un profesor sever. Ea îl pedepsea arătându-se mai distantă cu el și mai prietenoasă cu alți bărbați. Fără să fie absorbită de conversația lor, nebăgând în seamă eforturile lui Peter de a-i atrage atenția. Reușea să-l înfurie, după care se arunca în brațele lui, arătând că îi pare rău:

– Dar, dragul meu, nu era ceva serios! Tu mi-ai spus să nu mai glumesc cu tine, iar eu am înțeles... pentru a nu te tenta!

Ea obținea un succes deplin. El o strângea în brațe și își cerea scuze, cu o voce tremurătoare. Ea era cea mai adorabilă fată din lume, zicea el, pe când el era o brută; o adora.

Căindu-se sincer, Elise era prea impresionată pentru a mai triumfa la gândul victoriei sale. Peter era prea bun cu ea, își dădea seama de asta. Ea va face tot posibilul pentru a-i confirma imaginea pe care el și-o făcuse despre ea. Îl iubea, și el merita tot ce e mai bun.

După ce luase această hotărâre, îl mai puse o singură dată la încercare. De ziua ei, tatăl său îi oferise o mașină sport, în ciuda protestelor mamei sale. Era al

doilea cadou important ce i-l oferea. Primul fusese un cal, când împlinise doisprezece ani. De mai multe ori, o trântise la pământ, dar ea se ridica de fiecare dată și urca din nou în șa; până la urmă a învățat să călărească și l-a făcut pe cal s-o asculte. Ceea ce o atrăgea era viteza, senzația de libertate pe care o avea când galopa zeci de kilometri cu părul său și coama calului fluturând în vânt. Mama sa insistase să poarte o cască dar, după câteva minute de la plecare se debarasa de ea, o agăța de un stâlp, de unde o lua la întoarcere, și îi dădea frâu liber calului.

După ce primi mașina, în prima săptămână primi o amendă pentru exces de viteză. Mama sa fu înnebunită; tatăl se arătă foarte sever.

– Data viitoare vând mașina, Elise.

– Nu poți, tată: e pe numele meu.

– Vei afla tu ce pot să fac! Tu ești încă minoră, iar eu încerc să te tratez ca pe un adult, Elise; încearcă să te comporți ca atare și n-o mai tulbura atâta pe mama ta.

După părerea Elisei, amenințarea cu vânzarea mașinii nu însemna că o tratează ca pe un adult, dar nu spusese nimic; pentru moment, căința era mai indicată. În afara unor crize de independență, din când în când, care o îngrozeau pe mama sa și îl nelinișteau pe tatăl său, ea nu fusese niciodată o rebelă.

Tatăl său îi plătise amenda și ea nu mai luase niciodată alta. Mergea uneori cu mașina pe drumurile sinuoase ale colinelor și apăsa pe accelerație până când avea senzația că zboară, între cerul albastru

presărat cu nori și câmpiile din vale pe care le observa printre arbori.

De două ori, ea luă în mașină, în cursele ei, doi tineri care erau îndrăgostiți de ea, și vru să se convingă dacă i-ar putea iubi. Urca în viteză o pantă abruptă, pe un drum îngust, cu viraje în ac de păr. Îi vedea pe tineri stând încordați, cu mâinile crispate, răsuflând ușurați abia când ea frâna, în vârful pantei și cobora să admire peisajul și curbele pe care le lăsaseră în urma lor. Niciunul nu protestase, nu-i ceruse să încetinească și nici ea nu spusese nimic despre încordarea lor, despre pumnii lor strânși. Unul dintre ei o sărutase când ajunseră în vârful colinei; dar niciodată, ea n-a mai ieșit cu ei.

Într-o seară frumoasă, la puțin timp după anunțul logodnei lor, ea îl duse pe Peter pe același drum. Erau mereu chemați la câte o petrecere, iar mama Elisei prevăzuse și pentru sâmbăta viitoare încă una. Dar în seara aceea erau liberi, după ce fuseseră toată-după-amiaza la curse de cai. Elise își făcuse pentru această ocazie o rochie pe care Peter o apreciase: alesese un stil care o maturiza și își ridicase părul sub un turban din aceeași mătase gri-bleu. Purta pantofi cu tocuri foarte înalte.

Spre sfârșitul zilei, când ajunseră acasă, o dureau picioarele. Se duse să se schimbe în camera ei, își puse un jeans și un tricou, își lăsă părul să-i cadă pe umeri și reveni în salon unde Peter îl asculta pe tatăl logodnicei sale cu o atenție politicoasă, aproape cu respect.

– Peter? spuse ea.

Cei doi bărbați îi zâmbiră, iar ea se cățără pe brațul fotoliului în care stătea logodnicul său.

– Hai să ne plimbăm cu mașina mea.

Peter îl privi pe tatăl tinerei fete care spuse, cu o indulgență semnificativă:

– Duceți-vă. Sigur că vreți să mai fiți și singuri.

Ea conduse destul de cuminte până la ieșirea din autostradă. Apoi, din ce în ce, prinse viteză. Peter își scoase haina și cravata și își desfăcuse primul nasture de la cămașă; părea mult mai tânăr, teribil de seducător, cu părul răscolit de vânt. De vreo două ori încercă să și-l așeze cu mâna, dar renunță, lăsându-se pe speteaza scaunului, cu un braț pe după umerii Elisei. La baza colinei ea acceleră. Mergeau foarte repede, și ea trase cu ochiul la mâna lui Peter, pusă pe genunchiul său, nemișcată, relaxată. Observă pe buzele lui un surâs discret. Ieșind dintr-un viraj, acceleră pentru a-l aborda pe următorul. El întoarse capul, își apropie buzele de urechea fetei, și murmură:

– Nu încerca să mă uimești, Elise.

Ea ridică piciorul de pe accelerație, luă următoarele viraje mai liniștită și apoi opri în vârful colinei.

Își privi logodnicul surâzând, ca și cum s-ar fi scuzat, iar el îi surâse cu indulgență.

– Prostuță mică! zise el.

O luă în brațe și o sărută cu tandrețe. Ea se apropiase mult, dar el întrerupse sărutul lor, îi luă mâna, contemplând inelul de logodnă. Era un diamant mare, alături de altele două mai mici. Costase foarte mult, dar era minunat.

Elise înțelese de ce se depărtase el de ea și se simți deodată speriată de puterea pe care o exercita asupra ei. Se simțea prost, nedemnă de dragostea lui. Îl iubea enorm, își zise ea, și niciodată nu-l va face să sufere.

Ea îi luă mâna, îi strânse degetele, iar când el o privi, ea îi șopti „te iubesc".

El îi atinse fruntea cu buzele, întârziind câteva secunde; era aproape ca o binecuvântare. După care o sărută scurt pe buze și zise:

– Am face mai bine să ne întoarcem, tatăl tău se întreabă, probabil, unde suntem.

– Oh! el nu se neliniștește, afirmă ea. Are încredere în tine, dacă nu în mine.

– Nu fi prostuță, draga mea, zise el cu drăgălășenie.

Demarând, ea surâse. Căsătoria cu Peter va fi o reușită. Vor fi foarte fericiți. Nu-l întâlnise încă pe Simon Cartland.

Gary îl aduse în vacanța de Crăciun. Fiind la universitate, Gary lucrase, în prima parte a vacanței, în domeniul construcțiilor, ceea ce nu-i plăcuse deloc mamei sale; în schimb, tatăl său fusese total de acord. După părerea lui, munca grea nu putea să-i facă vreun rău.

Tânărul îi anunțase că aduce cu el, de Crăciun, un prieten fără familie, și Katherine se aștepta să vină cu încă un student. Îi era milă de un băiat, care nu avea pe nimeni, mai ales de Crăciun. De obicei, sora Katherinei cu soțul ei, un menaj fără copii, veneau să-l aducă și pe bătrânul tată al lui Howard de la luxoasa casă de sănătate unde-și petrecea restul zilelor.

– Gary vine cu un prieten, anunţă Katherine celorlalţi.

Îi plăcea să primească. Îşi încurajase întotdeauna copiii să-şi invite prietenii, şi se felicita de fiecare dată pentru buna primire pe care le-o făcea. Sigur, mai existaseră şi mici erori: copiii nu ştiu să judece întotdeauna bine când e vorba de prieteni...

Elise învăţase repede pe cine putea să prezinte mamei sale şi pe cine era mai bine să ţină deoparte. Mama ei nu-i spusese niciodată nimic, direct, dar avea un fel anume de a interoga pe cineva şi Elisei nu-i plăcea să-şi vadă prietenii suferind. „Unde locuiţi?“ sau „Ce lucrează tatăl dumitale?“, întrebări aparent inocente, puse cu surâsul pe buze. Primea răspunsurile cu un „Da, înţeleg“, dar uneori se observa o oarecare reţinere, alteori surâsul său devenea mai cald.

Gary, cu o candoare deosebită şi cu o simpatie deschisă tuturor celor săraci, aducea acasă tot felul de prieteni, până să plece la un colegiu foarte bine cotat. În acest fel problema se rezolvase. Când va intra la universitate, îşi spusese Katherine, va avea de acum o oarecare capacitate de discernământ.

Ea se aştepta deci să-l vadă venind însoţit de un tânăr student respectabil, poate un pic mai rezervat, dar, în mod sigur, recunoscător de a fi primit în mijlocul familiei Ashley. Nu era pregătită să-l întâlnească pe Simon.

Elise, nici atât. Ea împlinise nouăsprezece ani la începutul lui septembrie; mai era exact un an până la căsătoria lor, îi aminti ea lui Peter. El o sărută tandru

pe obraz și îi oferi cadoul: un medalion de aur lucrat foarte fin, împodobit cu două mici diamante.

– Anul viitor va fi o verighetă, îi spuse el.

– Da, răspunse ea, întinzându-i buzele.

În ajun de Crăciun, spre seară, Peter aduse și celelalte cadouri pentru familie, așezându-le sub bradul din camera de zi. Veniră și vecinii să ciocnească un pahar – o altă tradiție a familiei Ashley – iar Howard invitase pe doi din directorii sucursalelor sale, cu soțiile, să ia masa cu ei.

Asistența era, deci, numeroasă la sosirea lui Gary. Elise, care-l ajuta pe Peter să așeze pachetele, nu remarcă prezența fratelui său până în momentul când, în spatele ei, își auzi tatăl spunând cuiva:

– Iată-l pe fiul meu.

Ea se întoarse, cu un surâs surprins, și privirea ei întâlni doi ochi gri, scânteietori. Nu-și dădea seama că și ochii ei se măriseră din cauza șocului; totuși, nu-l mai întâlnise niciodată pe acest bărbat. El se întoarse pentru a răspunde unei noi prezentări și ea văzu spatele unui cap brunet, nepieptănat, doi umeri largi sub o cămașă de doc decolorată, un pic ruptă. Peter se întoarse și spuse:

– Ah, a venit Gary!

– Da, făcu Elise.

În mod normal, ea ar fi alergat în întâmpinarea fratelui său, dar acum avea nevoie să-și regăsească prezența de spirit. Când îi fu prezentat Simon, ea se mulțumi să-i arunce o privire și să-i spună, surâzând, „Bună seara“, fără a-i întinde mâna intrusului. Ea îi simți privirea fixată asupra ei. Gary spuse:

– Iată-l pe cel mai curajos bărbat pentru a se căsători cu sora mea: Peter Westwood.

Ea ridică atunci ochii spre Simon. El o privea încă, dar, lent, își întoarse privirea spre Peter, examinându-l atent înainte de a-i întinde mâna.

– Sunteți un norocos, Peter Westwood, îl auzi ea spunând.

Vocea i se potrivea: gravă, profundă, cu o nuanță de duritate în ea. Peter își ținea logodnica pe după umeri și aprobă:

– Da, știu.

Buzele lui Simon schițară o cută care nu semăna cu un surâs. Ochii săi se întoarseră spre cei ai Elisei, exprimând, parcă, o acuzație...

În ziua de Crăciun, toată lumea dormi până târziu, după ce asistaseră la slujba de la miezul nopții. Elise îl auzise pe Gary spunându-i cu voce joasă lui Simon că el poate să nu vină cu ei. Ea nu auzise răspunsul, dar Simon veni, totuși, în jeans și cu cămașa ruptă. Gary era cam în aceeași ținută, doar că mai puțin neglijent. Katherine își strânse buzele văzându-i, dar nu zise nimic.

Ea pregătise pachetele de dimineață, după ce sosise și Peter. Simon desfăcu hârtia roșie și verde, citi cartea de vizită și mulțumi politicos Katherinei:

– Vă mulțumesc nespus, doamnă. Sunteți foarte bună.

Elise aruncă o privire asupra cravatei de mătase, superbă și asupra șosetelor asortate; se întreba dacă el le va purta vreodată. El ținu în mâini cravata și șosetele, în timp ce toată lumea deschidea pachetele și-și mulțumeau unii altora. Simon nu adusese nici un ca-

dou; nu se scuză, nu dădu nici o explicație. Îi privea pe toți cu interes, fără să se simtă încurcat.

Înaintea mesei de prânz care, în ziua de Crăciun, era mai târziu și foarte protocolară, Katherine spuse:

– E timpul să ne schimbăm pentru masă. Gary, sper că nu vei apărea la masă îmbrăcat în jeans? Mătușa Evelyn și unchiul Richard, fără a mai vorbi de bunicul tău, așteaptă să te vadă în costum.

– Nu prea mai e la modă, mamă, și în plus, e foarte cald.

– Ei bine, pune măcar o cămașă și o cravată, Gary.

Tânărul se roși la față, iar Simon se ridică în picioare.

– Fiul dumneavoastră încearcă să mă menajeze, doamnă, zise el calm. El a văzut... garderoba mea, dacă poate fi numită așa; el știe că eu am doar jeans și cămăși vechi, ca tăietorii de lemne. Poate îmi va împrumuta o cămașă, pentru a nu dezonora masa dumneavoastră, și care să pună în valoare frumoasa cravată care mi-ați oferit-o.

Katherine surâse, crispat.

– Vă cer scuze, domnule Cartland. N-am vrut să vă pun în încurcătură...

Ba da, desigur, își spuse Elise.

– Nu sunt în încurcătură, doamnă.

El spunea adevărul, Elise și-a dat seama. Iar mama ei se simțea agasată.

– Vă rog să-mi spuneți Simon, doamnă. Vă rog.

El surâse plăcut, iar Elise o văzu pe mama sa roșind sub machiaj și simți ostilitatea ei față de acest străin obraznic. El ieși din încăpere în urma lui Gary;

Elise gândi: „Dar a fost absolut politicos!". Totuși, ea știa, mama sa se simțise prinsă în flagrant delict de lipsă de curtoazie, și asta nu era doar în imaginația Elisei.

*

El veni la masă într-o cămașă bleu, un pic cam strâmtă, care îi aparținea lui Gary. Elise recunoscu și pantalonul negru: era al tatălui ei; destul de lung pentru Simon, dar larg în talie. El ar fi trebuit să se simtă stângaci, ușor ridicol: ea sperase asta, mai mult sau mai puțin. Dar el avea aerul că nici nu-i pasă.

În timpul mesei, răspundea atunci când i se vorbea; în rest, îi privea pe toți plin de curiozitate. Tânăra fată îl văzu ascultând o poveste a bunicului ei; el se apleca pentru a auzi cuvintele bătrânului și ea se întreba dacă, într-adevăr, el era atât de relaxat precum părea.

Se instalară apoi pe terasa întinsă dintre casă și piscină, băură cafea sau vin, mâncând alune și migdale. Peter și Gary foloseau cleștele de spart nuci, dând apoi farfuriile pline doamnelor. Simon, așezat pe o treaptă, în apropierea șezlongului Elisei, spărgea fructele între degete. Ea tocmai îi privea mâinile când el ridică privirea; cu un surâs ușor disprețuitor, ea întoarse capul. Îl simți ridicându-se; umbra lui o acoperi. El îi întinse palma plină cu migdale. Ea era gata să scuture capul cu un „Nu, mulțumesc", distant; dar el lăsă să cadă fructele pe genunchii ei. Aerul lui disprețuitor era reflectarea celui de pe fața Elisei, în plus și insultător.

El plecă. Gary, surâzând, îl strigă.

Elise strânse migdalele în mână. Apoi, brusc, se ridică, merse de-a lungul piscinei până la gardul viu care o proteja de vânt. Lăsă să-i cadă fructele din mână, la rădăcina unei azalee și le strivi cu piciorul până dispărură în pământul reavăn.

Auzi pași în spatele ei și se întoarse brusc. Peter o privea cu curiozitate.

– Te-am speriat?

– Nu.

– Parcă ți-e cald? Dacă am face o baie?

– Bună idee!

El o cuprinse cu brațul în jurul taliei, iar ea îi puse o mână pe umăr.

– Sărută-mă, Peter.

– E o invitație greu de refuzat!

Puteau fi văzuți de pe terasă, ea știa. Poate că și Peter își dădea seama: sărutul lui era mai puțin satisfăcător ca de obicei. Dar, când el o îndepărtă, era stacojiu la față.

– Am într-adevăr nevoie să mă răcoresc acum! strigă el.

Ea râse și îl cuprinse pe după talie, revenind astfel spre terasă. Simon era întors cu spatele, vorbind cu Gary și unchiul Richard. Mătușa Evelyn îi văzu urcând treptele.

– Iată-i pe cei doi porumbei! remarcă ea.

Simon nu se mișcă, dar Elise observă întinzându-se țesătura cămășii; capul lui brunet se ridică încetișor. Ea înțelese că el îi observase.

Elise se duse să înoate cu Peter și alți câțiva îi urmară. Dar Simon, nu. El își petrecu cea mai mare

parte a timpului discutând cu bătrânul domn Ashley, care părea că se distrează foarte bine.

Când Elise plecă să se îmbrace, ei erau încă într-o conversaţie însufleţită, încât ea se simţi de-a dreptul agasată: ar fi dorit şi ea să stea de vorbă cu bunicul său, dar nu dorea să se apropie de Simon Cartland. Bătrânul îi făcu semn să se apropie; îl văzu pe Simon că intenţiona să plece, dar bunicul îl reţinu de braţ.

– Iată un tânăr al naibii de interesant, zise el.

– Adevărat? Cartland lucrează în construcţii, din câte am înţeles.

– De fapt, acum nu am de lucru, spuse Simon.

– Într-adevăr? repetă ea cu o politeţe distantă.

Elise se întreba de ce oare avea senzaţia că fusese pălmuită?

– O să te descurci, tinere prieten, afirmă bunicul. Ai tot ce-ţi trebuie ca să te descurci... El se întoarse spre Elise... Deci, te-ai logodit. Cum e băiatul?

Sub privirea ironică a lui Simon, ea ezită.

– Nu-i convine să vorbească de faţă cu mine, domnule, zise el. Vă las.

De această dată bunicul îl lăsă pe Simon să plece. Când repetă întrebarea, ea răspunse râzând:

– Vorbeşte chiar cu el! Am să-l chem.

Ea dorise ca Simon să se îndepărteze. Acum, se enervase văzându-l plecând atât de repede, ca şi cum nici el n-avea chef de compania ei.

*

A treia zi de Crăciun, magazinele erau deschise. După-amiază Simon ieşise în oraş. Se întoarse cu un

enorm buchet de flori pentru Katherine. Era îmbrăcat într-o cămașă scumpă de mătase naturală și un costum cu o croială impecabilă, făcut parcă pentru el. Își aruncă haina pe speteaza unui fotoliu, ca și cum ar fi fost vorba de o vechitură. Elise o văzu pe mama sa trăgând cu ochiul la eticheta hainei, rămânând surprinsă.

– Ești foarte elegant, Simon, zise ea cu un aer de superioritate. Sper, adăugă ea pe un ton fals grijuliu, că nu ți-ai cheltuit toate economiile crezându-te obligat să fii la nivelul nostru. Mă tem că am fost lipsită de tact în ziua de Crăciun... și Gary îmi spune că... nici nu ai de lucru.

– Nu vă neliniștiți, doamnă, zise Simon cu un surâs, fără ranchiună. Aveam nevoie să-mi cumpăr niște haine noi, asta-i tot. Și îmi mai rămân câteva economii. Dar, e adevărat, nu am de lucru.

– Vei găsi cu siguranță ceva, zise Katherine pe un ton vag. Sunt foarte bucuroasă că Gary te-a adus aici, adăugă ea.

Elise își ținu răsuflarea, dar Simon surâdea mereu, părând că se amuză copios. El se instalase în fotoliul pe care își aruncase haina, fără să-i pese că o șifonează. Pantofii erau și ei noi, dar deja prăfuiți. Ea se întreba cum se poate ca niște haine noi să dea impresia că fuseseră purtate ani de zile, încât să se așeze atât de bine pe corpul lui.

*

În ajunul Anului Nou, familia Ashley dădu o recepție. Se aflau aici Peter cu părinții săi, o ames-

tecătură de generații: prieteni de-ai lui Gary și ai Elisei, relații de afaceri ale părinților lor. Făcură un grătar pe terasă, înotară, tinerii dansară. Elise fu surprinsă să-și audă prietenele cerând să fie prezentate lui Simon.

– Ai noroc! îi spuse una din ele. Un tip atât de senzațional la tine acasă!

Uimită, Elise întrebă:

– Chiar îl găsești senzațional?

Ea nu se întrebase niciodată dacă era, într-adevăr, seducător. Da, fără îndoială, în felul lui aspru, dezinvolt, era seducător.

– Ea n-are ochi decât pentru Peter, proasto! zise alta râzând. E logodită, nu uita!

Elise surâse, dar era mirată de repulsia pe care o simțea când se gândea să-l prezinte pe Simon. Probabil din cauză că ele nu făceau parte din lumea lui sau, mai degrabă, invers. Era sigură că nici una nu l-ar fi interesat. Brusc, găsi că situația era amuzantă. Aceste tinere fete frecventaseră cele mai bune școli, ele își făcuseră împreună intrarea în lume, veneau din familii bogate și frecventau bărbați mult mai sofisticați.

– E un muncitor, zise ea. Un muncitor în șomaj. Lucrează în construcții. Voi îl știți pe Gary: are o slăbiciune pentru câinii vagabonzi. Fiți drăguțe cu el: nu se simte în mediul lui și nu prea are conversație.

Ea îl prezentă la cinci din prietenele sale și le privi cum făceau risipă de drăgălășenii. El dansă cu toate. Nu-i acordă nici o privire Elisei, care dansă cu Peter

şi cu alţii, aşteptând ca Simon s-o invite, măcar din politeţe. Dar nu se întâmplă aşa.

La un moment dat, ea îl văzu singur, sprijinit de un stâlp. Se duse spre el, cu cel mai frumos surâs al ei, de gazdă.

– Te distrezi bine, Simon?

– Da, mulţumesc.

– De ce nu dansezi?

– Am dansat destul.

– Sunt aici o mulţime de fete fermecătoare.

– Ştiu. Mi-ai prezentat câteva.

Cuprinsă de o furie bruscă, ea îşi stăpâni vocea şi ridică spre el o privire senină.

– Le-am rugat să fie drăguţe cu tine. În mod deosebit, drăguţe.

Ea înţelese atunci că el îi pricepuse jocul. Dacă el s-ar fi înfuriat, ea l-ar fi suportat mai uşor. Dar surâsul lui nu exprima decât înţelegere, iar vocea sa avea o uşoară nuanţă de amuzament.

– Drăguţ din partea ta, Elise. Îi semeni mult mamei tale.

Ea se întoarse brusc şi se îndepărtă. El ar fi făcut mai bine dacă îi dădea palme. Aproape că ar fi dorit asta: atunci ar fi putut să-i întoarcă loviturile. Parcă o mâncau palmele. Îşi dorea să poată atinge cu palma acest corp pe care-l presimţea arzător...

CAPITOLUL III

După ora unsprezece, începu să adie un vânt rece, iar invitații intrară în casă. Se împrăștiară prin toate camerele, iar unii, mai puțin tineri, plecară înainte de miezul nopții.

Zgomotul crescu cu câteva minute înainte de miezul nopții, dar se făcu liniște când Howard o ceru.

Elise era alături de Peter și se sărutară când pendula bătu. În jurul lor se râdea, se cânta, se îmbrățișau toți. Când tânăra fată simți niște mâini care o trăgeau de lângă Peter, se întoarse surâzând, fără a ști cui anume.

Ea văzu ochii gri scânteind pe fața întunecată și i se tăie respirația. Mâini puternice o cuprinseră de talie. O atrase spre el, iar gura lui crudă îi strivi buzele. Când îi dădu drumul, ea simți un gust de sânge în gură; se sprijini de Peter în timp ce Simon se depărta.

– Ce tupeu! șopti logodnicul ei.

– Oh, nu strica petrecerea, Peter, zise ea; toată lumea se sărută de Anul Nou.

Incidentul durase doar câteva secunde dar ea parcă fusese arsă cu fierul înroșit...

Petrecură pe plajă prima zi din an; mâncară jambon, pui, căpșuni, băură șampanie și stătură mult în

apă. Gary aduse un surf și Simon se arătă foarte priceput la acest sport. Era magnific, în picioare, pe planșă, pe creasta unui val; Elise nu se putu împiedica să-l privească. Ea plecă să facă o plimbare lungă cu Peter, pe plajă, printre stânci. Valurile se aruncau din ce în ce mai violent peste stânci, făcând să fugă micile animale marine ascunse printre ele: creveții, crabii, minusculele stele de mare. Peter începu să se neliniștească, gândindu-se la întoarcere.

Pentru a ajunge la nisipul uscat, ei merseră prin apă până la jumătatea coapsei. Valurile îi împingeau în toate părțile, spuma lor stropindu-le fața. Speriat, Peter își încruntă sprâncenele; Elise, fără nici o grijă, râdea. În sfârșit, ajunseră la ceilalți.

Gary și Simon erau întinși pe prosoape în apropierea umbrelei care o adăpostea pe Katherine. Elise și Peter se instalară și ei pe un prosop de plajă și începură să se ungă cu loțiune solară. Se întinseră unul lângă altul. Cu un genunchi ridicat, ea își puse capul pe umărul logodnicului ei. Simon nu se mișcase de când ei veniseră, dar el o observa, ea era sigură: o observa neîncetat.

Se întoarseră devreme; erau așteptați încă niște musafiri la aperitiv. Peter urma să petreacă seara cu părinții lui, ceea ce o mulțumea, mai degragă, pe Elise. El n-o părăsise toată ziua, iar spre sfârșitul după-amiezii îl văzu aruncându-i lui Simon priviri enervate. Ea, știindu-se urmărită, își concentră toată atenția asupra lui Peter.

Își puse o rochie lungă și răcoroasă de in albastru închis, decoltată adânc, agățată de gât cu două șnururi

înnodate. Nu-și puse nici o bijuterie. Invitații din acea seară erau relațiile de afaceri ale tatălui său și nu vor pleca prea târziu.

Toată lumea era așezată în semicerc în camera de zi, și Elise tocmai servea musafirii cu niște pateuri delicioase, când cineva i se adresă lui Simon. Acesta, cu un pahar în mână, era instalat într-un fotoliu de piele, cu picioarele lui lungi întinse.

– Simon... un prenume distins, zise femeia.

– Mama mea avea tendințe spre grandoare, declară el. A vrut să-mi dea un prenume din înalta societate.

Vocea lui Howard interveni.

– Ce vrei să spui prin „înalta societate", Simon? După cum știi, în Noua Zeelandă nu există diferențe de clasă socială.

Simon se abținu să înconjoare cu privirea încăperea, cu fotoliile ei acoperite cu piele veritabilă, cu mocheta ei groasă, cu tablourile ei prețioase; el nu aminti aluziile pe care le făcuse Katherine la strămoșii ei, proprietari de pământuri încă din vremea pionieratului, înrudiți cu nobilimea britanică. El își privi fix gazda și răspunse, după o pauză:

– Da. Bineînțeles...

Katherine îi surâse și întrebă, pe un ton lejer:

– Dar atunci, ce-ai vrut să spui, Simon?

– Era un fel de a vorbi, mamă, interveni Gary.

Simon îi aruncă o privire și spuse: „Evident", ducându-și paharul la gură.

Dar Katherine nu se lăsa ușor deturnată de la ideea sa.

– Simon, mama ta a murit, tatăl tău de asemenea, cred. După cum spune Gary, nu mai ai pe nimeni.

Ea se întoarse spre ceilalți invitați.

– Iată de ce l-a adus Gary pe Simon să petreacă Crăciunul cu noi. E trist să nu ai familie, în aceste momente.

Atrăgând astfel atenția asupra lui, ea reveni la atac.

– Apropo, Simon, cu ce se ocupa tatăl tău? Ea luă un pateu de pe farfuria pe care i-o întinse Elise, și adăugă: Mă refer la profesie.

Degetele tinerei fete se crispară și ea se întoarse spre Simon. „Nu, gândi ea, nu face asta, mamă!"

Simon nu părea tulburat. Ținea cu o mână neglijentă paharul pe jumătate gol și se lăsă nepăsător pe speteaza fotoliului:

– Cred că avea ceva talent în confecționarea sacilor poștali, doamnă, răspunse el fără ezitare. Dar, fără îndoială, dumneavoastră nu considerați asta o profesie. Cea mai mare parte din perioada copilăriei mele el a fost în închisoare.

Se făcu o liniște încărcată de electricitate. Musafirii încercară să dea impresia că nu auziseră nimic. Pe obrajii Katherinei apărură două pete roșii.

– Te-am crezut orfan, Simon, zise Gary cu o voce încordată.

Simon se întoarse spre el, la fel de liniștit.

– Mai mult sau mai puțin. Mama a murit când aveam cinci ani, și am fost crescut la orfelinat. Dar, în aceste instituții, cea mai mare parte dintre copii vin din familii în care părinții nu pot sau nu vor să se ocupe de ei.

Una dintre invitate interveni:

– Adevărat, am auzit vorbindu-se de aşa ceva! Asta reflectă foarte bine starea societăţii noastre...

Conversaţia deveni generală, şi Elise începu din nou să circule cu farfuria cu sandvişuri. Ajunse în dreptul lui Simon şi îi şopti discret:

– Mă duc să fac o plimbare cu maşina. Vrei să mă însoţeşti?

Scurta lui ezitare ar fi putut să-i trădeze surpriza.

– Da, răspunse el în sfârşit. Când?

– O să-ţi fac semn, zise ea îndepărtându-se.

*

Ea o luă pe autostradă, spre sud. Lângă ea, Simon stătea tăcut. Se însera şi luminile se aprinseră în casele de la periferia oraşului. Când ajunseră la câmpiile înverzite, o ceaţă violetă plutea pe colinele ce se vedeau în depărtare. Elise o apucă pe un drum secundar şi aprinse farurile. Schimbă viteza, luă o curbă şi apăsă pe acceleraţie. Maşina zbură înainte, pe o lungă linie dreaptă care trecea peste o creastă pentru a plonja într-o vale, urcând din nou pe o pantă lungă, destul de abruptă.

– Ce-a făcut tatăl tău? întrebă ea fără a-şi lua ochii de la drum. De ce a fost închis?

– Mai precis, care perioadă te interesează?

Ea îi aruncă o privire scurtă, pentru a-şi da seama dacă el era sarcastic sau nu. Nu era.

– Era ceea ce se cheamă un recidivist, explică el. Furt de maşini, hoţ de buzunare, escrocherii. Nici o frumoasă crimă pasională, nici un asasinat, nici un

atac de bancă. Mici activități sordide, nimic mai mult. Ești dezamăgită?

Ea nu putea să nu observe ironia din vocea lui. Frână brusc, încât el trebui să se sprijine de bord. Mașina se opri în vârful colinei. În depărtare, luminile orașului scânteiau, până în apropierea portului, care era cufundat în întuneric.

Fără să-l privească, Elise întrebă pe un ton liniștit:

– Ce vrei să spui cu asta?

– Acest interes subit al tău pentru mine. Îți cunosc stilul, Elise. Familie bogată, școlile cele mai bune, o viață liniștită, și în final, o căsătorie corectă cu un tip din același mediu ca tine. Dar, din timp în timp, ai nevoie să-ți manifești independența, să crezi că trăiești mai periculos. Micile tale revolte nu durează niciodată prea mult; ele adaugă doar puțină sare vieții tale de zi cu zi și, nu după mult timp, o să te cumințești, devenind o copie fidelă a mamei tale... ceva mai tânără, ceva mai liberală. Când te-am întâlnit, te-am crezut diferită, unică. Dar ești croită după același tipar cu micile tale prietene bogate. Ce ai fi sperat de la o plimbare nocturnă împreună cu fiul unui pușcăriaș? Câteva ore de îngrijorare pentru părinții tăi? Sau ceva mai excitant? Sperai că voi încerca să te violez?

– Ai terminat? întrebă ea, printre dinți.

Cu mâinile crispate pe volan, ea întoarse, în sfârșit, capul spre el și, în penumbră, ochii ei ardeau ca o flacără.

– E rândul tău să mă asculți acum. Nu-ți face iluzii, Simon Cartland, nu mă interesezi câtuși de puțin!

Te-am invitat să mă însoțești pentru că mi-a fost milă de tine, asta-i tot... după cum mi-ar fi fost milă și de un câine pe care-l lovești cu piciorul. Pentru mine, ești pur și simplu unul din acei câini abandonați pe care îi culege Gary. E un obicei de-al lui care o exasperează pe mama, de fiecare dată. Câteodată ea nu se poate abține să-și arate această exasperare. Am crezut că reușise să te rănească; m-am înșelat. Tu ai produs cu bună știință senzație ca să te răzbuni, astfel, pe cei ce au avut mai mult noroc decât tine. Ți-a făcut plăcere să-i scandalizezi pe musafirii mamei mele... Nu m-ar mira să fi inventat toată această poveste în legătură cu tatăl tău.

– Te înșeli.

– Bun. Dar ai vrut s-o pui pe mama într-o situație penibilă.

– Mi-a pus o întrebare, iar eu i-am spus adevărul.

El nu părea că se apără. Dădea impresia că puțin îi pasă ce se crede despre el. Ea însă, se simțea rănită profund, amintindu-și portretul pe care el i-l făcuse cu puțin timp în urmă.

– De ce ai venit la noi? Doreai să vezi cum trăiesc oamenii din „înalta societate"? Sper că ți-am satisfăcut curiozitatea... În ceea ce mă privește, în orice caz, am impresia că ți-am confirmat prejudecățile.

– Am venit pentru că Gary m-a invitat. Îl simpatizez mult.

– Ar trebui să se simtă flatat. Dar restul familiei nu-ți este pe plac, nu-i așa?

– Are vreo importanță? întrebă el cu o nuanță de curiozitate de această dată.

– Pentru mine, nu. Aștept plecarea ta cu nerăbdare.

– Deci, are importanță.

– Nici un pic.

Ea porni motorul, viră strâns și o luă pe drumul îngust și sinuos care ducea în vârful colinei sale preferate.

Lua virajele foarte imprudent, contând pe instinctul și memoria ei. Niciodată nu condusese cu o asemenea viteză, nici chiar ziua, pe drumul ăsta.

O singură dată îl privi pe Simon. Se așezase pe colțul scaunului, cu o mână pe spetează și cu cealaltă de-a lungul portierei.

Vântul îi răscolise părul, iar buzele îi descopereau dinții, schițând un surâs.

În vârful colinei, ea opri mașina atât de brusc încât roțile din spate patinară înainte de a se opri. Ea rămase o clipă în mașină, cu capul dat pe spate. Savura liniștea și mirosul pătrunzător și umed al ierbii.

Deschise portiera, coborî și se îndreptă spre un loc de unde, printre copaci, se zăreau luminile orașului care se contopeau, parcă, cu luminile stelelor. Luna aluneca pe deasupra capului său, stropind cu argint frunzele copacilor; greierii își interpretau partitura.

Elise îl auzi pe Simon ieșind din mașină și călcând pe pietrișul drumului. Ea se răsuci pe călcâie; el se opri la un metru de ea.

– Nu aveam intenția să te ating, zise el.

– M-ai surprins, și atât.

El nu răspunse. Desigur, știa că ea mințise.

– Ne întoarcem, hotărî ea.

El ridică din umeri și se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă; nu făcu nici un gest, dar Elise avu senzația că el întinse mâna s-o mângâie.

Intrând în mașină, ea își dădu seama că era decepționată, că tensiunea dinainte, căreia îi căzuse pradă, se transforma în depresie. Recunoscu în sinea ei, cu umilință, că îl dorise; că dorise să-i simtă brațele cuprinzînd-o, să-i primească sărutările...

El urcă în mașină și se aplecă să închidă portiera. În mișcare, brațul și umărul său o atinseră pe tânăra fată care avu o tresărire violentă. El se întoarse încet spre ea. În timp ce Elise, cu o mână tremurătoare, încerca să pună cheia în contact, el îi prinse încheietura mâinii, cu putere, pentru a o forța să-l privească.

– Nu! strigă ea. Lasă-mă!

– Nu dorești asta? zise el, atrăgând-o în brațele sale.

Ea lupta, în liniște, dar fără șanse de reușită, mâinile fiindu-i prinse între ei. Degetele lui puternice îi prinseră capul; îi căută gura și o cuprinse într-un sărut care semăna cu o lovitură violentă. Ea îi simțea mâna pe spatele ei gol. Gura lui neîndurătoare îi împinse capul pe speteaza scaunului, cu o mână mângâind-o pe gât, pe obraz.

– Sărută-mă, Elise.

– Du-te la dracu'...

Cu o mișcare iute, el îi prinse din nou buzele întredeschise, gata să mai spună ceva. Gura lui reuși să le îndepărteze, începând o tandră explorare. O flacără parcurse corpul Elisei.

– Nu, murmură ea.

Îi simți mâna pe sân, ca și cum ar fi avut dreptul să i-l modeleze în palmă. Ea încetă să se mai zbată. Cu mâinile puse pe pieptul lui Simon, ea îi simțea inima bătând sub degetele sale. El trecu cu buzele de-a lungul gâtului ei, îi sărută umerii și coborî spre locul unde decolteul adânc lăsa să se întrevadă sânii ei tineri. Mâna lui urca de-a lungul spatelui ei gol și ea lăsă să-i scape un suspin de plăcere, dar când simți că se apropie de nodul care-i lega rochia pe după gât, se retrase brusc. Se aruncă spre portieră, ieșind din mașină ca un animal încolțit, dar el nu încercă s-o urmeze.

– Ești așa cum mi te-am imaginat, zise el.

– Nu credeai cumva că eu...

– Nu, nu credeam.

Vocea cu care îi răspunse el o edificase: el știuse precis la ce să se aștepte din partea unei fecioare bogate. Ea ar fi vrut să-l pălmuiască. Dar precis, i-ar fi dat satisfacție. Căută țigările în cutia mașinii, aprinse una, aspiră prelung fumul și îl suflă printre buzele ei strânse.

– Nu fumezi, nu-i așa? întrebă ea cu o voce rece, politicoasă.

– Nu.

– Ar trebui să încerci. Cu puțin noroc, asta ar putea să te ucidă în timp.

Sarcasmul ei fu întâmpinat de un hohot de râs. Când ea își duse din nou țigara la gură, el se aplecă repede, îi prinse mâna și o sărută din nou. Când se desprinse de ea, el surâdea. Elise deschise scrumiera, stinse violent țigara și porni motorul. Încă două zile,

se gândi ea, și el va fi plecat. Sper să nu-l mai văd niciodată!

*

După plecarea lui, ea încercă să-l uite. Ar fi trebuit să-i fie ușor să-l uite. Nu lăsase nimic în urma lui, iar Katherine făcu o singură dată aluzie la „acest băiat stângaci pe care Gary îl adusese de Crăciun".

– Se pare că i-a făcut o bună impresie tatălui meu, zise Howard din spatele jurnalului său.

– Tatăl tău ar aprecia pe oricine care ar fi destul de răbdător să-i asculte trăncănelile, zise Katherine cu un ușor râs nervos.

– E posibil. Băiatul ăsta l-a vizitat de vreo două ori, cred.

– Cum? De ce?

– Din simpatie, fără îndoială.

– Ar trebui să nu-i mai dai voie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kate!

– Howard, pentru un om de afaceri, tu ești uneori de o surprinzătoare naivitate. Tânărul acesta pândește o ocazie, nu-ți dai seama? Cât timp a fost aici l-a sâcâit până și pe bietul Peter, neluându-și ochii de la Elise. Din fericire, ea este prea înțeleaptă pentru a se lăsa prinsă în acest gen de flirturi...

Elise ridică ochii, surprinsă și îmbujorată la față.

– Mamă, eu...

– Știu, draga mea: tu ai refuzat să-l încurajezi, iar Peter a avut dreptate să nu ia în seamă toată afacerea.

– Kate! interveni Howard, te lași purtată de imaginația ta, cred... De fapt eu mă gândisem să-i ofer ceva de lucru lui Simon, dar Gary m-a sfătuit s-o las baltă.

– Vezi? Până și Gary și-a dat seama!

– Nici vorbă. El îl consideră prea mândru ca să accepte ceva.

Katherine râse ironic.

– Aici a cam greșit-o, Gary! Hai, Howard, tu chiar nu înțelegi? Un băiat ca el, ieșit dintr-un mediu criminal... Tatăl tău este încă stăpân pe o mare avere, chiar dacă tu l-ai înlocuit în conducerea companiei...

– Da, dar...

– Oricum, eu te-am avertizat.

Katherine ieși, majestuoasă, cu aerul cuiva care se spală pe mâini de toată povestea. Howard rămase contrariat și gânditor. Elise era încordată, consternată.

– Micuța mea, îi zise tatăl ei, mama ta știe să judece bine, uneori, oamenii. Desigur, Simon nu mi-a făcut impresia unui... M-am întrebat doar, de ce un băiat de douăzeci și cinci de ani n-are încă o muncă stabilă... Chiar, te-a privit tot timpul?

– Cum aș putea să știu? Eu abia l-am privit, tată.

– Totuși, te-a sărutat, zise tatăl său.

Ea ridică ochii mari, iar el adăugă:

– În noaptea de Anul Nou, în timpul mesei...

Dar el observase expresia de pe fața ei. Când ea bolborosi ușurată:

– Oh, atunci!, el o privi pătrunzător.

– Au mai fost și alte ocazii, deci... Elise?

Ea sări în picioare, cu obrajii arzând.

– A fost fără importanță, tată.

– Ar fi trebuit să-mi spui...

– Nu era nevoie: s-a mai întâmplat o singură dată. Și, oricum, eu știu să mă apăr.

– Da, cum zice mama ta, tu ai mereu capul pe umeri, Elise. Dar eu sunt fericit că te vei căsători cu Peter. Lângă el, n-ai de ce te teme.

*

Elise începea al doilea an la școala de Arte Frumoase, fericită că își ocupa timpul cu cursurile. Într-o zi foarte călduroasă, la început de martie, ea ieși din clădire îndreptându-se alene spre mașină. Asfaltul i se lipea de tălpi și cel mai mic efort făcea să-i apară transpirația deasupra buzei. Mergea spre parking, cu ochii în jos, pentru a nu-și murdări de gudron sandalele cu tocuri înalte. Vara nu se îndura să plece în acest an, dar, în curând, toamna va stinge această căldură arzătoare.

Apropiindu-se de mașina sa, ridică ochii și, pentru o clipă, rămase nemișcată: Simon era acolo, sprijinit de caroserie, îmbrăcat într-un jeans și o cămașă deschisă până aproape de talie. Elise făcu câțiva pași.

– Bună ziua, Simon. Ce faci aici?

Și surâse pentru a-și ascunde nervozitatea.

El nu-i răspunse la surâs.

– Te așteptam, zise el scurt.

– Ar trebui să mă simt flatată?

Simon nici măcar nu-și dădu osteneală să-i răpundă.

– Vrei să vorbim aici sau preferi un loc mai răcoros? întrebă el.

Ceva din atitudinea lui o avertiza pe Elise că el nu s-ar fi mulțumit cu un simplu „nu“, și ea n-avea chef să stea de vorbă pe căldura asta.

– Să mergem, zise ea ridicând din umeri.

El urcă alături de ea în mașină. Coborâră spre port și o luară la dreapta, pe malul mării. Ea opri, în sfârșit, sub un copac bătrân, care mai păstra, printre frunzele-i argintii, câteva flori roșii ca focul și forma deasupra lor o binefăcătoare umbrelă. Mașina era îndreptată cu botul spre mare.

Simon aruncă o privire spre petrolierul care intra majestuos în port, spre feribotul care se îndrepta spre coasta de nord, spre iahturile din depărtare care dansau sub arcul înalt al podului. Se întoarse apoi spre tânăra fată, privind-o cu ochii lui gri, aspri.

– Ce i-ai spus, exact, tatălui tău, în legătură cu mine? întrebă el.

Sincer surprinsă, ea încreți fruntea.

– Nimic. Despre ce vorbești?

– A dat dispoziții să nu mai fiu lăsat să-l văd pe bunicul tău. Măcar a avut curajul să mi-o spună în față, dar nu înțeleg un lucru: el s-a referit, printre altele, la faptul că aș fi... atentat la virtutea ta. Așa deci, mai și minți?

– Atentat...?

Elise, îngrozită, înțelese deodată. După părerea tatălui său, dacă Simon a sărutat-o, a fost, fără îndoială, fără consimțământul ei. De aici a și tras concluziile.

– A spus el, într-adevăr, asta?

– A făcut să se înțeleagă.

– Dar... tu n-ai...

– Negat? Cuvântul meu împotriva celui al fiicei sale prea iubite?

Ea întoarse capul şi îşi muşcă buzele.

– Eu nu i-am povestit nimic, Simon. Pur şi simplu, mi-au scăpat câteva cuvinte, din neatenţie. Îmi pare rău. Îi voi spune... că... n-ai făcut nimic fără consimţământul meu.

– Recunoşti?

– Da, mărturisi ea cu greutate.

– Doreai să te sărut, nu-i aşa?

Cu obrajii în flăcări, cu ochii fixaţi spre mare, ea bolborosi, printre dinţii strânşi:

– Da, da, da! Doream asta!

– Foarte bine.

Mâna lui Simon se închise peste degetele ei crispate, prinzându-i, apoi, încheietura mâinii.

– Priveşte-mă.

Ea se întoarse spre el. Faţa celui de lângă ea era gravă. Ochii lui pătrunzători aveau reflexe argintii.

– Şi eu doream să te sărut. Nu mi-am mai dorit nimic altceva din clipa în care te-am întâlnit. Sau poate, nu: doream ceva mai mult. Să te sărut, să te ating, să te iubesc. Te doresc.

Surpriza o făcu pe Elise să simtă că are gura uscată; îşi trecu limba peste buze.

– Dar...

– Ştiu. Am stat deoparte. Am supravieţuit... N-am mai avut nevoie de nimeni, de nimic. Nu am nevoie nici de tine. Nu-ţi cer să mă iubeşti... N-am ştiut niciodată ce să fac cu dragostea. Dar te doresc ca un nebun.

Sub influenţa şocului, ea îşi smulse mâna şi-i aruncă:

– Păcat! Nu mă vei avea!

Simon, nemişcat, continua s-o privească, fără să surâdă. Spuse, în fine, cu o voce neutră:

– Crezi?

Ea îşi regăsi cu greu răsuflarea şi murmură:

– Ieşi din maşină!

De această dată el surâse, deschise portiera şi coborî. Cu mâinile puse pe coapse, el o privi manevrând maşina pentru a putea pleca.

Ea nu voia să-l mai vadă niciodată.

Dar îl revăzu. Peste mai puţin de o săptămână, când ieşea de la cursuri, el o aştepta, cu două pungi de hârtie în braţe. Purta un jeans nou dar prăfuit şi o cămaşă din acelaşi material.

– Hai să mănânci cu mine, zise el. Am adus de toate.

Elise observă în pungi sandvişuri, prăjituri şi cutii cu sucuri de fructe.

Se aşezară sub un copac, în parcul din apropiere.

– Ai de lucru? întrebă ea privindu-i îmbrăcămintea.

– Da.

– Ce faci? Cu ce te ocupi?

Cu ochii strălucindu-i ironic, el spuse:

– Muncesc, nimic mai mult.

Elise aruncă o bucăţică de pâine porumbelului care venise în preajma lor. Să-şi păstreze misterele, dacă vrea, gândi ea. Elise nu-şi va mai manifesta curiozitatea în acest sens.

Simon deschise o cutie cu suc de fructe şi i-o întinse. Dându-şi capul pe spate pentru a bea, ea simţi ochii însoţitorului său urmărindu-i linia lungă a

gâtului. Ea îl privi în ochi, cu un surâs batjocoritor față de dorința lui Simon.

El se sprijini de copac, cu buzele deschise într-un râs mut, cu o luminiță în ochii lui gri. Elise își întoarse ochii, făcând un efort pentru a putea respira normal.

– Am vorbit cu tata, zise ea brusc.

– Știu.

Ea îl privi surprinsă și el continuă:

– Interdicția a fost ridicată... pentru că bunicul tău, fără îndoială, a făcut scandal. A considerat că tatăl tău își depășea drepturile... sau îndatoririle.

Elise simți cum se înfurie din ce în ce mai tare. Întrevederea cu tatăl său nu fusese deloc plăcută și, auzindu-l pe Simon, nici n-ar fi fost necesară. Ar fi putut măcar să-i mulțumească.

– Trebuie să plec, zise ea, ridicându-se.

El rămase pe loc, liniștit.

– Îți mulțumesc pentru masă, adăugă ea.

Simon ridică din umeri, fixând-o cu o privire calmă. Părea mai tânăr ca altădată. Ea fusese surprinsă când tatăl său îi pomenise vârsta; ea îi dăduse mai mult de douăzeci și cinci de ani.

– La revedere, insistă ea.

– Pe curând, Elise, zise el surâzând.

*

El reveni de mai multe ori. Elise își promisese să nu mai aibă nimic de a face cu el, dar îi accepta invitațiile cu ușurință și își liniștea conștiința spunându-și că era vorba de o anumită formă de prietenie. Încer-

cau să nu se atingă niciodată, nu făceau niciodată aluzie la magnetismul care-i atrăgea unul spre altul. Simon, la fel ca ea, se temea de această atracție. Elise își dădea seama de asta.

De fiecare dată când se întâlneau vorbeau mult, fie că se aflau în mașină, sau în sus, pe coline, sau pe nisipul cald al plajei goale, sau în liniștea umedă a pădurii, cu potecile ei presărate cu frunze moarte.

Simon îi povestea copilăria lui, petrecută în orfelinate, oprindu-se mai mult asupra muncilor pe care le făcuse de la terminarea școlii: lucrase la repararea drumurilor, în antreprize de construcții; petrecuse un timp la bordul unui vapor, iar aproape un an, lucrase într-un oraș minier din Australia. Dar cel mai mult îi plăcea să lucreze în construcții.

Prin comparație, viața Elisei părea lipsită de orice interes. El o făcu totuși să vorbească de copilăria ei, și când îl întrebă: „De ce faci mutra asta? Ți-am spus doar că nu am nimic interesant să-ți povestesc“, el râse, fără a-i răspunde.

Într-o zi o întrebă:

– Ești bună la desen și pictură?

– Potrivită. Aș putea să-mi câștig existența făcând ilustrație de carte sau lucrând într-un studio de publicitate. Mi-ar place să fac asta și n-am chef să mai merg la universitate.

Ea încercase să-i facă portretul lui Simon dar n-a reușit; aruncă foaia șifonată. El o adună, o netezi, o privi și spuse:

– Ai dreptate.

Elise începu să râdă; el o privea oarecum gânditor, interogativ.

– N-ai să reuşeşti niciodată în afaceri. Eşti prea cinstit, zise ea.

– În afaceri trebuie să fii necinstit?

– Nu, bineînţeles... Nu chiar. Dar tu nu vrei să faci nici un compromis. Poate este un fel de reacţie.

– Împotriva cui?

Înainte de a-i răpunde, ea ezită un pic.

– Împotriva necinstei tatălui tău.

– Poate... răspunse el cu o faţă inexpresivă. Să mergem, zise apoi.

*

Când era în preajma lui, Elise era convinsă de integritatea lui; dar, departe de el, convingerea ei se clătina. Nu ştia despre el nimic sigur şi îşi amintea părerea mamei sale despre el, precum şi cuvintele tatălui său care-i spusese că mama ei se pricepea în a aprecia oamenii.

Într-o zi, în timp ce aruncau porumbeilor din parc resturile sandvişurilor lor, el îi spuse:

– Vino să cinezi cu mine.

– Astă-seară?

– Dacă vrei.

Peter era plecat cu afaceri. I se părea agreabil să cineze cu Simon.

– De acord, zise ea. Unde ne întâlnim?

– Vin eu să te iau.

– Nu!

Se făcu un moment de liniște tensionată. Elise îi simțea furia, dar el nu zise nimic.

– Eu am mașină și voi trece să te iau, zise ea. N-ai auzit încă de libertatea femeii? adăugă ea cu un ușor râs crispat. Nu mai avem nevoie să-i așteptăm pe bărbați...

Simon nu râse. Îi spuse doar unde să vină să-l ia, și se despărțiră. Dar ea știa că el se înfuriase deoarece refuzase să-l lase să vină la ea. Spera ca până la cină să se calmeze.

De cum urcă în mașină și îi examină, fără măcar un surâs, rochia de mătase cu fusta foarte amplă, ea își dădu seama că el nu se calmase nici un pic. Iar când el îi spuse și unde mergeau, fu sigură că furia nu-i trecuse. Ea făcu un efort să nu i se vadă neliniștea și nu spuse nici un cuvânt când el îi indică direcția spre care mergeau dar, privirea lui ascuțită și surâsul ușor ironic o făcură să înțeleagă că el își dăduse seama de neliniștea ei.

El alesese un restaurant foarte la modă și foarte scump, unde ea era cunoscută și unde putea să se întâlnească, în orice clipă, cu o cunoștință sau alta. O făcuse special pentru a o pedepsi.

Ea spera, cu înverșunare, ca el să se facă de râs într-un asemenea loc. Dar nu fu așa. El se comporta cu o siguranță perfectă, ceru sfatul chelnerului în privința vinului, cu o știință care nu lăsa să se vadă ignoranța lui în acest domeniu, degustă vinul, apreciindu-l atât cât se cuvenea. O întrebă pe Elise despre preferințele ei, cu o delicată politețe și întreținură o conversație de o asemenea curtoazie, încât ei îi venea

să urle. Dar strânse din dinţi, îi răspunse pe acelaşi ton şi bău ceva mai mult din vinul excelent ales, încercând mereu să evite privirile curioase ale unui cuplu pe care-l cunoştea; aceştia se vor grăbi, chiar mâine dimineaţă, să-i telefoneze mamei sale şi mamei lui Peter; ea nu se îndoia defel de acest lucru.

Cina i se păru interminabilă. Deşi exista un mic ring de dans, Simon n-o invită. Ea spera că, odată cafeua băută, vor pleca imediat.

Dar, deodată, el îi prinse încheietura mâinii.

– Hai să dansăm, zise el.

Ea se ridică, docilă, dar rămase ţeapănă în braţele lui. El o strânse puternic în braţe şi ea îl simţi reţinându-şi răsuflarea sub impulsul dorinţei. În aceeaşi clipă, simţind că împărtăşeşte aceeaşi dorinţă, ea încercă să se îndepărteze, printr-o smucitură. Braţul lui Simon de pe spatele ei, o împiedică. Cu o voce joasă în care se putea remarca un râs uşor, el întrebă:

– Ce este?

– Aş avea nevoie de o cafea. Am băut cam mult vin.

Era adevărat, dar ceea ce dorea ea, de fapt, era să scape de această insuportabilă apropiere, să aibă timpul să-şi revină, să pună din nou între ei o barieră.

Simon comandă cafeaua, privind-o în timp ce o bea. Ieşiră apoi în aerul proaspăt al nopţii. Când el deschise portiera, ea se strecură în spatele volanului, dar el îi zise:

– Treci în partea cealaltă. Conduc eu. Şi o împinse pe scaunul celălalt, luându-i cheile de contact. Era

inutil să protesteze. Ea însăşi mărturisise că băuse cam mult. Aşa că îşi prinse centura de siguranţă şi se întoarse spre geam.

El o luă de-a lungul portului, până la una din plajele unde ei fuseseră de mai multe ori. Ziua, aici ar fi fost plin de lume, cupluri de îndrăgostiţi, mame cu copii. La ora asta însă, lunga fâşie de nisip alb era goală.

Simon veni, deschise portiera Elisei şi cu o mână fermă, o făcu să coboare. Tocurile ei înalte se afundară în nisipul fin, dar mâini puternice o susţineau. Simon se aplecă, îi prinse gleznele una după alta, îi scoase sandalele şi le aruncă în maşină. În fundul sufletului ei, Elise ştia că va fi de o docilitate străină caracterului ei. Ar fi trebuit să protesteze contra modului lui autoritar de a se comporta. Dar, de această dată, se simţea neputincioasă în faţa forţei sălbatice a emoţiilor pe care le simţea în el, şi pe care acesta şi le controla cu greu.

CAPITOLUL IV

Simon se ridică și o privi în față. Elise îl simți dintr-odată foarte aproape și foarte amenințător. Din instinct, se retrase. El o urmă și când ea, speriată, vru să fugă, o apucă de mâna stângă, întorcându-o spre el. O durere fulgerătoare îi traversă umărul. Ea strigă. Cu cealaltă mână, el o trase spre el, și la fel cum gheața se topește la contactul cu o flacără, Elise se topi și ea în brațele lui. Scoase doar un ușor geamăt când el îi sărută buzele cu o pasiune dezlănțuită, care cerea un răspuns.

Ea se agățase de haina lui pentru a-și păstra echilibrul. El o ținea în continuare de mână, strâns, ca într-un clește, dar durerea se contopise cu valurile de senzații arzătoare care se revărsau asupra ei.

Gura lui Simon părea că vrea să-i soarbă și sufletul din corp. Ea nu știuse că un sărut poate să însemne și așa ceva: afirmarea fără milă a puterii, siguranța unor drepturi incontestabile, avalanșa de senzații pe care ea nu le cunoscuse până acum. Simțea că nu putea să-i mai refuze nimic: toate aceste săptămâni în care ei se întâlniseră, în care trăncăniseră și râseseră fără să se atingă măcar, tot acest timp reprezentase parcă pregătirea acestei explozii minunate și îngrozitoare,

în același timp. Când, în sfârșit, el își desprinse buzele de ale ei, ea gâfâia iar Simon răsufla zgomotos. Ea murmură: „Simon..." El își apăsă buzele pe umărul ei, iar Elise își dădu capul pe spate pentru a-i oferi pielea mătăsoasă a gâtului ei. El o ținea mereu strâns, în brațe; ea simțea, pe tot corpul, căldura și seducția lui. Buzele lui coborâră pe pielea ei arzătoare și ea începu să tremure. Simți brațul lui strângând-o mai tare; o ridică ușor. Ea crezu că o va întinde pe nisip și scoase un mic strigăt înfundat, în care se amestecau teama și așteptarea.

În lumina lunii, el zări scânteind inelul de logodnă al Elisei. Începu să tragă de el, încercând să i-l scoată. Ea închise degetele, opunându-se.

– Ce faci?

– Îl scot.

Vorbise cu o voce aspră care deschise o breșă în amorțeala supusă în care se afla Elise.

– Nu, făcu ea încet.

Ea uitase, pentru o clipă, că era vorba de inelul lui Peter. Bijuteria reprezenta pentru ea altceva decât simbolul logodnei ei. Se îngrozi de puterea pe care Simon o avea asupra ei, de totala capitulare la care el o adusese. El spuse aspru:

– Nu vreau să te cuceresc atâta timp cât porți în deget inelul altuia.

Îi desfăcu degetele din palmă; ea simți rupându-i-se o unghie și scoase un țipăt. El îi smulse inelul și, în întuneric, îl aruncă departe, în nisip.

– Nu! țipă ea. Simon!... A fost foarte scump!

El își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Atunci, ea începu să-l lovească cu pumnii, cu picioarele. El se dădu înapoi pentru a-i evita loviturile; apoi îi prinse mâinile și căzură împreună pe nisipul moale și răcoros. Ea se zbătea încă, dar el o imobiliză cu picioarele, îi întinse brațele pe nisip, ținându-i în continuare mâinile. Ea îl zgâriase pe obraz de unde se prelingea un firișor de sânge; pierduse și doi nasturi de la cămașă. Gâfâia și el după această luptă, dar când Elise încetă să se mai zbată în zadar și rămase nemișcată, el îi surâse, în timp ce ea nu contenea cu înjurăturile care ar fi făcut-o pe mama sa să roșească.

El murmură:

– Taci, draga mea, și se aplecă s-o sărute. Cu hotărâre, ea strânse din dinți. El ridică privirea și îi spuse, sumbru:

– Nu aveai dreptul să porți acest inel!

– Aveam toate drepturile! explodă ea. Îl iubesc pe Peter și mă voi mărita cu el!

Dându-i drumul la o mână, Simon îi întoarse fața spre el, în ciuda încercării ei de a se opune. El declară:

– Da, ar trebui să te bat. Mincinoaso! Mă dorești și tu.

El o mângâia.

– Asta nu este dragoste... șopti Elise.

Ea îi prinse mâna pentru a i-o îndepărta.

– Ajunge!

Degetele lui, însă, îi cuprinseră umărul.

– Ce înseamnă dragoste? murmură el, cu buzele lângă urechea ei.

Își apropie apoi buzele de gura ei, cu o blândețe care trezea în ea un insuportabil val de dorințe.

– Te simți așa cu Peter, Elise? șopti el.

Ea nu răspunse. Își întorcea capul dintr-o parte în alta, în timp ce el o acoperea de sărutări.

– Ne aparținem, știi bine. Nu te vei mărita cu Peter. Și tu mă dorești. Spune-mi-o, spune-mi-o... Elise.

Era adevărat, dar modul lui de a se exprima o rănea. Fără să știe cum, ea găsi curajul să șoptească „Nu!“, într-o încercare disperată de a protesta.

El o sărută din nou, posesiv.

– Spune da!

Elise scutură din cap, vru să se întoarcă, dar buzele lui Simon o găsiră din nou. Se smulse din sărutarea lui și țipă:

– Nu, nu, nu!

El o cuprinse de umeri, înfigându-și, dureros, degetele în carnea ei.

– Aș putea, totuși, să te am, zise el.

Cu o voce înăsprită de efortul pe care îl făcea pentru a se împiedica să tremure, ea răspunse:

– Asta se cheamă viol, Simon.

Furia, frustrarea îl făcură să tresară. Brusc se desprinse de ea, se întoarse pe spate, cu un genunchi ridicat, cu o mână pe ochi. Elise câștigase, știa. Nemișcată, așa cum o lăsase el, ea se întreba de ce oare avea un asemenea sentiment de disperare.

Cu o senzație penibilă, se ridică, își netezi rochia și se miră că era în stare să se țină pe picioare. Începu să

meargă pe nisip. Simon sări și el în picioare și o întrebă:

– Unde te duci?

– Să-mi caut inelul, zise ea, plictisită.

– Și dacă-l găsești, ce vei face cu el?

– Să mi-l repun pe deget.

El o apucă de braț.

– Nu poți să te căsătorești cu el, Elise! Tu te vei căsători cu mine!

Ea simți că i se taie respirația.

– Nu pot să fac asta!

– Nu poți să te căsătorești cu Peter, zise el cu încăpățânare.

Răscolită, pierzându-și cumpătul, ea strigă:

– Peter mă iubește... Are nevoie de mine!

– Și tu te simți la adăpost alături de el? Asta vrei? Siguranță, respectabilitate? Sunt atât de importante pentru tine?

– Nu e vorba de asta! strigă ea, în disperarea de a se face înțeleasă. Ce poți tu să-mi oferi mai mult? Ceea ce simt pentru tine e doar o reacție animalică. N-avem nimic în comun!

El îi dădu drumul și o întrebă, cu răceală:

– Chiar asta crezi?

– Asta-i adevărul... La urma-urmei ar trebui să mă simt flatată că m-ai cerut în căsătorie, fără îndoială, adăugă ea.

El făcu un gest cu capul, imposibil de interpretat.

– La urma-urmei? repetă el... Continuă, pe un ton tărăgănat... Evident, este un truc obișnuit, când un bărbat nu o poate avea altfel pe fata pe care o dorește.

Ţi-ai condus cu îndemânare jocul, fată bogată, şi te las să câştigi. Acum, pleacă repede, înainte să mă răzgândesc.

Îi întinse cheile maşinii şi ea le luă fără a se gândi.

– Simon... făcu ea cu o voce ezitantă.

El nu putea crede, totuşi, că ea acţionase conştient aşa, că se jucase cu el...

– Taci şi pleacă repede! Dacă nu, dragul tău Peter nu va mai avea o soţie pură, aşa cum se aşteaptă să te găsească.

Ea se dădu înapoi şi începu să fugă spre maşină.

*

În mod miraculos, ea îşi recuperă a doua zi inelul. Ducându-se să anunţe pierderea lui la comisariatul cel mai apropiat de plajă, avu surpriza să-l găsească deja adus de un înotător matinal care-l găsise, înainte ca inelul să fi fost îngropat în nisip.

Elise depuse o recompensă; agentul îi spuse:

– Ar trebui să-l puneţi în deget, domnişoară Ashley. Cred că nu vreţi să-l pierdeţi din nou, nu?

Ea îi surâse şi îi urmă sfatul.

– Nu pare prea larg, reluă el privind la mâna ei zgâriată. Aţi avut noroc că l-aţi recuperat. Pe viitor, aveţi mai multă grijă.

*

Elise trebui să îndure surpriza îngrijorată a mamei sale, când aceasta află cu cine ieşise în oraş seara trecută.

– L-am întâlnit, explică ea, şi m-a invitat să cinăm împreună. Peter nu este aici, nu aveam altceva mai bun de făcut, aşa că am acceptat. Arată foarte respectabil acum, mamă. Cred că a găsit ceva de lucru.

– Mă întreb ce-o să zică Peter...

– Nu îi aparţin lui Peter, sări Elise.

– Elise, dar eşti logodită... După părerea mea, Peter are dreptul la sinceritatea ta.

– A fost vorba doar de o cină, mamă! N-am să-l mai văd vreodată.

*

Peter se întoarse cu o zi mai devreme. Când Elise îi deschise uşa, el o întrebă surâzând:

– Ţi-am lipsit, draga mea? Eu muream de dorinţa de a te revedea.

Ea se agăţă de gâtul lui pentru a-l săruta. Fericit de reacţia ei, el o strânse cu braţele tremurânde.

– Te iubesc atât de mult! îi şopti el la ureche. Această lungă aşteptare mă exasperează.

Ea îl strânse mai tare, iar el suspină:

– Am nevoie de tine, Elise. Săptămâna asta a fost un infern...

Ea se lăsă sărutată din nou, mângâindu-i părul. Dragostea lui, tandreţea lui, erau ca un balsam pentru nervii ei încordaţi, pentru inima ei rănită.

– De ce să mai aşteptăm? zise ea. Voi vorbi cu tata despre asta.

În ceea ce o privea pe mama ei, ştia că aceasta nu vedea nici un inconvenient în a grăbi căsătoria.

– Vreau să ne căsătorim mai repede, Peter, cât mai repede posibil!

*

Trei săptămâni mai târziu – un răgaz scurt care nu i-a lăsat Elisei timp de a gândi prea mult – într-o biserică frumoasă, ea devenea doamna Peter Westwood.

La întoarcrea lor din voiajul de nuntă, aflară că Simon împrumutase o sumă mare de bani de la bătrânul domn Ashley și părăsise țara plecând spre Australia.

– A împrumutat! zise Katherine pe un ton batjocoritor. N-o să-și mai vadă banii înapoi. Tatăl tău a devenit senil, Howard... Eram sigură că tânărul ăsta pregătea o lovitură... Desigur, având în vedere originea lui, trebuia să ne așteptăm la așa ceva... Legea nu poate face nimic pentru a putea recupera acești bani?

– Hârtiile au fost redactate de oameni ai legii, răspunse Howard pe un ton plictisit. Împrumutul va fi restituit, odată cu dobânda, peste zece ani. Este neobișnuit, dar nu este nimic ilegal. Ți-am mai spus, nu este nimic de făcut decât dacă banii nu vor fi înapoiați la timp.

– În zece ani! Bătrânul domn va muri până atunci!

*

– Ești foarte palidă, draga mea, îi zise Peter Elisei.

Ei se îndreptau spre noua lor casă, cu mașina.

– Ești obosită?

– Da, răspunse ea.

Și bolnavă, și deprimată. Ar fi trebuit să se simtă fericită sau măcar, ușurată că-l respinsese pe Simon, căsătorindu-se cu Peter. Fără îndoială, Katherine avusese dreptate în privința lui Simon. Elise îl detesta; o mințise tot timpul; pretinsese că vrea s-o ia de soție doar pentru a avea un profit.

Noaptea aceasta, pentru prima dată, îl refuză pe Peter. El se arătă înțelegător, plin de grijă și adormi repede, dar Elise, alături de el în acest pat mare, nou, uda cu lacrimi perna care făcuse parte din darurile de nuntă.

*

Patul cel mare și tot restul mobilierului fuseseră vândute la licitație. Însăși Katherine, puțin sentimentală de obicei, nu-și revenea văzând-o pe Elise împrăștiind astfel toate amintirile căsătoriei lor. Opri doar fotografiile de nuntă și câteva cadouri primite de la prieteni intimi, ceasul lui Peter pe care ea i-l făcuse cadou, o pereche de butoni de manșetă și ceva lenjerie. În rest, totul dispăru. Elise purta ceasul și folosea lenjeria în noua sa casă din oraș: un apartament luminos, aerisit, care dădea spre mare.

Părea mai suplă, dar avea pielea bronzată și ochii mai limpezi, după ce petrecuse o lună de zile într-o vilă din afara orașului. Nu spuse nimănui nimic despre zilele lungi petrecute mergând pe plaja goală, sau desenând marea agitată, sau păsările, cu ierburile aspre legănate de vânt. Nici despre nopțile fără somn când asculta valurile spărgându-se de mal. Înotase mult, se cățărase pe falezele albe, agățându-se de rădăcinile copacilor.

Se gândea la Peter cu calm, fără tristețe, revăzând anii lor de viață comună. Trebuia să facă asta dacă voia ca, mai târziu, să pună totul deoparte și să poată începe o existență solitară.

Și, deși nu dorea, se gândea la Simon. În acele momente se epuiza lucrând, făcea orice numai să nu se mai gândească la el, să nu-și mai amintească cuvintele lui.

Prin intermediul unei prietene, obținu o comandă de a ilustra o carte pentru copii care povestea vacanțele unui băiețel pe malul mării. Ea transformă camera de oaspeți într-un atelier, aranjă aici scoicile pe care le adunase în timpul propriilor ei vacanțe și petrecea în fiecare zi mai multe ore încercând să-și amintească liniile curbe ale valurilor, felul cum ierburile se îndoiau sub vânt, cum florile albastre ale ciulinilor se rostogoleau printre dunele de nisip.

Ea reproducea fidel pe hârtie scoicile și, în ilustrațiile ce le făcea, le aranja cu grijă la baza unei stânci, sau la umbra unei tufe cu flori roșii, sau în palma plinuță a băiețelului.

Acesta nu semăna cu nici unul din copiii cunoștințelor ei, dar ea văzuse o mulțime de copii în parcuri, în curțile școlilor, și făcuse multe schițe. Ea desenă un băiețel care mai avea încă ceva din aspectul unui copil mic, pe piciorușe solide, cu ochi rotunzi, cu o șuviță de păr lungă, brună, care-i cădea pe fruntea inocentă.

Uneori își dădea foarte bine seama că, de fapt, desena copilul pe care ar fi putut să-l aibă cu Peter, copil pe care îl pierduse însă, înainte de a se naște. I se spusese că a fost băiat... Dar aceste clipe de sufe-

rinţă erau rare. Era atât de absorbită de munca sa, încât orele se scurgeau pe neobservate şi ajunse astfel, mai uşor, la liniştea ce şi-o dorea atât...

Câteodată, petrecea seri liniştite la părinţii săi, cu câţiva prieteni, dar nu primea niciodată pe nimeni şi refuza orice altă invitaţie.

*

Într-o seară, după ce tocmai îşi luase masa solitară şi spăla vasele, auzi soneria de la intrare sunând lung, insistent. Inima începu să-i bată cu putere. O singură fiinţă, dintre cunoştinţele ei, suna astfel.

Deschise cu greu uşa, cu buzele strânse. Simon o împinse, deschizând-o larg şi intră.

Elise spuse cu un ton tăios:

– Nu-mi amintesc să te fi invitat să intri!

– Nici eu nu-mi amintesc să-ţi fi cerut voie!

El lăsă să-i alunece asupra ei privirea de care ea îşi amintea, ca şi cum ea însăşi i-ar fi acordat acest drept.

– Se pare că te simţi bine. Ai scăpat de fantomele tale?

Cu un freamăt interior, ea pătrunse în camera de zi. Simon o urmă. Ea îi arătă un fotoliu, se aşeză şi ea şi întrebă:

– Cum ai reuşit să mă găseşti?

– Am ştiut întotdeauna unde te afli.

Sigur că spunea adevărul. Ar fi putut s-o urmărească mai de mult, dar n-o făcuse.

– Ai folosit detectivi particulari?

– Nu chiar aşa de melodramatic. Dar am prieteni în familia ta, ştii doar.

Nu, ea nu știa asta. Credea că el dispăruse din viața lor acum șase ani.

– Mă văd cu Gary din când în când. Și cu bunicul tău.

Fără să știe de ce, avu un șoc. Cu un surâs batjocoritor, ea zise:

– Bietul meu bunic mai speră să-și recupereze banii?

Îi văzu privirea făcându-se mai pătrunzătoare, sprâncenele lui drepte apropiindu-se; îl atinsese.

– El știe asta, răspunse Simon, încet. Își va recupera și ultima centimă.

Ea adoptă un ton ușor neîncrezător.

– Te-ai descurcat bine.

– Într-adevăr.

Se ridică brusc și o privi în ochi.

– Dar tu? Ai destui bani?

– Desigur, zise ea, surprinsă. Aveai intenția să-mi oferi?

– Dacă ai nevoie.

– În schimbul a ce?...

El o privi mai întâi, fără să înțeleagă.

Ea roși intens, dar îi susținu privirea.

– Ce te miră? Este o concluzie normală... Tu nu ești bun, ai spus-o tu însuți, ai mai spus și... că mă dorești. Tu nu faci nimic fără să obții ceva în schimb, nu-i așa, Simon?

– Fac ce vreau!

– Nu cu mine!

El izbucni în râs, iar ea explodă.

– Oh, dar lasă-mă în pace! zise ea, în picioare în fața lui, cu ochii măriți.

– Nu!

Cuvântul, atât de scurt, era ca un perete în care se spărgeau toate protestele ei. Își adună forțele pentru a-i face față.

– Ce vrei de la mine? Speri să mă vezi din nou prăbușindu-mă, plângând pe umărul tău? Vrei să mă vezi iar plângând, Simon? Asta vrei? Atunci să știi că n-ai noroc, n-o să-ți mai fac această plăcere...

– Doamne! strigă el. Crezi, într-adevăr, că mi-a făcut plăcere să te văd plângând?

– Ai spus că... asta doreai, îl acuză ea.

– Era ceea ce doreai tu, prostuță mică. Venise momentul să te descarci.

Ochii Elisei se întunecară la această amintire. El o ținuse atât de strâns în brațe în timp ce ea hohotea de plâns. Dar îi rămăsese în minte și umilința ce-o încerca.

– Așa deci, ești și psiholog amator. Ce pricepere din partea ta, de a ști ce aveam eu nevoie și de a alege, cu grijă, momentul! Mai ales dacă, așa cum presupun, n-ai vărsat o lacrimă pentru nimeni în toată viața ta!

– Ești hotărâtă să nu cedezi nici un pic? Ar trebui, totuși, să te pregătești de acum să-ți reîncepi viața...

– Îmi trăiesc viața! zise ea cu emfază. Și nu am nevoie de ajutorul tău...

El se îndreptă spre ușă și, în prag, se întoarse.

– Te înșeli, zise el. Am vărsat și eu lacrimi. Ultima dată a fost în ziua nunții tale cu Peter...

CAPITOLUL V

Elise se ducea, periodic, să-l vadă pe bunicul său. De acuma infirm, el nu mai ieşea deloc, dar îi plăcea să primească vizite, mai ales ale familiei. În această zi, vorbiră ca de obicei, instalaţi pe o terasă umbrită. Dar Elise era mai puţin atentă ca altădată, şi el sfârşi prin a-i spune, un pic trist:

– Sunt un bătrân nebun, Elise. Te plictisesc cu amintirile mele din tinereţe, cu ambiţiile mele...

– Nu, deloc! protestă ea. Îmi place să te ascult... dar eu... sunt preocupată...

– Da, bineînţeles, draga mea, făcu el bătând-o pe mână. Îţi cer iertare.

– Nu-i ce crezi, zise ea cu voce joasă. Bunicule...

Ea ezită. El o încurajă:

– Da?...

– L-ai văzut pe Simon Cartland în ultima vreme?

– De ce-mi pui această întrebare?

– Eu... eu am auzit spunându-se... că venea să te vadă câteodată.

– Este adevărat. Şi ce-i cu asta?

– Nimic... Dar... tu i-ai dat nişte bani, nu-i aşa... acum câţiva ani?

– L-am împrumutat făcând un contract în bună regulă. Tatăl tău ştie. El ţi-a...?

– Nu. Mă întrebam numai... Cum poţi tu să ai încredere în el? Abia îl cunoşteai când a venit să-ţi ceară acest împrumut.

– Ştiam destul ca să am încredere în el. Îmi va înapoia banii, nu te nelinişti. De fapt... Dar asta e o afacere între Simon şi mine.

Ea nu află mai mult şi se dispreţui că încercase să afle. Ce-o interesa ce făcea Simon? Nu-l văzuse de câteva săptămâni. Se lăudase că putea trăi fără ajutorul lui; era furioasă pe ea însăşi: el ascultase de această afirmaţie a ei, şi asta o durea.

După dezastruoasa lui vizită, el o lăsase singură timp de o lună. Într-o zi, venind de la piaţă, îl găsi pe prag, sprijinit de uşă, cu braţele încrucişate.

Ea îşi stăpâni un val de uşurare, bucuria de a constata că el n-o abandonase. Îşi spunea că nu voia să mai aibă de-a face cu el, că nu era demn de încredere. Dar în ciuda a toate astea, murmură:

– Simon...

El îi luă din braţe punga plină cu provizii şi intră în bucătărie ca la el acasă. Puse punga pe masă şi se întoarse spre ea. O examină cu un ochi critic:

– Nu ai o mină prea bună.

– Mi-am pierdut bronzul...

– Şi din greutate, se pare. Mănânci bine?

– Da, bineînţeles.

Dar deja el golea punga, examinându-i conţinutul, fără entuziasm.

– Sardele. Supă la pachet. Crochete de pește. Conserve... Oh, Doamne! Fetițo, nu te-au învățat să gătești în școlile alea grozave?

Deschise frigiderul, găsi vreo șase ouă, cârnați, mâncare rece. Elise protestă, indignată.

– Simon! N-ai nici un drept...

– Mergem să mâncăm în oraș. Vrei să te schimbi?

– Nu, Simon, nu merg nicăieri cu tine! Cine îți dă dreptul să intri aici, să-mi cotrobăi prin bucătărie, să-mi dai ordine? Ar trebui să fiu nebună să ies cu tine! Tu nu întrebi niciodată dacă ai dreptul?...

Ea îi văzu dintr-odată ochii sclipind. El îi răspunse, nepăsător:

– Să-ți spun drept, niciodată.

Cu o mișcare bruscă, o prinse ca într-o capcană, punându-și mâinile pe masă, de o parte și de alta a ei.

– Poți să-mi fii, deci, recunoscătoare, văzându-mă făcând o excepție. Vrei să cinezi cu mine astă-seară?

Ea își coborî privirea.

– N-am ieșit nicăieri de când...

– Ei și? Va trebui să existe o „primă dată“. Vocea lui era uimitor de blândă și convingătoare. Sunt deja trei luni, Elise. Ai stat destul timp retrasă. Și numai Dumnezeu știe cât mi-ai pus răbdarea la încercare...

– Simon... te implor...

Ea îl văzu strângând din dinți.

– Foarte bine, draga mea, să nu mai vorbim. Doar cinăm și nimic mai mult... deocamdată. De acord?

Ea îi era recunoscătoare pentru această tandrețe neașteptată. El se îndepărtă.

– Vrei să-ți pui o rochie frumoasă?

– Unde mergem?

– Ai vreo preferință?

Ea clătină din cap. Oricum, el n-o va duce din nou la restaurantul unde cinaseră prima dată, cu atâta timp în urmă.

– Te las să alegi tu, zise ea.

Elise își simți dintr-o dată inima ușoară și începu să râdă. Râse și el cu ea, de docilitatea ei, fără îndoială. Dar ea era fericită să-l audă râzând; era o emoție pe care n-o mai încercase de mult.

*

Mai tâziu, ea se miră că se simțise atât de bine în seara aceea. Își explica asta prin faptul că era prima dată când acceptase o invitație, de la moartea lui Peter, și aproape că uitase ce înseamnă o seară în oraș. În plus, Simon îi arătase o tandrețe, o atenție neobișnuită. Fuseseră într-un mic restaurant liniștit, specializat în bucătărie orientală, și el o privise mâncând, cu o atenție implacabilă, pentru a se asigura că ea apreciază fiecare fel de mâncare.

Vorbiseră puțin. Ea făcu, de câteva ori, aluzie la perioada când locuise pe malul mării și adăugase:

– Am auzit spunându-se că erai în Australia.

– Da, am fost o perioadă, răspunse el.

Ea se întreba de ce era atât de reticent.

– Cum a fost pe acolo? întrebă ea.

– Bine.

El începu să vorbească despre oamenii cu care lucrase acolo de o manieră pe care ea o găsea intere-

santă, deși nu asta voia să audă. Ea dorea să afle ce făcuse el acolo.

Când tăcu, Elise reluă:

– Credeam că locuiești acum la Wellington.

– M-am stabilit la Auckland. De două luni.

El o observa dar ea refuza să-i întâlnească privirea și întrebă repede:

– Dacă am înțeles bine, ai acum o muncă de birou? Nu mai ești muncitor?

– Este adevărat, am avansat un pic în grad... nu mai lucrez cu mâinile, zise el pe un ton sarcastic.

– Simon, n-am avut intenția să am un aer protector...

Ochii lui reci citiră suferința cumplită din ochii Elisei și mâna lui îi acoperi o clipă degetele.

– Mănâncă, zise el cu voce joasă, pentru a risipi acest moment de tensiune dintre ei.

În cursul următoarelor săptămâni ea îl văzu adesea pe Simon. El făcea eforturi, gândea ea, să îndepărteze de fiecare dată acest gen de momente tensionate. Nu mai era deloc atmosfera de la începuturile relației lor.

Luau împreună mese liniștite, își petreceau zilele libere pe plajă sau plimbându-se prin pădure. Când vorbeau, abordau subiecte de ordin general. Uneori, Elise remarca o oarecare nerăbdare în modul cum Simon se ridica brusc de lângă ea, atunci când erau amândoi întinși pe nisipul cald, pentru a alerga să se arunce în valuri; sau, crisparea maxilarelor sale când o conducea acasă și îi spunea, scurt „noapte bună". Ea simțea această rezervă anormală, ceva care nu putea să dureze. În așteptare, ea se lăsa purtată de

acest val care părea să o ducă spre un port ferit de furtuni, fără a înțelege însă prea bine de ce simțea această nevoie. Simon, fără a fi pretențios, o înconjura cu o grijă reconfortantă și era fericită.

Câteodată, seara, el îi telefona întrebând-o ce făcea. Niciodată ei nu-i trecuse prin gând să-l mintă. Dacă avea de lucru, îi spunea, și el îi ordona:

– Du-te și te culcă.

I se întâmpla să protesteze, dar, oricum nu se mai putea concentra; ea îl sfătuia, atunci, să-și vadă de treburile lui; el încheia conversația râzând, iar Elise, cu un surâs exasperat pe buze, îl asculta și pleca la culcare.

Niciodată nu le spusese părinților ei că se întâlnea cu Simon, dar, evident, fuseseră văzuți împreună și cineva îi spusese Katherinei. Aceasta, când își văzu fiica, îi spuse pe un ton aspru:

– Nu știam că te vezi cu Simon Cartland.

– A fost foarte bun cu mine, zise Elise în defensivă.

Katherine ridică sprâncenele, neîncrezătoare.

– Are, probabil, un motiv serios. Nu-l lăsa să aibă avantaj asupra ta, dragă, înțelegi?

Un pic enervată, Elise întrebă:

– În ce fel?

– Ei bine, unii bărbați par să considere o tânără văduvă drept o captură bună... Sau o tânără divorțată. Tu te afli într-o situație vulnerabilă, știi doar. Au trecut abia patru luni de la moartea lui Peter. Nu vrei, sper, să dai apă la moară bârfelor!

– Prietenii tăi bârfesc?

– Elise! Bineînțeles că nu! Unul sau doi au spus că te-au întâlnit în compania lui Simon, asta-i tot. Sunt neliniștiți pentru tine.

– Nu mă îndoiesc, făcu Elise, cu resemnare. Desigur că ar fi inutil să precizez că suntem doar prieteni, nimic mai mult?

– Fetița mea, nu fi atât de naivă!

– Adevărat. Ar fi cel mai bun mijloc de a-i convinge că nu iese fum fără foc. Totuși, acesta-i adevărul.

– Da... Bine... Dacă vrei să mă asculți, nu merge mai departe. Este cam prea devreme să ai o legătură cu un alt bărbat. În orice caz, nu imediat.

– Știu, mamă, zise liniștită Elise. Nu am intenția să am nici o legătură, cu nimeni.

Dar, când ieși cu Simon data următoare, în loc să-i spună repede în prag „la revedere“, el îi prinse talia cu o mână, o împinse încetișor în casă și, în întuneric, o întoarse spre el.

Ea ridică involuntar capul. Fără a-i lăsa timp să protesteze, el îi cuprinse buzele cu ale sale. Elise încremeni și, după o clipă, el se depărtă de ea. Mâinile îi alunecară de-a lungul brațelor tinerei femei, ca și cum lipsa ei de reacție îl lăsa perplex. O cuprinse de umeri. Nu mai încercă s-o sărute, dar când ea vru să se degajeze, degetele lui se strânseră mai tare.

– Nu vreau, zise ea cu o voce slabă. Îmi pare rău.

– Adevărat? Mă întreb dacă-ți pare rău.

– Ce vrei să spui?

El ridică din umeri și îi dădu drumul.

– Poate te-ai obișnuit să te lupți cu mine.

– Nu-i adevărat! Nu vreau să mă lupt cu tine. Nu putem să rămânem prieteni?

– Eu vreau mai mult, Elise.

– Simon, e prea curând!

– N-am chef să aștept sfârșitul celor douăsprezece luni tradiționale!

– Ești, într-adevăr, exigent!

– Ce vrei, de fapt? O cerere în căsătorie, în genunchi?

– Poate n-am încă intenția să mă recăsătoresc! strigă ea. La asta te-ai gândit?

– Viața conjugală cu Peter te-a dezgustat în așa măsură de căsătorie?

Ea îl pălmui cu toată puterea, încât o duru cumplit mâna.

În liniștea care urmă, ea îl simțea controlându-și puternic furia. Din instinct, se dădu înapoi. Dar Simon se răsuci pe călcâie și trânti ușa în urma lui.

*

Câteva zile nu avu nici o veste de la el; îi lipsea. Oare el aștepta scuze? Îi dăduse odată un număr de telefon, dar ea nu-l folosise.

Elise se duse să ia ceaiul la părinții ei. Un bărbat pe care-l cunoștea de ani de zile și al cărui divorț tocmai se pronunțase, o rugă să aibă milă de el și să meargă la un film, apoi să cineze împreună. Pentru a-și demonstra că nu era obligată să stea acasă și să se plictisească, ea acceptă. Când Simon îi telefonă, a doua zi, ea îi refuză invitația: avea deja o întâlnire, îi spuse.

Ea nu sesiză în vocea lui nici cea mai mică urmă de decepție.

– Și sâmbătă? întrebă el.

– Părinții mei dau o recepție. Le-am promis că mă duc.

De această dată se făcu, o clipă, liniște, după care el reluă:

– Bun! Petrecere frumoasă!

Întâlnirea cu vechiul prieten fu mai degrabă plictisitoare. Aproape tot timpul mesei, Elise trebui să asculte toată povestea divorțului lui, tot ce precedase acest divorț; iar filmul fusese unul oarecare.

Pentru serata dată de părinții săi, ea se îmbrăcă corect, dar fără entuziasm. Se parfumă ușor, își schimbă chiar și coafura. Vor fi, probabil, puțini musafiri, în cea mai mare parte relații de afaceri ale tatălui său, gândi ea. N-o să fie prea vesel.

Nu se așteptase să-l întâlnească pe Simon aici.

Mama ei, care făcea prezentările, spuse surâzând:

– Și, desigur, tu îl cunoști pe Simon, draga mea.

El dădu din cap, serios, dar în ochii lui gri și reci sclipi o luminiță ironică. Elise murmură, politicoasă:

– Bineînțeles.

Se depărtă pentru a conversa cu altcineva, dar fierbea de furie împotriva mamei sale. Degeaba, însă. Dacă i s-ar fi plâns că nu a fost avertizată, ea ar fi confirmat bănuielile mamei sale. Și, în fundul sufletului, simțea nevoia să păstreze secretă calitatea relațiilor ei cu Simon. Mai ales față de mama sa.

Totuși, puțin mai târziu, când o ajuta pe Katherine la servitul cafelei, îi spuse:

– Credeam că îl detești pe Simon?

– Draga mea copilă, în interesul afacerilor tatălui tău, trebuie să invit uneori și persoane care îmi displac.

– Dar Simon nu are nimic de a face cu afacerile tatei!

– Din contră, se pare că ocupă un loc important. Societatea de Construcții Cartland trebuie luată în seamă.

– Ce? Simon este... el este această societate Cartland?

– Ei, hai! Știai, desigur. Vă credeam prieteni?

– Nu, n-aveam habar... Dar cum a putut el să construiască în câțiva ani o asemenea companie? Au niște contracte enorme!

– Datorită banilor bunicului tău, zise acru Katherine. Oh, recunosc, se pare că deja i-a dat înapoi jumătate din bani și că restul urmează. Cel puțin, așa-mi spune mereu tatăl tău. În aparență, el a făcut niște economii considerabile pe care, apoi, le-a plasat foarte bine. În Australia a cumpărat o parte a companei; apoi l-a plătit pe celălalt asociat pentru a se debarasa de el, a semnat câteva contracte avantajoase și, ulterior, a deschis o sucursală aici, în Noua Zeelandă. Acum mai are una la Wellington și se lansează și la Auckland. Tatăl tău este de-a dreptul uimit.

– Deci el n-a furat banii bunicului, zise Elise încetișor.

I se părea că își luase o piatră de pe inimă.

– Cred totuși că bătrânul domn a greșit având încredere în el, spuse Katherine. Desigur, bunicului tău îi place să se laude că și-a păstrat simțul afacerilor. În ceea ce mă privește, cred că a avut mult noroc.

Era poate adevărat, într-o oarecare măsură. Dar hotărârea lui Simon a reprezentat factorul esențial, Elise era sigură de asta.

Mama ei o întrebă, pe un ton înțepat:

– L-ai întâlnit de multe ori?

– Nu, în ultima vreme.

– Așa e bine. Oricum, tu ești de puțin timp văduvă și, ți-am mai spus, trebuie să ai grijă să nu se bârfească pe seama ta. După câteva luni, poate... ar fi mai acceptabil.

Elise, care punea lingurițele pe farfurioare, ridică o privire surprinsă.

– Ce ar fi mai acceptabil?

– Ca tu să te interesèzi de un bărbat. Sigur, e încă prea devreme să te gândești. Dar, în timpul primei lui vizite la noi, Simon n-a ascuns faptul că tu îl atrăgeai. Și, dacă nu mă înșel, îi acorzi și tu un oarecare interes?

Elise nu răspunse, și mama ei continuă:

– În definitiv, nu mai poate fi acuzat că ar râvni la banii tatălui tău. El este deja destul de bogat. Și, cu inflația asta, o căsătorie bună ar fi și pentru tine cea mai bună soluție.

– Cu Simon! protestă Elise, fără convingere.

– Nu pot să spun că mi-ar fi plăcut vreodată, dar să fim drepți. L-am judecat greșit, se pare. Acum el

este... La urma-urmei, nu mai este vorba de un necioplit fără viitor.

Elise era stupefiată. Niciodată mama sa nu-i vorbise atât de deschis. Katherine roși puțin.

– Poate îți par lipsită de sensibilitate spunându-ți toate astea la atât de puțin timp de la moartea lui Peter. În același timp, eu sunt mama ta și mă gândesc să-ți fie bine în viitor. Ar fi de-a dreptul ridicol să te gândești la marea dragoste într-o a doua căsătorie, dar trebuie să fii înțeleaptă. Cea mai mare parte a bărbaților de o vârstă potrivită și cu o situație bună sunt sau însurați, sau divorțați.

– Mă sfătuiești să mă mărit cu Simon?

– Te sfătuiesc doar să nu te grăbești. Ar fi de foarte prost gust să te recăsătorești prea repede. Dar ar fi înțelept să rămâi în bune relații cu Simon și, la momentul potrivit... cine știe? Nu este, desigur, nici un rău să-l încurajezi puțin... cu condiția, bineînțeles, să nu comiți nici o imprudență.

– De exemplu? întrebă Elise, încă perplexă.

– Nu mai ești un copil, Elise. Nici Simon. Cea mai mare parte a bărbaților nu refuză să ia ceea ce-și doresc, fără nici cel mai mic inconvenient pentru ei. Simon, la peste treizeci de ani, încă nu s-a însurat. Ai grijă, înainte de a te angaja, să-ți pună inelul pe deget...

Elise nu mai știa ce să spună. N-ar fi trebuit s-o șocheze franchețea cu care îi vorbise mama sa; și totuși, o șocase. Și, pentru prima dată, se întrebă în ce măsură Katherine îi influențase alegerea când ea se măritase cu Peter...

Când ea îi întinse ceașca lui Simon, acesta o fixă cu o privire pătrunzătoare și o întrebă:

– Ceva nu merge?

Ea scutură din cap și vru să se îndepărteze dar el o reținu prinzând-o de încheietura mâinii.

– Vrei să te duc acasă? întrebă el cu voce joasă.

– Sunt cu mașina.

– Atunci, îți telefonez mâine.

În definitiv, ea nu avea nici un motiv să nu aibă încredere în el. Ridică privirea, îi surâse aproape cu bucurie și spuse:

– Da.

El îi dădu drumul la mână și se îndepărtă.

Mai târziu, în timpul seratei, ea o văzu pe mama sa vorbindu-i lui Simon cu multă animație, remarcând nuanța sarcastică din surâsul lui, în timp ce o asculta politicos. Dar el, ridicând privirea, o văzu la celălalt capăt al încăperii. Imediat, surâsul lui se schimbă, iar Elise simți că i se taie respirația văzând căldura ce urcase în ochii lui gri, privind-o...

CAPITOLUL VI

Vocea lui Simon, la telefon, era la fel de vibrantă și nerăbdătoare cum era și el, iar Elise își simți degetele crispându-se pe aparat.

– Ne vedem diseară, zise el.

– Da, te invit să cinăm la mine. Este timpul să-mi arăt talentele de bucătăreasă și... îți datorez câteva mese.

El răspunse cu răceală:

– Nu-mi datorezi nimic. La ce oră?

Ea îi spuse ora și închise telefonul. Avea senzația că luase foc. Își spuse că era ridicol să se simtă așa; nu făcuse doar decât să invite un bărbat la cină pentru a-i mulțumi pentru... Nu se hotăra să folosească cuvântul „bunătate". Simon și bunătatea nu se potriveau. Și totuși, cum ar fi putut numi grija pe care i-o arăta? Oricum, avea intuiția că o perioadă din viața ei se apropia de sfârșit.

Când ea îi deschise ușa, nimic din atitudinea lui nu-i confirmă această intuiție. El își lăsă privirea să rătăcească asupra coafurii ei înalte, din care scăpau câteva șuvițe aranjate cu grijă, asupra rochiei decoltate, din voal suplu, asupra brățării groase din argint, singura bijuterie ce-o purta, în afara verighetei și inelului de la Peter. El nu spuse nimic, iar Elise se dădu

la o parte pentru a-l lăsa să intre. În timp ce ea aranja pe farfurii legumele, punându-le apoi la cald în cuptor, Simon servi aperitivele. Ea făcu ultimele retuşuri tocăniţei de miel şi reveni în camera de zi. El îi întinse un pahar, se apropie de o fereastră şi o privea pe Elise care se aşezase într-un fotoliu.

– Te-ai schimbat, zise el.

– Adevărat? Cum aşa?

El nu-i răspunse imediat; o privea cu un aer meditativ, aproape bănuitor şi un surâs enigmatic îi apăru pe buze.

– Nu sunt încă singur, zise el în sfârşit. Poate voi afla... un pic mai târziu.

– Tu, Simon, tu n-o să te schimbi niciodată, zise ea pe un ton ironic.

– Ai vrea să mă schimb?

– Este o întrebare tendenţioasă, răspunse ea după o scurtă ezitare. N-am nici un drept să doresc să te schimbi.

– Ai toate drepturile, zise el cu gravitate.

Inima parcă i se oprise; nu putea să-l mai privească, cu atât mai puţin să-i răspundă. Simon făcu o mişcare şi nervii Elisei se încordară. Dar el nu făcu decât să se aşeze în faţa ei. Liniştea se prelungi. Ea avu impresia că el încetase s-o mai protejeze împotriva tensiunii care apărea, întotdeauna, între ei. Îşi goli paharul şi se întoarse în bucătărie.

În timpul mesei vorbiră puţin; după ce ea strânse masa şi după desertul cu fructe kiwi, el acceptă o ceaşcă de cafea şi-i declară:

– Ești într-adevăr o bucătăreasă bună; totul a fost delicios.

– Mulțumesc, zise ea făcând o mică reverență.

El începu să râdă și Elise ridică spre el ochii sclipitori. Simon întinse mâna spre șuvița de păr blond care-i cădea de-a lungul obrazului. Degetele lui pe piele avură efectul unei flăcări. Ea zise repede:

– Mi-am terminat comanda astăzi.

– Ilustrațiile? Aș vrea să le văd.

Ea ezită o clipă, cuprinsă de teamă.

– Bine. Mă duc să le aduc.

Dar când ea se duse în cămăruță, el o urmă. Scoase ilustrațiile din mapa de carton și le înșiră pe masa de lucru. Fără să le atingă, el le examină, una după alta.

– Ai făcut progrese. Sunt foarte bune... Acesta e copilul lui Peter, adăugă el, ridicând ochii.

– Și al meu. L-am pierdut înainte de a-l naște...

Suferința bruscă ce apăru în ochii lui Simon o tulbură. Își simți ochii umplându-i-se de lacrimi. El o cuprinse în brațe.

– N-am știut, zise el cu blândețe.

– Acum cinci ani, preciză ea, cu o voce slabă, sprijinindu-se de umărul lui. Mi s-a spus că, probabil, nu voi mai putea avea copii.

Fără să se miște, el o ținu încă o clipă strâns, în brațe, apoi îi ridică fața și puse stăpânire pe buzele ei, dar mai tandru ca niciodată.

Se întoarseră în camera de zi, se așezară pe canapea, Elise cu capul pe umărul lui. Puțin mai devreme ea pusese un disc, care tocmai se termina. Tânăra femeie nu dorea să se ridice pentru a-l schimba. Era fericită, și când Simon îi pronunță nu-

mele, ea întoarse spre el o față surâzătoare. El încercă să-i descifreze expresia feței.

Ea murmură:

– Simon?

Cu o voce gravă și hotărâtă, el spuse:

– Ești foarte docilă, în această seară.

Degetul lui îi urmărea conturul buzelor și, dintr-un impuls, ea îl sărută. Degetul se imobiliză o clipă, înainte de a-și continua mângâierea. Elise luă mâna lui Simon și își puse obrazul în palma lui. Cu o voce aproape adormită, ea murmură:

– Nu mi-ai spus că Societatea Cartland ești tu.

– Credeam că știi.

– Am aflat aseară de la mama. Ea consideră acum, zise Elise solemn, că ai putea fi un ginere destul de prezentabil.

Ea se așteptase să-l vadă amuzându-se dar, când el izbucni în râs, ea se îndepărtă de el, făcând ochii mari: râsul lui dezlănțuit conținea o notă de cruzime și de amărăciune, în același timp.

Când se opri, cu ochii scânteind de o emoție pe care ea n-o înțelegea, Elise îl privi cu oarecare îndoială. Simon se lăsă pe speteaza canapelei. Își îndreptă o privire ciudată spre decolteul adânc al rochiei. El o mai privise la fel, cu ani înainte, în timpul vacanțelor de Crăciun. Ea se întoarse, dar el o apucă de umeri și o readuse în brațele sale. Fără a lua în seamă scurta și zadarnica ei rezistență, gura lui o găsi pe a ei cu o precizie și o pasiune devastatoare. De această dată, însă, nu mai era nici tandrețe, nici compătimire în felul în care o strângea el în brațe. Sărutul lui nu mai era mângâiere reconfortantă ci o dorință

sfidătoare. Când ea încetă să se mai zbată, el nu se mulțumi cu pasivitatea ei. Ea rezistă cât putu valurilor amețitoare care riscau s-o copleșească. O parte din ea continua să se apere încă împotriva puterii lui Simon; nu dorea să-i acorde victoria.

Brusc, el se ridică cu un efort, și se apropie de fereastră. Mâna i se crispase pe draperia pe care o dăduse la o parte, umerii i se încovoiară puțin. Elise își simți triumful văzând că, pentru prima dată, Simon nu se putuse controla, și era bucuroasă că ea era cauza.

Își duse mâna la păr, mirată că nu-și deranjase coafura, își așeză picioarele cu grijă, cu gleznele apropiate, într-o poziție conștient grațioasă. Își încrucișă mâinile pe genunchi. După care își umezi buzele fierbinți.

Întors cu spatele, Simon declară:

– Am putea să ne căsătorim săptămâna viitoare.

Ea avu senzația unei lovituri violente. Simți apoi un amestec de emoții: dorință, disperare, teamă și furie. Sigur, dorea nespus să se căsătorească cu Simon, dar niciodată nu-l auzise spunându-i un singur cuvânt de dragoste; iar această calmă certitudine că se va supune nerăbdării lui, o îngrozea și o indigna, în același timp.

– Nu, protestă ea, nu pot...

El se întoarse, cu gura și privirea aspre.

– Nu atât de repede, Simon, zise ea. N-aș putea...

– Ești sigură? zise el, cu un surâs crud.

Ea roși intens.

– Vreau să spun... N-ar fi convenabil să mă mărit la mai puțin de șase luni după moartea soțului meu...

– Nu este acceptabil din punct de vedere social? Să zicem atunci că șase luni reprezintă durata minimă pentru doliu. După aceea te căsătorești cu mine?

– Da.

El o privi cu curiozitate, și răceala din ochii lui o îngheță.

– Măcar de-ai avea un motiv serios... Dar nu e cazul. Ne-ai furat deja șase ani, Elise. Nu-ți acord mai mult. Săptămâna viitoare... sau niciodată.

Ea nu putea crede că el vorbea serios. Dar așa era. Dacă ea refuza, Simon o va șterge din viața lui. Iar el știa ce ar fi reprezentat acest refuz pentru ea, știa cât de mult îl dorește. Ultimatumul lui era bine calculat, pentru a o obliga să recunoască acest lucru.

Pentru asta, îl condamna. Dar îl iubea prea mult pentru a putea concepe viața fără el. Făcu un mic gest, de rugăminte.

– Simon, tu nu poți să...

– Nu, Elise. Săptămâna viitoare.

Ea îi privi bărbia proeminentă, gura aspră, imperceptibila tresărire a unui mușchi pe obraz. Își dădu seama că el nu era încă sigur de capitularea ei și ea se bucură o clipă, de acest lucru; o slabă revanșă...

– Foarte bine, Simon, zise ea în sfârșit. Săptămâna viitoare.

El se relaxă, dar privirea îi rămase rece.

Îl conduse până la ușă. Cu mâna pe clanță, el se întoarse și îi privi părul. Ea se oprise la trei pași de el.

– E prins în agrafe?

– Da.

– Mi-ar place să-l lași liber.

– Așa nu-ți place?

El schiță un surâs.

– Ba da, îmi place mult, mai ales că mă inspiră să-l desfac tot. Să te piepteni aşa pentru nunta noastră.

*

Ea se aşteptase la o scurtă ceremonie civilă, dar se căsătoriră la biserică. Fără s-o fi întrebat, Simon organizase totul aşa cum şi-ar fi dorit ea. Bisericuţa era mică, erau flori, dar nu prea multe. Elise îl cunoştea pe preot, deşi nu era cel ce oficiase la nunta ei cu Peter. Nu erau invitaţi, doar părinţii ei, bunicul şi Gary care venise de la Wellington cu avionul. Soţia sa rămăsese acasă să aibă grijă de copii.

În dimineaţa asta îşi scosese inelele de la Peter şi mâna i se păru stranie fără ele. Se simţi puţin încordată până când Simon, cu o mână caldă dar fermă, îi puse pe deget verigheta de aur. O clipă ea îşi ridică ochii spre el, dar faţa lui era distantă, cu o expresie impenetrabilă. Întâlnindu-i însă privirea, mâna lui o strânse pe cea a Elisei.

Se duseră apoi toţi la un restaurant unde băură şampanie. Când Howard îşi drese vocea şi îşi dădu scaunul la o parte, Simon îi puse o mână pe braţ şi îi spuse, încetişor:

– Fără discursuri, vă rog. Propuneţi doar un toast, dacă ţineţi neapărat...

Când plecară spre plajă unde Simon închiriase o casă pentru vreo zece zile, Elise remarcă:

– Nu a fost nici un prieten de-al tău la nuntă.

– Gary şi bunicul tău sunt prietenii mei.

– Dar... bine, zise ea. Mulţumesc.

Fără să spună nimic el îi aruncă o privire.

– Eu n-am întâlnit niciodată vreun prieten de-al tău, reluă ea.

– Ţii neapărat?
– Sigur. Sunt doar soţia ta...
– Da, zise el.

Neliniştea care o cuprinse i se păru ridicolă. Nimic din acest răspuns scurt n-o îndreptăţea să creadă că ar fi fost prinsă în capcană, că ar fi fost ameninţată de ceva.

Rulau pe şosea, în continuare, şi aceeaşi teamă iraţională continua s-o paralizeze. Cu mâinile unite pe genunchi, ea îşi înfipsese unghiile în palmele umede, iar ochii fixau peisajul, fără a vedea nimic. Simon păstra aceeaşi tăcere calmă.

El se opri la Orewa, pe o întindere cu iarbă care domina plaja, şi întrebă:

– Vrei să-ţi dezmorţeşti picioarele, să bei ceva?

Această propunere, întrutotul normală, o făcu să se simtă mai liniştită. Fără a părea că-i remarcase încordarea, el cumpără două pahare de suc de portocale şi merseră apoi, vreo jumătate de oră, pe nisipul umed.

Se ţineau la doi paşi unul de altul şi, când un alt cuplu trecu pe lângă ei, mână în mână, Elise îl privi întrebător pe Simon. Cu un surâs puţin indiferent, el îşi scoase o mână din buzunar şi i-o întinse. Când ea îi luă mâna, el îşi închise degetele strâns peste ale ei şi merseră astfel, alături, spre maşină, ea cu umărul sprijinit de braţul soţului său. Dar avea impresia că era mai mult prizoniera lui.

*

Căsuţa era aşezată pe o creastă şi privea spre marea care năvălea impetuoasă într-un mic golf. O iarbă aspră încerca să crească în nisip, pentru a forma un fel de peluză, şi, într-un colţ al grădinii, doi copaci de

specii nedeterminate luptaseră din greu cu vânturile mării care îi deformaseră definitiv. Casa era joasă, construită din lemn, cu ferestre mari care dădeau spre ocean şi cu o terasă largă. La prima vedere, atât la exterior cât şi în interior, părea simplă şi goală. Dar fotoliile erau adânci şi confortabile, covoarele din lână naturală contrastau plăcut cu lemnul vopsit şi lucios al parchetului, mica bucătărie era bine echipată, sala de baie discret luxoasă.

În timp ce Simon se duse să aducă valizele din maşină, Elise intră în dormitor şi îşi puse pe măsuţa de toaletă poşeta şi costisitoarea trusă de machiaj pe care i-o oferise mama sa. Privi marea prin vasta fereastră glisantă, dar îşi întoarse brusc privirea când dădu cu ochii de cuvertura patului. În oglindă îşi văzu ochii verzi, mai mari şi mai întunecaţi ca de obicei, un obraz un pic palid dar liniştit, o coafură încă impecabilă. Era încă îmbrăcată în rochia ce şi-o cumpărase pentru nuntă, simplă, făcută dintr-o ţesătură suplă şi mătăsoasă, care i se mula pe corp.

Îl auzi pe Simon intrând şi nu mai avu timp să ajungă în camera de zi: el era deja în prag. Ea se făcu că nu-l observă, căutând ceva în poşetă. El puse jos valizele şi se apropie de ea, pe la spate. Ea îi simţi mâinile pe umeri şi buzele care îi mângâiau gâtul, descoperit din cauza coafurii ridicate. Mâinile i se crispară şi dinţii pieptenului pe care îl ţinea în mână îi intrară în palmă. Gura lui continua s-o mângâie. Se opri pentru o clipă şi îi scoase agrafele din păr, care îi căzu liber pe umeri.

Elise rămăsese complet nemişcată, cu capul aplecat. El o cuprinse în braţe, îi prinse încheietura mâinii, făcând-o să dea drumul pieptenului. Un şir de

puncte minuscule îi marcau palma și două picături de sânge răsăriră.

Simon o întoarse spre el, cu ochii fixați pe palma ei. Când își ridică privirea, spuse cu o voce răgușită:

– Prostuță mică! De ce te temi?

De tine, gândi ea, fără să aibă curajul să-i mărturisească.

El nu înțelese. Aproape cu înverșunare, el reluă:

– Ți-am mai spus: ai toate drepturile. Chiar și pe acela de a mă refuza.

De mirare, ea rămase cu gura căscată. El îi dădu drumul, se întoarse și ieși din încăpere. Elise îl auzi închizând mașina cu cheia și se întreba dacă este chiar necesar în acest colț izolat, sau era doar un motiv pentru el de a o lăsa singură un moment.

Dreptul de a-l refuza... Sigur, ea avea acest drept, dar un bărbat puternic putea ușor să nu țină cont de acest drept, și apoi, legea însăși nu-l recunoștea, între soți. Simon totuși îi promisese să-i respecte acest drept... ca și oricare alt drept pe care l-ar fi revendicat. Fără teamă, el se dăduse pe mâna ei. Era destul de puternic pentru a-și permite să acționeze astfel.

Era ea, oare, la fel de puternică pentru a-l accepta?

*

Elise se duse în bucătărie și începu să deschidă dulapurile. Găsii provizii în frigider și încercă să elaboreze un meniu pentru prima lor masă. Refuză ajutorul lui Simon care, sprijinit de tocul ușii, o privea preparând cotletele, legumele, salata. Ei îi făcea plăcere să simtă asupra ei privirea lui apreciatoare.

În timpul mesei, nu vorbiră. Revărsarea valurilor pe plajă făcea un zgomot de fond continuu, întrerupt uneori de micul șoc provocat de câte o insectă ce se lovea de geamuri.

Elise prepară cafeaua, după care Simon o împinse într-un fotoliu, spunându-i:

– Odihnește-te. Mă ocup eu de vase.

Ea rămase un timp așa, dar după câteva minute deschise ușa glisantă din sticlă și ieși. După ce-și termină treaba, Simon veni și el, stând amândoi sprijiniți de balustrada de lemn a terasei.

– Vrei să ne plimbăm puțin? întrebă el.

– Da.

Ea intră, își scoase ciorapii fini, găsi o eșarfă de lână moale pentru a-și acoperi umerii și, lăsându-și pantofii acolo unde căzuseră, ieși să-l însoțească pe Simon.

– Ai un aer ușor boem, zise el cu blândețe. Este neașteptat dar plăcut.

Ea avu impresia că sesizează o nuanță ironică în remarca lui și, fără să-i răspundă, sări ușor de pe terasă pe iarbă. Trecu prin spărtura din gard pe care nimeni nu se gândise s-o repare, și simți în curând nisipul fin sub tălpi.

Simon o urma și ajunseră împreună pe nisipul mai ferm din preajma apei. Elise își ridică fruntea pentru a simți mai bine adierea vântului de seară pe față și își dădu pe spate o șuviță care-i căzuse pe ochi. Eșarfa îi alunecă de pe umeri. Simon o prinse și o puse la loc. Începură să meargă alături, până la stânca enormă ce marca limita golfului.

Sigură pe picioare, Elise se cățără pe cornișa plată ce înainta în mare. Își lăsă neglijent eșarfa să-i

alunece și se așeză pe ea, cu brațele în jurul picioarelor îndoite.

Simon rămase în picioare, lângă ea. Umărul soției lui îi atingea aproape genunchiul, dar el nu se apropie, nu se așeză alături de ea.

– Ador marea, zise ea.

– Știu.

– De asta m-ai adus aici, nu-i așa? Pentru că știai?

– Da.

Toată ziua, el îi depusese ofrande la picioare. Ar fi trebuit să se simtă triumfătoare. Dar nu. Ei îi era teamă. O teamă amestecată cu surescitare, ca și cum se angaja într-un sport periculos, cu niște arme ce puteau deveni mortale. Era tentată să vadă până unde mergea puterea ei asupra lui.

Ea se ridică, se dădu un pas înapoi.

Simon se întoarse spre ea pentru a o privi, iar ea îl privi în ochi. Din cauza vântului, eșarfa se răsucise. El se aplecă s-o ia. Fără un cuvânt, Elise se întoarse cu spatele, își ridică cu o mână părul de pe ceafă și așteptă. Simți lâna moale acoperindu-i umerii. Și apoi, înaintea ei, Simon sări ușor pe nisip. Nu-i întinse mâna; nici ea nu ceru. Dar când ateriză pe un fragment de stâncă pe care nisipul o ascunsese și își răsuci dureros glezna, el veni repede, o ridică și o ținu strâns în brațe. Imediat ce ea se mișcă, îi dădu drumul, ținând-o doar ușor cu o mână de braț.

– E mai bine? întrebă el.

– Da.

Glezna o durea, dar putea merge. Își luă soțul de braț, spijinindu-se, și se îndreptară spre luminile ca-

sei. Ea se simţi, dintr-odată, încrezătoare şi fericită. Simon o speriase cu aerul lui distant, cu stăpânirea de sine de care dădea dovadă, cu expresia lui enigmatică, chiar dacă îi promisese să nu folosească violenţa. Dar, în acele câteva clipe petrecute în braţele lui, ea îi simţise degetele strângându-i umărul şi respiraţia lui se accelerase, în apropierea tâmplei ei. O dorea.

Ea făcu un duş pentru a scăpa de nisipul ce se lipise de tălpi şi de gambe, şi îşi puse un halat de mătase. Când ieşi din baie, Simon era în camera de zi, dar în timp ce se pieptăna, el intră în dormitor, îşi luă câteva obiecte de toaletă şi intră, la rândul lui, în baie.

Elise se apropie de fereastră, cu un mic flacon de parfum în mână. Îşi umezi degetele, le trecu de-a lungul gâtului, până în şanţul dintre sâni, şi puse apoi încetişor dopul. Uşa sălii de baie se deschise şi ea puse sticluţa pe măsuţa de toaletă.

Simon mergea fără să facă zgomot, dar ea îi simţea apropierea şi întoarsă cu spatele, ridică mâna şi trase draperia.

În noaptea asta, nu i se va refuza...

CAPITOLUL VII

Stăteau întinşi pe plajă, după ce înotaseră, Elise cu mâna pe umărul lui Simon, iar acesta, plimbându-şi degetele prin părul ei.

– Eşti plină de nisip, zise el.

– O să fac un duş, la întoarcere, răspunse ea pe un ton somnolent.

Cerul de deasupra lor era de un albastru intens. Ea nu mai vedea nimic altceva şi nici nu avea chef să privească în altă parte, atâta timp cât braţul lui Simon o strângea, iar mâna lui îi mângâia pielea şi părul.

– Mi-am dorit întotdeauna să te văd astfel, zise el.

– Cum?

– Zburlită şi goală.

– Nu se cheamă că sunt goală când port un bikini, declară ea, apăsându-şi obrazul pe pieptul lui.

– Dar nici mult nu mai trebuie... făcu el, cu un gest. Nu aici!

– Dar nu e nimeni.

– Ar putea apărea oricând cineva.

– Şi ce dacă?

El o întoarse cu faţa spre el, şi ea se află deja în braţele lui.

– Nu putem să... nu pot! se corectă ea repede, văzându-l ridicând din sprâncene. Simon, te rog!

El se ridică în picioare și umbra lui o acoperi. Ea îl privea, încă gâfâind.

– Ridică-te, zise el. Mergem acasă.

*

– Va trebui să schimbăm cearșafurile, zise ea puțin mai târziu. Sunt pline de nisip.

– Am fi putut rămâne pe plajă... Nu, nu te acoperi... îmi place să te privesc.

El se aplecă și își puse buzele pe umărul ei.

– Ești frumoasă. Ai fost întotdeauna.

– Chiar când mă purtam urât cu tine?

– Mai ales atunci.

– S-ar zice că îți făcea plăcere. Râdeai mereu.

El ridică ochii și-i răspunse:

– Dar bineînțeles... aceasta îmi dovedea că, în ciuda eforturilor tale, nu-ți eram indiferent.

– Nu puteam să fac altfel. Eram logodită cu Peter.

Privirea lui Simon deveni aspră. Erau căsătoriți de trei zile și numele lui Peter era pronunțat pentru prima dată. Cu o voce răgușită, spuse:

– Uneori, se mai și rup logodne...

– Nu înțelegi.

Elise se întreba cum ar putea să-i explice mai bine îndoielile nesiguranței, confuziile din mintea ei, la cei optsprezece ani ce-i avea atunci. Dar el nu-i dădu ocazia. Cu o cută răutăcioasă în colțul gurii, ieși din pat fără s-o privească.

– Înțeleg foarte bine, zise, înainte de a-i întoarce spatele pentru a se duce în baie.

Elise avu grijă să nu mai pomenească de Peter în timpul lunii lor de miere. Spera că, într-o zi, poate Simon va consimți s-o asculte, explicându-i motivele căsătoriei ei precipitate cu Peter. Această reticență aducea unele dificultăți în relațiile lor, dar Simon părea că nu observă. El aducea întotdeauna, în raporturile lor amoroase, aceeași concentrare, aceeași plăcere fără rezerve, aceeași satisfacție senzuală, văzând-o pe Elise abandonându-i-se. Ea descoperi, alături de el, plăceri pe care nu le cunoscuse cu Peter și încerca un oarecare sentiment de culpabilitate, pe care făcea eforturi să și-l stăpânească. La ce bun să privească spre trecut, când viitorul îi rezerva atâtea promisiuni?

Deocamdată, trăiau de pe o zi pe alta și vorbeau destul de rar despre altceva decât despre ei și ceea ce-i înconjura; nu cumpărau ziare; nici măcar nu aprindeau televizorul. Nu primeau scrisori.

Într-o zi, Elise îl întrebă dacă cineva de la Construction Cartland știa unde sunt.

El îi răspunse:

– Mă pot găsi doar dacă vine sfârșitul lumii. Altfel, au ordin să nu mă deranjeze.

Pentru ei, trecutul și ceilalți nu mai existau.

Într-o seară erau pe terasă și priveau apusul soarelui care colora marea cu aur sclipitor.

– Cum ai descoperit locul ăsta? întrebă Elise.

– Am stat odată aici, cu proprietarul. El a conceput casa.

– E arhitect?
– Da. Îţi place cum arată?
– Foarte mult.
– Dacă aş cumpăra-o?
– O vinde? întrebă ea, întorcându-se spre el.
– Oricine poate vinde orice, pentru un preţ bun, răspunse el, ridicând din umeri.
– Nu-ţi ştiam cinismul ăsta.
– Vine şi el odată cu experienţa.
Expresia de pe faţa lui Simon era dură şi îndepărtată.
– Oare... Ar fi de acord să ne facă el planurile unei case? întrebă ea pe un ton ezitant.
– Asta-i meseria lui. Ţi-ar place?
– Ţie nu?
N-ar fi trebuit să pună această întrebare, ştia asta. Când ea îşi exprima vreo dorinţă, el făcea tot posibilul să i-o îndeplinească. Dar, rareori îşi formula vreo preferinţă personală.
– O să văd când ne vom întoarce, zise el.
În ultima seară, înotară în întuneric şi se iubiră, apoi, pe nisipul răcoros. Plăcerea lor părea amplificată şi de noaptea parfumată care-i învăluia, şi de vuietul valurilor, regulat, insistent.
Mai târziu se aşezară pe terasă, Elise sprijinindu-se de Simon al cărui braţ o ţinea prizonieră şi care îşi pusese obrazul pe părul ei. Nu scoteau un cuvânt.
După un timp, Simon ridică părul încă umed al Elisei şi îşi puse buzele pe pielea caldă a gâtului. Ea înclină capul, surâzând. El îi cuprinse strâns talia înainte de a-şi lăsa mâinile să-i alunece pe corpul ei.

Elise își dădu atunci capul pe spate, oferindu-i buzele. El o întoarse în brațele sale, o luă pe sus și se îndreptă spre pat.

*

Apartamentul lui Simon era ceva mai mare ca al Elisei. Camera de zi era destul de vastă pentru a primi musafiri, camera de oaspeți era, de asemenea, mai spațioasă decât cea care-i servise tinerei femei drept atelier. Întreg apartamentul era modern, frumos mobilat dar păstra o atmosferă pur masculină, în afara patului mare, acoperit cu mătase galben-aurie. Elise nu întrebă dacă acesta era nou sau nu.

– Fă toate schimbările pe care le dorești, îi spuse Simon. Am posibilitatea să plătesc.

Ea făcu câteva mici transformări: niște perne, vaze de flori și două fotolii mai puțin rigide.

– Vrei să devin o femeie de interior? îl întrebă într-o zi. Mi s-a mai propus ceva de lucru... De data asta, să ilustrez un manual școlar.

– Cum vei dori. Ai prefera să lucrezi în exterior?

– Nu. Îmi place să lucrez singură. Dacă accept această ofertă, ai vedea vreun inconvenient?

– Nu, zise el, cu o oarecare nerăbdare.

Elise se întreba dacă el ar fi fost mulțumit s-o știe ocupată. Spre deosebire de Peter, Simon își invita rar acasă relațiile de afaceri. Iar când ieșeau în oraș, erau cel mai adesea singuri.

Ea îi spuse că ar dori să-și invite părinții într-o seară. Îi spuse și când. El își aruncă o privire în agendă și spuse:

– Da, bineînţeles. De acord.

Când sosiră părinţii ei, Simon se arătă foarte politicos, dar întoarse vreo două săgeţi pe care i le lansase Katherine. O făcu cu multă siguranţă şi aproape cu indiferenţă. Ascultă cu atenţie politicoasă comentariile lui Howard în legătură cu compania, cu evenimentele mondiale şi cu starea afacerilor, în general. Avea aerul cuiva care învăţase un rol pe dinafară, îşi zise Elise.

Ea o însoţi pe mama sa în camera în care aceasta îşi lăsase poşeta şi mantoul.

– Ei bine, zise Kate, căsătoria se pare că i-a priit. Felicitări, Elise. Desigur, ai mai fi putut să aştepţi, din convenienţă, dar...

– Simon n-a vrut să mai aştepte, mamă.

Katherine începu să râdă.

– Ei, lasă. Ar fi aşteptat el dacă tu ai fi insistat. Ştii doar că îl ţii bine în mână.

Da, ea ştia, dar...

– Nimeni nu-l poate ţine pe Simon în mână, mamă, afirmă ea cu convingere.

– Desigur că asta nu va dura, zise Kate cu un simţ practic nemaipomenit. Aşa că, profită acum, cât poţi. Deocamdată eşti tânără, eşti frumoasă, dar după un an sau doi, trebuie ceva mai mult pentru a reţine un bărbat. Păcat că nu poţi să mai ai copii.

– Nu e sigur, zise Elise, pălind.

– Nu. Totuşi...

După cinci ani, spunea expresia de pe faţa Katherinei, e puţin probabil. Ridicând din umeri, îşi luă poşeta şi ieşi.

– Ei, vei găsi tu alte mijloace, zise ea în timp ce ieşeau în vestibul. Tu i-ai fost foarte utilă lui Peter şi, sunt sigură, Simon va aprecia şi el ajutorul tău, când veţi începe să primiţi oaspeţi. Sigur, aveţi dreptate să trăiţi mai retraşi încă vreo câteva luni...

Simon şi Howard tocmai ieşeau şi ei din camera de zi şi Elise nu-şi dădu seama dacă soţul său auzise cuvintele mamei.

După plecarea invitaţilor, el o urmă pe Elise şi o privea adunând paharele, ceştile de cafea, îndreptând pernele. Mama sa spusese: „Simon va aprecia ajutorul tău"... Dar, ea era sigură, talentele ei de gazdă nu aveau pentru el nici o importanţă şi înlăturase cu hotărâre orice tentativă de a-şi manifesta interesul pentru afacerile lui. Ea nu ştia prea bine ce aştepta Simon de la ea. Nu părea să aibă nevoie de ajutorul, de înţelegerea sau de sfaturile ei. El nu-i ascunsese că o plăcea din punct de vedere fizic. Dacă ea va înceta să-l mai atragă pe acest plan, va putea oare să-l mai păstreze? Niciodată, nici în momentele lor cele mai intime, el nu-i spusese că o iubeşte; asta nu putea ea să uite.

Ea luă platoul pe care pusese paharele şi ceştile şi trecu în bucătărie.

– Vrei să te ajut? întrebă el.

Ea clătină din cap. Puse tava cu pahare pe masa de lângă chiuvetă şi, văzând că el deja stinsese luminile din salon, se duse în dormitor.

Simon era în picioare, în mijlocul camerei, aparent nemişcat, cu o cută sarcastică în colţul gurii. Când intră Elise, el începu să-şi descheie cămaşa. Ea se

apropie de el şi îi trecu braţele pe după gât. El îşi lăsă nasturii şi o cuprinse uşor de talie, Elise îşi cuibări capul sub bărbia lui şi îl sărută rapid pe piept. Îşi dădu apoi capul pe spate şi zise:

– Simon, dacă am da o recepţie?

Ochii lui îi exprimau amuzamentul, dar şi ceva în plus, ce Elise nu putu descifra. Îşi dete seama imediat că el auzise cuvintele mamei sale.

– Bineînţeles, zise el. Pe cine vrei să inviţi?

– Toţi prietenii noştri. Ai tăi, ai mei. Eu nu ţi-am întâlnit niciodată prietenii.

Ea văzu în ochii lui o oarecare neîncredere. O puse în gardă.

– Poate n-or să-ţi placă. Unii dintre ei n-ar fi invitaţi de mama ta.

Ea roşi şi se îndepărtă de el.

– Nu mama face invitaţiile, zise ea, ci noi.

– De acord. Am să-ţi dau o listă.

El o fixă intens cu privirea, încât ea întrebă:

– Ce este?

– Un singur lucru. Nu vreau să-mi văd prietenii umiliţi, la mine în casă. Nu risca, draga mea.

Ea se simţi străbătută de o flacără de furie şi abia putu să spună, cu o voce sufocată:

– Mulţumesc mult.

Şi se duse să se închidă în baie.

Când se duse în pat şi stinse lumina, el îi atinse uşor umărul, dar ea se feri, murmurând:

– Sunt obosită.

– Eşti îmbufnată, zise el, întorcând-o spre el pentru a o săruta.

Ea vru să-l respingă, dar el îi prinse mâinile și continuă s-o sărute. Când se opri, ea spuse:

– Credeam că am dreptul să spun „nu".

– Da, desigur.

Dar gura lui Simon îi acoperi din nou buzele și, curând, ea răspunse pasiunii lui.

Atunci, el se opri și îi spuse: „Noapte bună, Elise" și îi întoarse spatele.

Încremenită, ea își mușcă buzele, arzând de umilință și furie. El dorise, în mod deliberat, s-o pedepsească. Acceptase toate sugestiile ei, îi dăduse tot ce îi ceruse. Dar nimeni nu putea să-l țină în mână pe Simon.

*

Veniseră puțini musafiri. Lista lui Simon nu fusese prea lungă și Elise însăși își limitase opțiunile. Nu fusese prea greu: în general, prietenii pe care îi invitase erau cei care o cunoscuseră și înaintea căsătoriei ei cu Peter. Câțiva erau mai degrabă prietenii lui Peter decât ai ei.

Pe parcursul serii, își spuse că nu era greu să-i deosebești pe prietenii lui Simon de prietenii ei. Aceștia din urmă erau, mai mult sau mai puțin, făcuți cam din același aluat.

Erau tinere femei elegante, însoțite de bărbați simpatici de tipul „tânăr funcționar cu perspectivă". Printre prietenii lui Simon se afla și un bărbat mai în vârstă, inginer pensionar, în familia căruia stătuse Simon, în pensiune, cu ani în urmă, și un enorm maori, indigen din Australia, a cărui strângere de

mână era paralizantă și care spunea, cu voce gravă, cui dorea să-l asculte: „Mă numesc Matt. Daaa, lucrez pentru tipul ăsta...“, făcând semn cu capul și surâzând spre Simon. Soția lui era o tânără femeie fermecătoare și delicată, pierdută în umbra uriașului ei soț.

– Cine este? întrebă Elise la urechea lui Simon. Parcă ar fi un conducător de buldozer.

El o privi, printre pleoapele pe jumătate închise.

– Exact. Și încă unul din cei mai buni care există.

Îi prezentă apoi un bărbat blond și surâzător.

– El este Cole Finlay, Elise. A acceptat să facă planurile pentru casa noastră.

Ea crezuse că asta fusese o parte din visul ce-l trăiseră în luna lor de miere, dar se pare că Simon nu uitase.

– Am înțeles că v-a plăcut vila mea de pe plajă, doamnă, zise arhitectul. Ne vom întâlni într-una din zilele următoare ca să-mi spuneți mai precis cum ați dori să fie casa. După cum spune Simon, sunteți singura care hotărâți dar așa vrea, totuși, să-l văd și pe el participând.

– Și eu, și spuneți-mi Elise, vă rog. Poate veniți într-o seară la cină, săptămâna viitoare, cu doamna Finlay?

– Voi veni singur. Doamna Finlay nu există.

Patefonul, după care dansau câteva perechi, se opri brusc, cu un scârțâit. În timp ce unul din invitați încerca să-l repare, Elise auzi o voce în spatele ei:

– Doamnă...

Ea se întoarse, găsindu-se în fața unui bărbat înalt, brunet, care îi surâdea.

– Da, domnule...?

– Spuneți-mi Don. Văd că nu se ocupă nimeni de bar. Permiteți-mi să vă ofer ceva, așteptând să se termine criza de muzică.

Ea îl urmă, râzând, spre masa așezată în apropierea intrării în bucătărie.

– Mă numesc Elise, zise ea. Lucrați cu Simon?

– Nu, conduc o uzină. Simon a făcut de curând niște lucrări pentru noi. Dar ne cunoaștem de mult, încă de când ne-am luat amândoi diploma în management.

Ea nu știa că Simon poseda o asemenea diplomă.

– A fost, probabil, un curs prin corespondență?

– Prin corespondență, iar uneori la seral. Simon era ca un leu. El se pregătea în același timp să-și ia diploma de inginer, cred. Și, bineînțeles, în timpul zilei muncea, și nu împingând... stilouri.

– Deci nu era vorba numai de bani... murmură ea.

– Sigur că nu! Pe lângă bani, își îmbogățea cunoștințele și își dezvolta, mai ales, darul lui de a-și găsi colaboratori buni și de a-i păstra.

Ea surâse, un pic melancolic.

– Am aflat multe despre soțul meu astă-seară.

Simon veni lângă ei.

– Patefonul e reparat. Vino să dansăm.

În brațele lui, ea se relaxă.

– E o seară reușită, zise ea.

– Așa este. Îți mulțumesc, Elise.

– Îmi plac prietenii tăi. Nu te-ai fi așteptat?

– Nu-mi dau seama. Și tu le placi, reluă el, surâzând. N-am auzit decât complimente la adresa ta, toată seara.

– Și eu la adresa ta, am auzit vreo două!

El începu să râdă și o strânse mai tare în brațe.

După ce plecă toată lumea, ea se lăsă să cadă printre pernele canapelei, cu ochii pe jumătate închiși.

– Ești obosită? o întrebă Simon.

– Mmmm... N-am putere nici să mă duc în pat.

Râzând înfundat, el se aplecă, o luă în brațe și o duse în dormitor. Aici, el o puse pe pat, îi scoase rochia și o înveli, trăgându-i cuvertura până sub bărbie. Ea îi simți buzele mângâindu-i fruntea și adormi imediat.

CAPITOLUL VIII

Într-o zi, Simon se întoarse devreme de la servici și îi zise:

– Îmbracă-te comod. Vreau să mergem să-ți arăt ceva.

Elise tocmai pregătea masa de prânz, dar expresia soțului ei, încordată, însuflețită îi înăbuși orice protest. Se duse și își puse niște blugi, o bluză de bumbac și niște pantofi comozi.

Simon rulă spre vest, dincolo de coline, apoi coborî pe un mic drum sinuos, trecu de bariera unei ferme, prin fața unei case pătrate înconjurată de o verandă întinsă și se opri, în sfârșit, pe un loc deschis, plin de tufișuri exotice în mijlocul cărora creșteau ferigi arborescente și alte plante indigene.

Terenul cobora în pantă lină până la faleza la picioarele căreia valurile își risipeau spuma.

– Ți-ar place să locuiești aici? întrebă Simon.

– Ar fi minunat, îi spuse ea. Dar tu... tu vei fi departe de oraș.

– Suntem la mai puțin de o oră.

Se duseră până la marginea falezei.

– Pot să cumpăr acest teren. Îl vrei?

Ea nu trebuia să spună: „Dar tu?“, știa asta.

– Mă răsfeţi, Simon, zise ea cu blândeţe. Mai mult decât ar fi făcut-o tatăl meu.

– Încerc să-ţi menţin nivelul de viaţă cu care eşti obişnuită, zise el ironic.

Ea îndreptă spre el o privire provocatoare.

– De ce?

Surâsul lui Simon era indescifrabil.

– Pentru că îmi face plăcere.

– Să-mi oferi tot ce-mi doresc?

– Da.

Ea încercă să-i înţeleagă motivaţiile.

– Este important să-mi oferi această viaţă?

– Pentru tine, da, răspunse el cu blândeţe.

Apoi, destul de brusc, se întoarse şi se îndreptă spre maşină.

– Îi voi spune lui Cole să vină să vadă terenul înainte de a vorbi de casă.

– Simon... începu ea.

Poate că el n-o auzise. O împinse în maşină şi închise portiera. Aşezându-se şi el la volan, o întrebă:

– L-ai invitat pe Cole la cină, nu?

– Da, dar încă n-am fixat data. Simon...

– Voi vedea. Marţi ţi-ar conveni?

– Da. Indiferent în ce zi din săptămâna viitoare.

– Ar trebui să te gândeşti la nişte idei pe care să i le spui. Te-ai mai gândit cam ce casă ţi-ai dori?

Ea renunţă să schimbe subiectul.

– Nu, nu prea mult. Fără îndoială, va trebui să-i cerem sfatul lui Cole.

– Nu şi dacă ţie nu-ţi va conveni.

– Nu, făcu ea cu ironie. Sigur că nu.

Niciodată Simon nu cerea sfatul altora fără a avea motive serioase pentru a le urma. Era, deci, cu atât mai uimitor că el asculta toate fanteziile Elisei. Putea să pară ridicol că acest lucru îi dădea Elisei o stare de indispoziție, și totuși acesta era adevărul. Însă miezul acestei indispoziții rămânea de neatins. Ceva lipsea în relațiile lor, dar ea era incapabilă să găsească ce anume. Căsătoria lor părea, uneori, ireală. Un vis care într-o zi se va termina brusc, îngrozitor. Simon avea o asprime și o siguranță de sine care o răneau uneori pe Elise, când ea dorea o apropiere mai intimă, mai sentimentală între ei, și își vedea eforturile respinse cu răceală. Pe plan fizic, comunicarea lor era perfectă, fără restricții. Dar Simon își apăra emoțiile, gândurile printr-o barieră pe care nu-i permitea s-o depășească niciodată.

*

Cole Finlay veni la cină. După masă, se instalară în jurul unei mese, cu cafelele alături, și el scoase din buzunar un carnet de schițe și un bloc-notes.

– Spuneți-mi mai întâi ce ați dori. Vrei ca atelierul tău să aibă vedere spre mare, Elise?

– Atelierul meu?

– Tu ești o artistă, Elise, așa mi-a spus Simon. Îți trebuie un atelier cu lumină bună, naturală și poate o perspectivă care să te inspire.

– Fac doar câteva ilustrații de carte, zise ea râzând. Folosesc camera de oaspeți pentru asta. Nu m-am gândit la un atelier.

– Vei avea unul, bineînțeles, spuse categoric Simon.

Cole își notă ceva.

– Acum, dormitoarele, reluă el. Dormitorul principal cu sală de baie proprie?

Simon aprobă cu un semn din cap și Cole notă.

– O cameră de oaspeți? Poate... camerele copiilor?

– Fără camerele copiilor, făcu Simon, aspru.

Se făcu o liniște apăsătoare. Stiloul lui Cole rămăsese în aer. El nici nu ridică ochii.

– Deci, fără camerele copiilor, repetă el pe un ton neutru. Ai nevoie de un birou, Simon?

Niciodată el nu-și adusese de lucru acasă, totuși Elise spuse, cu drăgălășenie:

– Cred că i-ar place să aibă o încăpere numai a lui.

Îi simți privirea asupra ei, dar refuză să-l privească.

– Îi place să se izoleze câteodată. De... toate.

Cole ridică ochii, surâzând.

– E norocos că are o soție atât de înțelegătoare. Unele femei se plâng de această dorință de a fi singuri câteodată, a soților lor.

– Chiar așa? zise ea cu o surpriză prefăcută; mă duc să mai aduc niște cafea.

Luă ceștile și se ridică pentru a putea scăpa de privirea lui Simon.

*

Câteva ore mai târziu, stătea întinsă alături de el, în patul cel mare; degetele lui Simon se jucau blând cu părul ei. În întuneric, el o întrebă:

– De unde ți-a venit ideea că vreau să mă izolez de tine?

O clipă, ea își reținu respirația. Dacă ar putea vorbi, poate barierele dintre ei ar dispărea...

– Nu asta faci, zise ea cu prudență, când refuzi să vorbești despre anumite lucruri?

– De exemplu?

– Despre munca ta, mai întâi. M-ai făcut să-mi înghit cuvintele când am vrut să te întreb despre asta.

El tăcu mult timp, înainte de a-i răspunde:

– Interesul tău era real, sau doar jucai rolul soției perfecte?

– Chiar dacă ar fi fost așa, unde era răul?

– Ceea ce-mi oferi tu, trebuie să fie de bunăvoie, nu din datorie.

– Nu era vorba de datorie, zise ea. Îmi amintesc: vorbeai deseori despre munca ta, despre construcții, înainte... de...

Înaintea căsătoriei ei cu Peter, când se întâlneau. Dar ea nu putu să-i spună asta.

– Era interesant. Îmi plăcea să te ascult.

Se făcu din nou liniște. Sub capul Elisei, umărul lui Simon păru că se încordează ușor.

– Deci n-a fost numai instinctul tău animalic? întrebă el, în sfârșit.

Ea își aminti cum, cu ani în urmă, îi aruncase în față aceste cuvinte.

– Nu. Chiar atunci când ți-am spus așa, n-o credeam, în întregime. Dar acest aspect era atât de evident... mă speria, oarecum. Și tu, în seara aia, mi-ai spus lucruri foarte dure. Credeai, într-adevăr, că

te adusesem cu bună știință în situația de a mă cere de soție pentru plăcerea de a te refuza?

– Era plauzibil.

– Nu. Eu n-am fost niciodată așa. Eram tânără, tulburată. Nimeni nu mă făcuse să simt, până atunci, ceea ce trezeai tu în mine, și tu erai... atât de diferit de ceilalți. Și Peter, care mă iubea, și avea nevoie de mine.

– Și cu el, tu te simțeai în siguranță.

– Poate și asta. Mă disprețuiești? Desigur, erau și adevăruri în ceea ce spuneai, când am ieșit prima oară, în mașină. Am avut o viață protejată de șocuri. Dar nu era vorba numai de egoism, Simon. Părinții mei doriseră această căsătorie cu Peter și eu le făcusem o promisiune. Sigur, mi-era teamă să văd cum promisiunea mea se clătina sub influența atracției fizice pe care tu o aveai asupra mea; mi-era teamă că onestitatea ta era numai aparentă. Dar mă temeam, în același timp, să nu-i rănesc pe alții... Pe Peter, pe părinții mei... Neavând familie, tu poate nu înțelegi lucrurile astea... Părinții mei nu sunt perfecți, știu, dar îi iubesc.

– A iubi...

– Mi-ai spus într-o zi că tu nu aveai ce face cu dragostea, zise ea cu o voce puțin răgușită. Mai crezi tot așa?

– Dacă asta înseamnă dragoste, nu mi-o doresc.

Ea tăcu, cu ochii deschiși în noapte.

– Nu m-ai iertat, reluă ea. Nu mi-ai iertat niciodată căsătoria cu Peter. Te-am făcut atât de mult să suferi?

– M-ai făcut să sufăr mult. Dar asta nu are nevoie de iertare. Ceea ce nu pot să admit este răul pe care ți l-ai făcut ție însăți. Ai făcut eforturi să fii așa cum te voiau alții. Aveai curaj, energie, voință și tu ți le-ai pervertit...

– Pervertit?

– Da. Trebuia să-ți folosești aceste calități pentru a încerca să devii femeia care doreai să fii, pentru a face ceea ce voiai tu.

– Dar asta înseamnă egoism! strigă ea.

– Crezi? Cu ce drept au vrut ei să te vadă modelându-te conform dorințelor lor? Singurele drepturi ale unei ființe asupra alteia sunt cele care îi sunt acordate de bunăvoie. Restul se cheamă egoism, nu dragoste.

– Eu am ales așa, zise ea încetișor. N-am fost nefericită, adăugă ea.

– Nu... Dar ai fost mai puțin fericită decât ai fi putut să fii. Și mai puțin completă, mai puțin liberă.

– Acum, căsătorită cu tine, sunt mai liberă?

– Dacă nu ești, înseamnă că nu vrei să fii...

Elise nu fu sigură că îl înțelesese bine.

*

La micul dejun, Simon întrebă cu indiferență:

– Vrei să luăm masa împreună la prânz? Am putea să ne întâlnim la biroul meu.

– Oh, da, zise ea cu înflăcărare.

Niciodată ea nu fusese la el la birou. Această zi putea fi marcată cu o bilă albă, în cadrul menajului lor.

Secretara lui Simon o introduse. El avea în față o foaie de hârtie și un stilou în mână.

– Așează-te. Termin imediat.

În loc să se așeze, ea se apropie de planșele mari agățate de perete. Erau, evident, planuri de arhitectură. Simon se apropie și o cuprinse de talie.

– Asta construiești în prezent?

– Este proiectul nostru cel mai ambițios... imobilul Dunfield, zise el. Tocmai l-am început.

El îi explică anumite diagrame, îi explică sensul unor termeni de pe planșe. Avea o expresie însuflețită, hotărâtă. Apoi râse, zicându-i:

– Hai. Ți-am promis că mâncăm.

După dejun, se uită la ceas.

– Trebuie să mă duc pe șantierul Dunfield. Sunt dezolat că trebuie să te grăbesc așa, dar tu ai vrut să te uiți la schemele alea și e cam târziu.

– Pot să te însoțesc? Mi-ar face plăcere să văd...

– Nu-i mare lucru de văzut. Și nici nu ești îmbrăcată potrivit pentru a putea străbate un șantier în construcție.

Deodată dezamăgită, își privi ceașca goală. Simți mâna lui Simon punându-se pe mâna sa.

– Vino, dacă tu dorești. Dacă aș fi vrut să spun „nu“, aș fi spus-o.

În rochie elegantă și cu tocuri înalte, cu haina lui Simon pe umeri pentru a o proteja de vânt, ea își privi soțul, îmbrăcat cu o salopetă, pe cap cu o cască, urcându-se pe schelele metalice, mișcându-se cu siguranță, vorbind muncitorilor, supraveghind atent mișcarea fiecărei macarale.

Când el coborî și veni spre ea, Elise nu-i surâse dar privirile lor nu se mai despărțeau. El se opri în fața ei, fără a-i surâde nici el. O prinse pe după umeri și plecară spre mașină.

Peste tot vacarmul produs de mașini și de circulația de pe strada alăturată, se auzi un țipăt ascuțit de copil. O fetiță de trei-patru ani apăru, ștergându-și ochii cu mânuțele, se clătină și căzu. Instinctiv, Elise alergă spre ea, se aplecă și ridică repede copilul, privind în jurul ei în căutarea părinților. Nu se vedea nimeni și fetița, rănită la genunchi, țipa și mai tare. Elise încercă s-o alinte, întrebându-l, în același timp, pe Simon care era alături de ea:

– Ai o batistă? Poșeta mea e în mașină.

El îi întinse batista în tăcere și ea șterse genunchiul, vorbind neîncetat, cu voce blândă.

– Unde dracu' poate fi mama? făcu Simon.

– Sau tata, zise ea. Taci, scumpo, avem noi grijă de tine până vine cineva după tine.

– Mamaaa! țipa copilul.

– Mama era cu tine? întrebă Elise.

Între două sughițuri, copilul făcu „da“ din cap.

– Ei bine, ea nu va întârzia să apară. Ce-ar fi dacă ne-am așeza amândouă în mașină? Îți voi pune un pansament pe genunchi, așteptând-o pe mama.

– O iau eu în brațe, propuse Simon.

Dar când el se aplecă, copilul se îndepărtă, aruncându-și brațele în jurul gâtului Elisei.

– Pot s-o iau eu, zise ea surâzând.

Se așeză în mașină, cu fetița pe genunchi, cu portiera deschisă. Simon luă din trusa de prim ajutor vată

şi dezinfectant. Dar când vru să-i panseze copilului genunchiul rănit, acesta se zbătu. Elise o întrebă, cu blândeţe:

– Cum te cheamă?

– Debbie.

– Ei bine, Debbie, domnul acesta drăguţ te va vindeca... N-o să te doară.

– E tatăl tău? întrebă Debbie cu un ton bănuitor.

– E soţul meu. Dacă aş avea o fetiţă ca tine, el ar fi tatăl ei. Tatăl tău îţi pune pansament când te răneşti?

– Câteodată. De obicei, mama îmi pune.

Elise îi făcu un semn din cap lui Simon şi continuă să vorbească în timp ce el îi curăţa plaga şi o acoperea cu pansament adeziv. Fetiţa nu ştia prea bine unde locuieşte, dar spunea că o cheamă Debbie Marie Harris.

– Când o să vină mama? întrebă ea, cu ochii din nou plini de lacrimi.

Pe un ton în care Elisei i se păru a simţi nerăbdare, Simon declară:

– Plec în căutarea unei tinere femei care să aibă un aer neliniştit!

Elise îşi scoase din poşetă un carnet şi un creion. Când Simon apăru, după un sfert de oră, însoţit de o tânără femeie foarte agitată şi care avea într-un cărucior un copil şi mai mic, Debbie tocmai privea la căţeluşii, pisicile, iepuraşii pe care Elise îi desenase.

Doamna Harris se pierdu în explicaţii, în mulţumiri şi în dojeneli la adresa fetiţei.

– Aţi fost foarte buni, amândoi, zise ea în sfârşit.

Simon nu părea prea bun. Avea o expresie dură, distantă și era foarte grăbit să plece. Când el demară, Elise îl privi cu un aer perplex.

– Ești în întârziere?

– De ce?

– Nu știu. Păreai foarte grăbit.

– Aveai de gând s-o lași să-ți mulțumească toată ziua?

– Nu, bineînțeles.

Ea nu-l văzuse pe Simon niciodată cu vreun copil. Poate, ca mulți dintre bărbați, nu știa să se poarte cu cei mici. A reacționat cu iritare, simțindu-se, pentru prima dată, nesigur pe el.

Când se întoarse seara, acasă, el avea încă acea expresie distantă și Elise îl simțea încordat. În clipa când ea servea mâncarea, el o întrebă brusc:

– N-ai vrea să ai pe cineva să te ajute?

– Nu, răspunse ea surprinsă. Îmi place să gătesc iar treburile casnice nu mă plictisesc. Dealtfel, nu suntem decât noi doi și nu prea avem musafiri.

– Dar tu mai și lucrezi, făcu el.

– Aproape că am terminat desenele pentru manualul școlar. Nu știu dacă voi mai primi vreo comandă.

– Dacă ai să cauți, vei mai primi.

– Vrei ca soția ta să-și facă o carieră?

– Te vreau pe tine, ca femeie. Oricum ai fi. Chiar dacă...

Se întrerupse, ascunzându-și repede o undă de amărăciune ce-i apăruse în ochi, dar ea știa ce vrusese

el să spună. „Chiar dacă ea era văduva unui alt bărbat."

Ea își controlă vocea pentru a o împiedica să tremure.

– Știai ce sunt când ne-am căsătorit, Simon.

– Da, știam, zise el cu voce aspră. Uneori ești de o teribilă sinceritate, Elise. Dar sunt fericit. Cel puțin știu cum stăm.

– Ești mai rău decât mine, pe acest plan. Ești omul cel mai brutal în sinceritate pe care l-am cunoscut... În ultima vreme... Păreai totuși... un pic mai...

– Civilizat? zise el, ironic. Ai remarcat eforturile mele în acest sens?

– Nu ți-am cerut niciodată să te schimbi.

– Nu. Dar ți-ar place să mă schimb, nu? adăugă el, aproape cu blândețe.

Ea nu era prea sigură de asta. De exemplu, politețea exagerată a lui Simon față de părinții ei o făcuse să se simtă stingherită.

– Vrei să-mi faci pe plac? întrebă ea, cu voce joasă.

– Vreau să fii fericită.

Ea nu putu să citească pe fața lui dacă era sincer sau, din nou, se amuza. Își împinse farfuria și se ridică să aducă desertul. El se întoarse spre ea.

– Elise, ai vrea să adopți un copil?

– Dar tu? întrebă ea, fixându-l cu privirea.

El nu-și manifestase niciodată dorința de a avea un copil sau regretul că ea nu putea avea.

El se apropie de ea.

– Te-am întrebat ce dorești tu. Dacă vrei un copil, putem să adoptăm unul.

– Pentru numele lui Dumnezeu! strigă ea cuprinsă de furie.Tu nu poţi hotărî să adopţi un copil doar pentru a-mi satisface... instinctele mele materne. Un copil trebuie să fie dorit... de amândoi părinţii!

– N-am spus că eu nu doresc. Asta ţi-ar satisface, într-adevăr, instinctele materne?

– Nu... Oh, nu ştiu! Dar tu nu poţi să-mi oferi un copil ca pe o haină de blană sau ca pe un ceas! Există unele lucruri pe care banii tăi nu le pot cumpăra, Simon!

– Nu este o problemă de bani.

– Nu, zise ea întorcându-se pentru a-i evita privirea. Este... această dorinţă a ta care te împinge să-mi oferi tot ce eu îmi doresc. M-ai văzut azi după-amiază cu această fetiţă şi ai decis că mi-ar place să am şi eu una... Când eu doresc ceva, tu nu ai nici gusturi, nici păreri, nici preferinţe! Ar trebui să mă simt flatată, recunoscătoare... Ei bine, nu... mă sufoc!

El făcu un pas spre ea, dar ea îl evită şi ieşi fugind din încăpere. Trânti uşa dormitorului în urma ei şi, tremurând, încercă să se calmeze. A fost o proastă că a reacţionat aşa. Trebuia să-i fi vorbit calm, să-l fi făcut să înţeleagă.

Uşa se deschise şi el intră, închizând-o fără zgomot. Ea spuse, fără să-l privească:

– Îţi cer iertare. N-am vrut să te rănesc.

El se îndrepta spre ea, dar la aceste cuvinte, se opri brusc. Îşi înăbuşi o exclamaţie, venind spre ea şi prinzând-o de umeri, cu mâinile lui puternice.

– Destul cu scuzele astea distinse! zise el, cu o cută sarcastică pe buze. Începuseși să-mi spui suferințele tale și, brusc, ai fugit. Totdeauna faci așa când o emoție sinceră amenință să scape de sub controlul cu care te-ai blindat.

– Nu este adevărat! strigă ea.

Ea citi în ochii lui satisfacția, iar mâinile își slăbiră strânsoarea.

– Bine, n-am spus nimic. Acum explică-mi, de ce te sufoci?

– Nu știu! Dar tu îmi dai prea mult și nu ceri niciodată nimic!

– Nu vreau să-ți cer ceea ce tu nu poți să-mi dai. Și, ceea ce tu ai de dat, nu este nevoie să-ți mai cer.

Perplexă, ea scutură capul.

– Despre ce vorbești?

– Despre asta, răspunse el, ținând-o în brațe.

La început, ea nu-i răspunse la sărutări. Când el începu s-o mângâie, ea avu chiar o mișcare pentru a se degaja. El o lăsă puțin, dar numai atât cât s-o poată ridica în brațe și s-o pună pe pat. După care, gura lui o făcu din nou pe Elise să tacă, iar mâinile lui îi îngrădiră orice mișcare.

CAPITOLUL IX

După ce-şi termină desenele pentru manualul şcolar, Elise se duse de mai multe ori pe şantierul de construcţii. Uneori făcea schiţe. Se întâlnea destul de des cu Cole Finlay. Simon li se alătura rareori; spunea că detaliile o privesc pe Elise.

Cole era un om odihnitor, dotat cu mult simţ al umorului. Elise descoperi că fusese căsătorit, avea trei copii care trăiau acum împreună cu mama lor şi cel de al doilea soţ al ei, la celălalt capăt al ţării.

– Îi văd din când în când. Este ceea ce se cheamă un aranjament amiabil. Dar, de fiecare dată, trebuie să facem din nou cunoştinţă.

Elise îl găsea singuratic, puţin trist, şi îl invita adesea la cină, uneori pe nepregătite.

– Soţiei tale i-a fost din nou milă de mine, îi zise el într-o seară lui Simon, când venind acasă, acesta îl găsi din nou instalat într-un fotoliu, cu un pahar în mână, în timp ce Elise pregătea masa.

Ea ieşi din bucătărie tocmai când Simon, luându-şi un aperitiv, spunea:

– Nu ai aerul că inspiri milă, Cole.

– Ah, dar tu nu eşti o femeie frumoasă! Elise vede mult mai profund decât la suprafaţă.

Simon îi întinse și Elisei un pahar de Xeres.

– Frumusețea este o calitate necesară pentru așa ceva?

– Poate că nu, zise Cole râzând. Dar este cu atât mai plăcut!

– Nu găsesc că poate să-ți facă plăcere să inspiri milă.

– Cole spune prostii, zise Elise pe un ton lejer. L-am invitat la masă pentru că eu... pentru că ne face plăcere compania lui. Aș vrea ca el să-ți arate și planurile casei. Tu n-ai niciodată timp în cursul zilei.

– Mă duc să le caut. Sunt în mașină, zise Cole ridicându-se. Vin într-o clipă.

Simon se răsturnă în fotoliul său, examinând-o pe Elise în voie.

– Chiar ți-e milă de el? întrebă Simon.

– Puțin.

– E un arhitect de succes, e sănătos, are bani destui...

– Și o căsătorie nereușită, și trei copii pe care-i vede rar și care-i lipsesc.

– Așa deci, ți-a făcut confidențe?

– Tu nu știai?

– Îl știam doar divorțat.

– Fără îndoială, bărbații vorbesc mai puțin despre aceste lucruri.

– Cu mine, nici atât.

– Nu, cu tine nici atât. Tu, Simon, nu păreai bărbatul care dorea să se însoare. Mă întreb uneori, de ce...

– Dar știi de ce, replică el. Pentru că nu voiai să accepți altceva.

Se ridică cu ochii scânteind, dar indescifrabili.

– Și nici eu nu doream altceva. Te doream numai pentru mine, și pentru totdeauna, doar știi.

– Nu eram sigură. Părea că tu trăiești după o zi pe alta. Nu știam dacă acest „pentru totdeauna“ era inclus în proiectele tale.

El spuse încet:

– Nu fac niciodată promisiuni fără să fiu sigur că le pot ține. Mi se pare că știi foarte puține lucruri despre mine.

– Nu ești prea ușor de descifrat.

– Cum asta? Credeam că în ochii tăi, defectul meu principal este sinceritatea mea brutală.

Ea îl privi în față și se întrebă dacă el o considera prea critică în ceea ce-l privește.

Cole reveni cu o mapă de unde începu să scoată planurile. Simon se apropie de el iar Elise, după ce-și goli paharul, se duse în bucătărie.

*

Elise avea uneori impresia de a fi reușit să sondeze mai în profunzime caracterul soțului ei. Dar, de fiecare dată, se afla în fața unui nou aspect ce o deruta. El nu mințea niciodată, părea că întotdeauna își exprimă sincer gândurile; totuși, ea simțea că el îi ascundea cu bună știință trei sferturi din personalitatea sa. Aceasta îi paraliza propriile emoții, încât Simon o privea cu un mic surâs sarcastic atunci când ea îl trata cu cea mai fină politețe. Uneori, când își ridica

privirea, îl surprindea studiind-o cu o licărire amuzată în ochi; dacă ea reușea să susțină această privire, un mesaj nescris țâșnea între ei, un mesaj care o făcea să-și întoarcă privirea, cu obrajii în flăcări și cu speranța că nimeni, atunci când nu erau singuri, nimeni nu observase nimic.

În intimitatea camerei lor, ea era incapabilă să păstreze această atitudine distantă, și el era conștient de asta.

Dar își avea și ea clipele ei de triumf, clipe când, în brațele sale, el i se dăruia, în punctul culminant al pasiunii sale. În aceste momente nimic nu mai avea importanță, și barierele secrete, pe care el le așezase între ei, i se păreau o iluzie.

*

În viața Elisei, în mod brusc, calendarul începu să ocupe un loc important. Ea număra zilele, la început cu o oarecare surpriză, apoi cu speranță și, în sfârșit, cu o neliniște pe care abia reușea să și-o ascundă. Își spunea că nu voia să spere, că era încă prea devreme ca să consulte un medic, că ea nu trebuia să mizeze pe un miracol. Dar surescitarea înlătura, fără încetare, prudența și bunul simț, până și îndoielile ei asupra reacției lui Simon.

Trebuia să fie sigură înainte de a-i vorbi. De fapt, nu era nici o minune, bineînțeles. Medicii nu-i spuseseră niciodată că ar fi imposibil, ci doar improbabil.

Elise se înhămase la un proiect ambițios: o carte pe care o va scrie ea, o carte cu poze însoțite de un text simplu. Povestea unui băiețel al cărui tată era con-

structor; el construia o casă pentru familia lui. Elise folosea schițele ce le făcuse pe șantier și le adapta povestirii sale.

Într-o zi, se duse din nou pe șantierul propriei lor case și îi puse lui Cole tot felul de întrebări. Privea marea albastră care se culca leneșă pe nisip, la baza falezei, când fu cuprinsă de o amețeală puternică și reuși să se agațe de un arbore din vecinătate, cu fruntea umedă sprijinită de trunchiul rugos.

Auzi, vag, vocea lui Cole:

– Elise, ce ai?

Ea îl prinse de braț cu recunoștință și se lăsă condusă la mașină. După o clipă își mai reveni.

– Scuză-mă, spuse dintr-o răsuflare, mi-e mai bine acum. Îți mulțumesc, Cole.

– Te duc acasă.

– Dar nu ți-ai terminat treaba...

– N-are importanță. Ai neapărată nevoie să stai întinsă.

Ea se lăsă convinsă fără mare greutate.

El o conduse în casă, o forță să se întindă în pat și insistă să-i facă un ceai. Îi pregătise chiar și sandvișuri, descoperi ea, când el veni cu tava și îi întinse o ceașcă aburindă.

Se simți mai bine după ce bău ceaiul. Cole îi spuse:

– Mănâncă și câteva sandvișuri, o să-ți facă bine.

Ea se crezu incapabilă să mănânce, dar pentru a-i face plăcere, luă un sandviș și, spre surprinderea ei, de-a-dreptul îl devoră.

– Ai dreptate, făcu ea. Ți-ai greșit vocația, ar fi trebuit să te faci infirmier.

– Sunt obişnuit cu astea, zise el, cu un mic surâs trist. De fiecare dată când soţia mea aştepta un copil, avea asemenea stări.

– Eu nu sunt... încă sigură.

– Eu, da. Unele femei gravide încep să aibă o strălucire particulară. Am remarcat asta la tine, în ultima vreme. Erai din ce în ce mai frumoasă şi, mai mult ca niciodată, l-am invidiat pe Simon...Ei, aş face mai bine să plec, adăugă el. Nu te mişca, cunosc drumul.

Ea îi întinse mâna.

– Ai fost formidabil... spuse ea.

– Iar tu, tu eşti formidabilă, o întrerupse el.

Se aplecă asupra ei pentru a o săruta pe frunte. În clipa când se îndrepta şi îi dăduse drumul la mână, o siluetă apăru în prag.

– Simon! strigă Elise.

El intră, cu o mască rigidă.

– Tocmai plecam, zise Cole. Elise nu se simte prea bine. Făcea eforturi să pară natural şi liniştit. Tu nu erai prin preajmă, urmă el. Şi atunci, eu am adus-o acasă şi i-am făcut o ceaşcă de ceai.

Neliniştită în faţa tăcerii persistente a lui Simon, ai cărui ochi rămâneau fixaţi cu răceală pe faţa lui Cole, Elise se ridică.

– Cole a fost, într-adevăr, foarte drăguţ, zise ea cu o voce care îi suna şi ei cam ascuţită. Ce faci tu acasă la ora asta?

Ochii lui gri, neîndurători, se fixară pe ea.

– Trebuie să plec pentru câteva zile la Wellington. Avionul meu pleacă peste o oră.

Se întoarse din nou spre Cole care, cu o privire de scuză adresată Elisei, se îndreptă cu părere de rău spre uşă.

– Bine, eu vă las... Ar trebui s-o obligi să se odihnească, Simon. O femeie gravidă are nevoie de îngrijiri speciale, ştii asta.

Tânăra femeie îşi dădu seama că Simon simţise lovitura, atunci când el replică:

– Eu sunt în stare să mă ocup de soţia mea, Cole.

Acesta surâse, jenat şi Elise auzi uşa de la intrare închizându-se. Fără îndoială, când veniseră acasă, uitaseră să închidă uşa, aşa se explică faptul că nu-l auziseră pe Simon venind.

El îi întoarse spatele, luă un sac de voiaj din dulap şi îl aruncă pe pat. Deja începuse să-şi adune nişte cămăşi de pe umeraşe.

Oare nu auzise el ultimele cuvinte ale lui Cole?

Ea se apucă să-i împăturească o cămaşă. Simon se întoarse spre comodă, îşi luă nişte şosete şi lenjerie, punându-le în sac. Într-un colţ al sacului înghesui o pereche de pantofi.

– Tu nu preferi să stai întinsă? o întrebă el pe un ton sarcastic.

– Mă simt bine, acum.

– Da, aşa mi se pare, făcu el, cu o privire ca un fulger. Taxiul trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta, continuă el.

Se duse în baie de unde reveni cu trusa de toaletă pe care ea i-o făcuse cadou de Crăciun, o aruncă în sac şi trase fermoarul.

Ea auzi taxiul claxonând. Simon îşi luă sacul.

– Este destul de bruscă această plecare, zise ea.

– Da. Se pare că se întâmplă ceva acolo. Trebuie să mă duc să pun la punct niște lucruri.

– Te întorci până vineri?

I s-a părut ei, sau el avu o ezitare?

– Da, răspunse el.

Se îndreptă spre ușă.

– Simon...

El se întoarse spre ea.

– Ai auzit ce a spus Cole?

– În legătură cu ce? întrebă el, cu maxilarele încleștate.

– În legătură cu... cauza leșinului meu. Voi avea un copil, Simon.

– Ah, da, făcu el ca și cum uitase această informație fără importanță. Al cui e?

O clipă el rămase nemișcat, în timp ce Elise, pălind, își simțea respirația sfâșiindu-i pieptul. Nevenindu-i să creadă ce auzise, ea îl văzu răsucindu-se pe călcâie și ieșind.

*

Mult timp, Elise rămase în locul în care o lăsase el. Aproape în mod superstițios, își spunea că nu trebuie să se miște: în mod sigur, foarte sigur, Simon se va întoarce să-i spună că el nu vorbise serios. Nu putea pleca spre Wellington fără să revină asupra acestei crude și absurde acuzații.

După o vreme, se așeză pe pat. Privi la ceasul de pe noptieră; avionul trebuia să decoleze. Ea avea o singură certitudine: mai mult ca oricine, Simon nu

arunca niciodată vorbe în vânt. Deàltfel, pentru ce motiv ar fi acuzat-o el de infidelitate?

Singura explicaţie ar fi gelozia, care să-i fi deformat modul de gândire. Din fericire pentru ea, acum furia îi depăşea suferinţa. El nu avusese nici un motiv să fie gelos. Niciunul. Doar faptul că ea şi Cole, amândoi îmbrăcaţi, se găseau în dormitor când el intrase, pe neaşteptate, în mijlocul zilei. Desigur, la prima vedere, situaţia putea părea compromiţătoare, mai ales dacă se gândea la gestul de rămas bun al lui Cole: acel sărut uşor, pe frunte. Dar orice om rezonabil ar fi acceptat explicaţia lor, în loc să arunce o acuzaţie furioasă contra unui prieten şi a unei soţii în care putea să aibă încredere.

Mult timp după aceea, ea se simţi epuizată, şi înţelese că-i era foame. Surâse ironic, intrând în bucătărie. Natura umană era foarte ciudată: un corp sănătos îşi bătea joc de delicateţea unor sentimente. Îşi aminti că simţise acelaşi lucru după înmormântarea lui Peter. Atunci Simon venise şi-i demonstrase că indispoziţia ei era pur fizică.

Simon, care revenise în viaţa ei, care o învăţase să iubească aşa cum niciodată nu-l iubise pe Peter... Simon, care era răspunzător de toată această teribilă şi paralizantă suferinţă, pe care ea nu reuşea s-o localizeze, dar care parcă îi năvălise în minte, în inimă, până în mâinile care, neîndemânatic, ungeau pâinea cu unt, spărgeau ouăle, pentru a-şi pregăti o mâncare de care nu mai avea nici un chef.

Cole spusese: „trebuie să ai grijă de o femeie gravidă“, ea trebuia acum să se gândească şi la

cealaltă ființă umană, abia înmugurită, prețioasă și fragilă, în care ea nu îndrăznea încă să creadă.

Deschise televizorul pentru a mai împrăștia liniștea insuportabilă, dar abia dacă-și dădea seama la ce se uita. La știrile de la ora zece, un crainic vorbi ceva despre niște furtuni în Europa, de un accident de avion, de falimentul unui grup financiar care influența situația unor numeroase companii binecunoscute... Cuvintele se succedau, dar urechea Elisei era atentă la telefonul care se încăpățâna să tacă.

Simon era, de câteva ore, la Wellington. Un telefon la Auckland i-ar fi luat câteva minute doar...

Elise abia dacă dormi ceva, și se trezi dimineața pradă unei profunde depresii care se transformă curând într-o suferință sfâșietoare. Se forță să înghită niște ceai cu sandvișuri, pentru a-și potoli grețurile și amețeala. După care își luă oră la doctor, prin telefon. I se părea normal să i se confirme starea, chiar dacă nu mai avea nici o îndoială. Și asta îi va ocupa o parte din zi. Abia închise telefonul și acesta sună din nou. Îl luă, cu un fir de speranță, care se risipi brusc când îl auzi pe Cole spunând:

– Cred că faci de gardă lângă telefon.

– Da, răspunse ea, încercând să-și ascundă decepția. Este adevărat.

– Vorbeai cu Simon? întrebă el, pe un ton un pic prea indiferent.

– Nu. N-am nici o veste de la el de când a plecat... Probabil că este foarte ocupat, zise ea repede.

– Fără îndoială, făcu el, pe un ton grav. A plecat foarte pe neașteptate.

– Într-adevăr. Noi... am avut puțin timp ca să vorbim.

Deodată își dădu seama că nici măcar nu știa ce fel de criză îl chemase pe Simon la Wellington.

– Când îl aștepți să se întoarcă? întrebă Cole.

– Vineri. Mi-a spus că stă trei zile.

– Ei bine, dacă pot să te ajut cu ceva, Elise...

„Ține-te deoparte“ gândi ea. Dacă la întoarcere soțul ei îl găsea iar pe Cole alături de ea...

– Nu, cu nimic. O să mă duc pe la părinții mei, cred.

– Bună idee, făcu el, ușurat. O să-mi mai telefonezi?

– Îți promit.

Ea se întreba dacă își vor mai regăsi vreodată prietenia plăcută, calmă.

Telefonul mai sună de două ori, pentru Simon.

– Este la Wellington, răspunse ea. Nu-l aștept înainte de vineri.

– Înțeleg, zise persoana care-l căuta, cu un râs ciudat.

Desigur, îl căutaseră pentru afaceri, ceea ce era destul de neobișnuit. Dar, evident, se întâmpla rar ca Simon să nu fie la biroul lui din Auckland o zi întreagă.

Ea nu voia să mai rămână aici. Inima îi tresărea la fiecare sonerie a telefonului și simțea că se prăbușește când vedea că nu e Simon. Luă de data asta telefonul și formă numărul părinților săi.

– Aș vrea să vin acasă pentru vreo două zile, îi spuse ea mamei sale. Simon e la Wellington...

– Dar bineînţeles, răspunse Katherine cu o căldură neobişnuită în voce. Vino, draga mea. La ce oră?

– Imediat, dacă vrei. M-am plictisit de propria mea companie, adăugă ea cu un râs forţat. Dar mai am o întâlnire în după-amiaza asta.

Hotărârea fiind luată, se simţi mai bine. Îşi pregăti repede o valijoară, închise uşa în urma ei, cu uşurare, luă în trecere ziarul din cutia de scrisori şi îl aruncă în maşină fără să se uite prin el. Avea ea destule griji pe cap, pentru a se mai îngriji şi de restul lumii.

Fu întâmpinată cu un sărut şi o îmbrăţişare care i se părură suspect de călduroase. Îi duseră valiza în fosta ei cameră, iar Katherine făcu un ceai. Era prea repede, după micul dejun, dar Elise nu putea să refuze, în faţa unei asemenea griji din partea mamei sale.

– Ai citit ziarul de dimineaţă? o întrebă doamna Ashley.

– Nu, este în maşină. De ce? E vreo noutate?

– Ei bine, cel puţin la televiziune nu s-a menţionat numele Societăţii Cartland. În ziar însă e trecută cu litere de-o şchioapă.

Mai întâi perplexă, apoi îngrozită, Elise întrebă:

– De ce? Ce este cu Societatea Cartland?

– Ei, hai, tu ar trebui să ştii.

Katherine se ridică pentru a se duce să caute ziarul, în celălalt capăt al camerei. Nerăbdătoare, Elise o urmă.

– Dă-mi să văd, zise ea, cuprinsă de îngrijorare, amintindu-şi graba cu care plecase Simon, în ajun;

cuvintele lui Cole, de azi-dimineață, tandrețea neobișnuită a mamei sale.

Ea îi luă ziarul din mâini și ochii ei se măriră în fața titlurilor groase și negre:

IMPORTANTE REPERCUSIUNI
ALE UNUI DEZASTRU FINANCIAR

„Brusca prăbușire a unei companii financiare și de investiții, gigantică și în aparență, de nezdruncinat, compania „Leed and Howel“, amenință cu falimentul numeroase societăți importante. Printre acestea amintim: Transporturile Abingdon, S.A.R.L. Carroll and Mercer, Societatea de construcții Cartland...

Literele se încurcau și dansau sub ochii Elisei. Un vuiet îi umplea urechile, se simțea copleșită de un frig care o îngheța, iar degetele nu mai puteau să țină ziarul...

Vocea mamei sale i se păru foarte îndepărtată; se trezi întinsă pe divan, deschise ochii și i se păru că încăperea se clatină. Încercă să-și recapete echilibrul.

– Bea, îi ordonă Katherine, punându-i în mână un păhărel.

Ea ascultă. Era alcool. Băutura păru să-i curgă prin membrele înghețate, încălzind-o puțin...

– Îți cer scuze, zise ea. E ridicol... Este a doua oară în două zile că mi se întâmplă așa ceva.

– Ești gravidă? întrebă Katherine neliniștită.

– Da, cred. Mă duc astăzi după-amiază la doctor, răspunse Elise încercând să surâdă.

– Te voi însoți. Dar, Elise, ți-ai ales foarte prost momentul!

– Nu l-am ales eu. Nu mă așteptam la asta.

– Bine, nu mai putem face nimic. Ce zice Simon?

– Eu... eu abia am avut timp să-i spun, înaintea plecării lui la Wellington. Cred că... nu cred că a înțeles prea bine...

– De ce i-ai spus tocmai atunci?

– Voiam să am o confirmare din partea doctorului, dar am neglijat.

Katherine păru puțin surprinsă. După părerea ei, nu „neglijezi“ nimic fără să vrei.

– Sper că n-ai încercat să-l oprești lângă tine? făcu ea cu o nuanță de nemulțumire. Un bărbat trebuie să se ocupe de afacerile lui, Elise. Ar fi copilăresc să te aștepți să-l vezi lăsând totul baltă, sub pretextul că tu ai o oarecare indispoziție.

Elise era cât pe-aci să povestească tot ce se întâmplase, dar simpatia ce i-o arătase mama sa se evapora deja, încetișor, iar Katherine o descurajase de mult în încercările ei de a-i face confidențe. Pentru mama ei, energia și bunul simț rezolvau orice problemă.

– Arăți deja mai bine, zise ea.

Elise puse picioarele pe covor și se ridică.

– Mă simt mai bine, răspunse ea scurt.

Simțea însă transpirația umezindu-i fruntea, mâinile amorțite, dar mama sa nu tolera nici o slăbiciune.

– Nu înțeleg, zise Elise cu o voce tremurătoare, cum poate fi Simon implicat în această poveste. Compania lui e, doar, independentă.

– Tatăl tău mi-a explicat ceva, ieri, dar mărturisesc, nici eu n-am prea înțeles. După cum spune Howard, toate societățile sunt legate între ele, mai mult sau

mai puțin, prin intermediul împrumuturilor sau al plasamentelor. Simon nu este de condamnat. Lumea afacerilor, în ansamblu, considera acest grup financiar ca perfect solid. Dezastrul a făcut senzație. El a fost cauzat de o prea mare cutezanță, de plasamente prea diversificate în prea multe ramuri industriale, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Asta înseamnă că Simon riscă să piardă tot ceea ce l-a costat atâtea eforturi? zise cu amărăciune Elise.

– Ei, punând răul înainte, Howard l-ar putea lua la compania sa. Am hotărât asta, ieri.

Simon va detesta un asemenea act de caritate, gândi Elise.

– Sunteți foarte generoși, mulțumesc, zise ea.

– Ba, deloc. Eu nu vreau să-l văd pe soțul fiicei mele mergând cu pălăria în mână, cerând altor persoane să-l ajute.

– Dacă va da faliment, preciză Elise. Poate vom avea și datorii, încă mult timp...

Cu un gest neașteptat, mama sa o bătu ușor cu palma pe mână.

– Poate n-o să ajungeți aici. După spusele lui Howard, Simon are o reputație bună. S-ar putea, chiar, să reușească să-și salveze afacerea. Îți mărturisesc că, la început l-am învinovățit și m-am învinovățit eu însămi că te-am lăsat să-l iei de bărbat...

– N-ai fi putut să mă împiedici, mamă.

– Acum, orice-ar fi, este de datoria ta să fii alături de soțul tău și să-l ajuți atât cât îți stă în putință.

– Dar e normal. Nu-ți imaginai, totuși, că acum îl voi părăsi?

– Nu-ți stă în caracter, sunt sigură, zise Katherine pe un ton sobru. Dar una peste alta, voi n-aveți mare lucru în comun, Simon și cu tine. Și, trebuie să recunoști, el te-a cam obișnuit să obții tot ce-ți dorești. Aș fi decepționată să te văd că-ți uiți îndatoririle sub pretextul că lucrurile nu mai merg atât de bine. Căsătoria ta va avea nevoie acum de tot curajul tău moral. Sper că vei înfrunta cu curaj încercarea, așa cum ai făcut-o la moartea lui Peter.

– Eu... eu sper, zise Elise cu voce slabă.

*

Doctorul o felicită dar se arătă destul de neliniștit.

– Cu antecedentele dumitale, va trebui să iei toate măsurile de precauție. Mănâncă rațional, odihnește-te cât mai mult posibil. O să-ți dau niște tablete care, sper, or să pună capăt acestor leșinuri. Și vreau să te văd cât mai des. Secretara mea îți va fixa următoarea consultație.

Seara, aflând vestea, tatăl Elisei o strânse tandru la piept și ea fu emoționată. Încerca să-și înlăture îngrijorarea care o cuprindea ca într-un clește, de fiecare dată când auzea pronunțându-se numele lui Simon. El nu putea să creadă, în mod serios, își spunea ea, în ideea că copilul nu ar fi al lui.

CAPITOLUL X

Când Simon se întoarse acasă, Elise îl aştepta. Nu ştia la ce oră va ajunge şi, fără nici o veste de la el, nu îndrăznise să telefoneze la aeroport. Dacă el ar fi dorit s-o anunţe, i-ar fi telefonat. Refuza să ia în considerare posibilitatea de a nu-l mai revedea. El spusese că se întoarce în această zi. Ea îl aştepta.

După-amiaza era pe sfârşite când auzi cheia răsucindu-se în broască. Ea se ridică din fotoliul unde încercase să citească şi ascultă. După un moment de linişte, ea îl auzi punându-şi sacul de voiaj în vestibul. Încet, el se îndreptă spre camera de zi. Apăru în prag. Părea epuizat, cu ochii înceţoşaţi de oboseală, cu faţa cenuşie. Se clătină uşor şi se sprijini cu o mână de tocul uşii.

– Eşti aici? zise el cu voce răguşită.

– Unde aş fi putut fi?

El clătină din cap, buzele i se mişcară fără ca ea să poată să-şi dea seama dacă era vorba de un surâs.

– Eşti obosit, Simon, zise ea. Eşti nedormit...

– Da, n-am dormit prea mult. Aproape...

Îşi încruntă sprâncenele ca pentru a-şi aminti.

– Aproape şase ore de când am plecat, cred.

Se îndreptă; părea că-şi revine în fire. O fixă pe Elise cu o privire intensă, ca şi cum făcea un teribil

efort de a se concentra asupra ei în loc să închidă ochii.

– Trebuie să vorbim, zise el încet.

Ea înaintă spre el.

– Nu acum, spuse ea cu blândețe. Nici nu te poți ține pe picioare. Du-te și te culcă.

El își dădu pe spate părul ce-i căzuse pe frunte și protestă, cu iritare:

– Mă simt foarte bine. Vreau să-ți vorbesc.

Își scutură capul ca și cum voia să-și limpezească ideile.

– Nu, nu te simți bine și eu nu te voi asculta înainte ca tu să dormi. Acum nu ești capabil să gândești coerent; oricine și-ar da seama de asta.

– Oh, Doamne, ai dreptate!

Ea îl luă de braț și îl duse încetișor spre dormitor. Dar, brusc, el o apucă de umeri atât de brutal, încât ea tresări de durere. O ținea în fața lui și ea nu-și dădea seama dacă el voia s-o respingă sau s-o atragă spre el. În ochii lui obosiți apăru o luminiță care, însă, muri repede.

– N-am nevoie de ajutorul tău, făcu el pe un ton sec. Mă voi descurca singur.

Ea îl privi ducându-se în dormitor și îl urmă, după zece minute. Întins pe pat, își scosese doar pantofii, nimic altceva. Dormea profund. Elise îi desfăcu cravata, nasturii de la cămașă, dar îi fu imposibil să-l miște pentru a-i scoate haina. Îl acoperi cu o cuvertură; el dormea nemișcat. Fața, relaxată în somn, părea întinerită.

Elise se duse să ia sacul de voiaj din vestibul și începu să aranjeze hainele. Ar fi trebuit un cataclism ca să-l mai trezească pe Simon, gândi ea. Totuși, scoase telefonul din priză. Îl căutaseră, de mai multe ori în acea zi, ziariști, reporteri. Simon nu făcuse încă nici o declarație și, fără îndoială, încă nu avea chef să vorbească cu ei.

După ce verifică ce avea în congelator, Elise prepară o tocană; puteau s-o mănânce și reîncălzită, când Simon se va trezi.

Târziu, se trezi și el. Elise era întinsă alături de el. Făcuse un duș, își pusese un halat ușor și, după ce aprinsese veioza, încercă să citească. Ea știu că el urma să se trezească, ascultându-i respirația care se schimbase; când el deschise ochii și o privi, ea tocmai îl studia. De cum se trezi de-a binelea, privi spre ceasul de pe noptieră și scăpă o exclamație înfundată; se ridică și se așeză pe marginea patului. Elise îi spuse:

– Am telefonat la biroul tău. Le-am spus că ai venit dar i-am rugat să nu-i informeze pe ziariști. Toate mesajele care s-au adunat la birou pot aștepta până mâine, mi-au spus ei.

– Îți mulțumesc. Aș avea nevoie de un duș.

În timp ce el era în baie, ea încălzi mâncarea.

Simon intră în bucătărie, cu părul încă umed; își legă cordonul halatului.

– Doar nu gătești la ora asta? N-am nevoie de nimic.

– Este gătită de câteva ore și tu ai nevoie să mănânci. Așează-te.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, făcu el plictisit, chiar trebuie să joci rolul soției perfecte?

Ea îşi încleştă degetele pe lingura pe care o avea în mână, dar răspunse cu o voce fermă:

– Poate vom reuşi să discutăm mai târziu. Nu lăsa să se răcească mâncarea, vrei?

El îşi înghiţi o replică şi se aşeză. Ea îl servi; el mâncă o porţie bună de tocană, refuză îngheţata şi fructele şi bău două ceşti de cafea. Aşezată în faţa lui, Elise bău şi ea o ceaşcă.

Simon îşi puse ceaşca pe masă şi zise:

– Sigur că eşti la curent cu ce s-a întâmplat.

– Da. La modul general, nu în detalii. Cât e de grav? Cât ai pierdut?

– Încă nu ştiu cât e de grav. Mă mai zbat să salvez ce se mai poate. Dar risc să pierd totul.

– Oh, Simon. Îmi pare atât de rău!

Ea îl văzu strângând pumnii, pe masă.

– Poţi să ceri divorţul când doreşti.

Ea crezu că n-a auzit bine. Apoi, simţi că începe să tremure de furie. Îşi împinse scaunul şi se agăţă de speteaza lui. Ar fi vrut să aibă puterea să-i arunce scaunul în cap. Cu un strigăt scurt, îi aruncă:

– Îţi mulţumesc mult! Bănuiesc că este singurul lucru pe care poţi să mi-l mai oferi! Crezi, într-adevăr, că asta îmi doresc? Spune-mi!

El se ridică brusc, aşezându-se în faţa ei.

– Tu nu te-ai fi măritat cu mine dacă aş fi fost sărac. El o opri să protesteze, cu un gest violent, şi reluă: Este adevărat! Pe vremea aia erai foarte sinceră, nu face acum pe mironosiţa, pentru numele lui Dumnezeu! Mă doreai, asta e adevărat, dar ai rezistat destul de uşor acestei chemări, atâta timp cât eu nu aveam nici o şansă de succes, nici un venit asigurat.

Să nu crezi că mă plâng, Elise. Ți-am apreciat sinceritatea: cel puțin știam cum stăm și nu riscam să-mi văd iluziile pierdute. Și pasiunea ta a fost așa cum am sperat-o eu. Cred că mi-am îndeplinit bine partea mea din contract, dar nu mai sunt în stare să continui. Deci, nu te voi reține.

Se părea că atât Katherine cât și Simon împărtășeau aceeași părere asupra caracterului și motivațiilor ei. O clipă, Elisei îi veni să râdă dar își stăpâni criza de isterie care o amenința.

Ea știa foarte bine ce o reținuse să-și mărturisească sentimentele ei pentru Simon și să-i cedeze; asta nu avea nimic de a face cu banii sau succesul. Totuși, el îi vorbea de „sinceritatea“ ei, ca și cum ea i-ar fi spus exact contrariul.

– Nu te înțeleg... începu ea.

– Nu. Niciodată nu m-ai înțeles.

El îi întoarse spatele și ieși din cameră.

Elise își desprinse degetele de pe speteaza scaunului și constată că o dureau, atât de tare le strânsese. Ca un automat, puse vasele în chiuvetă și își luă inima în dinți pentru a se duce în dormitor.

Simon își pusese un pantalon și cămașa.

– Pleci undeva? întrebă ea.

– Mă duc la birou. Tot n-am să mai pot dormi noaptea asta, și apoi, am și acolo probleme de rezolvat.

– Te ajută asta la ceva? Crezi că dacă te duci acum, noaptea, în loc să te duci mâine dimineață, vei putea salva afacerea?

– Nu.

– Atunci, cred că am dreptul să-ți cer să nu te duci.

Ea îi văzu muşchii încordându-se. El se întoarse s-o privească. În lumina slabă a veiozei, privirea lui părea plină de durere. O clipă, el întinse mâinile, într-un gest aproape rugător. Apoi, cu o ridicare din umeri, capitulă.

– Dacă ţii neapărat...

– De multe ori tu m-ai acuzat că evit unele situaţii. Nu credeam că şi tu eşti capabil să faci la fel.

– Eu nu evit nimic. Pur şi simplu, nu văd motivul să răscoleşti cenuşa.

– Eu nu vreau să divorţez! strigă ea cu înverşunare. M-am obişnuit să te văd hotărând tu de ce aveam eu nevoie, pentru ca, mai apoi, să-mi oferi, dar de data asta... generozitatea ta nu este la înălţime... ca să nu zic că e absurdă! Nu voi accepta niciodată divorţul!

Ea se apropie de el, în cercul de lumină. Îi era frig, se simţea rău, buzele îi tremurau.

Simon îşi regăsi prezenţa de spirit, înaintă repede spre ea pentru a o prinde de braţ.

– Culcă-te, zise el. Nu te simţi bine.

Ea se lăsă să cadă pe pat, iar el o ajută să se strecoare între cearşafuri. Elise îşi simţea capul greu şi, cu uşurare, închise ochii pentru o clipă.

Când îi redeschise, Simon, în picioare alături de ea, o observa, cu o privire încruntată, cu buzele strânse.

– Te rog, nu mă privi aşa, murmură ea. Te înşeli asupra mea, Simon. Te înşeli teribil...

Ea îşi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi şi întoarse capul, închizând pleoapele.

Mâna lui Simon i-o prinse pe a ei, degetele lui îi îndepărtară de pe obraz şuviţele încurcate de păr. Ea

încercă să-și înăbușe un hohot de plâns și reuși să spună, printre dinții strânși:

– Trebuie să mă asculți...

– Nu acum, vom vorbi mâine dimineață. Tu m-ai obligat să dorm. E rândul tău, acum.

Îi lăsă mâna; ea se agăță de el.

– Nu pleca! îl rugă ea, înspăimântată.

– Taci!

Elisei i se păru că buzele lui îi mângâiau degetele.

– Nu plec nicăieri. Dormi.

*

Când se trezi, Elise auzi voci venind dinspre camera de zi. Recunoscu accentele scurte și tăioase ale mamei sale și nuanțele mai grave și convingătoare ale tatălui său. Vocea lui Simon se ridica limpede și calmă. Ea nu distingea prea bine cuvintele, dar și-l imagina pe Simon încercând să se controleze în fața propunerilor de ajutor, bine intenționate, ale lui Howard și a indulgenței insistente a Katherinei. Ceasul arăta aproape ora zece; o lumină orbitoare pătrundea printre lamelele storului. Elise se ridică prea repede și trebui să se întindă din nou, din cauza amețelii puternice. Data următoare fu mai precaută și reuși să ajungă la baie.

Se îmbrăcă, își perie părul și ieși din dormitor. La apariția ei, toată lumea tăcu. Când ea intră în salon, Simon era în picioare, cu o privire întunecată și bănuitoare. Howard, așezat într-un fotoliu, aplecat puțin în față, ca și cum tocmai insista asupra unui punct, în discuția cu ginerele său. Iar Katherine, pe divan, părea de un calm desăvârșit.

– Vino să te aşezi, draga mea, îi zise ea Elisei, Howard a vrut să discute afaceri cu Simon, şi eu l-am însoţit, să văd cum te mai simţi în dimineaţa asta. Dar Simon ne-a spus că dormi. Îmi pare bine că urmezi sfaturile doctorului.

Elise se aşeză. Katherine se întoarse spre Simon.

– Trebuie să ai multă grijă de ea, acum, Simon.

– Da, zise el. Mi s-a mai spus.

Răspunsese pe un ton neutru, dar privirea sa îndreptată spre soţia lui exprima o crudă ironie şi ea îşi simţi inima oprindu-se de teamă.

– Cel puţin, vrei să-mi promiţi că vei mai reflecta? întrebă Howard.

– Voi reflecta, zise Simon. Mulţumesc.

Părea încordat, exasperat. Întorcându-se spre mama sa pentru a-i spune că, într-adevăr, dormise bine, că îşi luase pastilele recomandate de doctor, Elise tremura de teamă.

– Mă duc să fac un ceai, zise ea.

– Pentru mine nu, refuză Howard. Trebuie să mă întorc la birou.

– Şi eu, declară Simon. De ce n-ai rămâne să iei masa cu Elise, Katherine?

– Bună idee, aprobă Howard, cu entuziasm.

Simon evită privirea rugătoare a Elisei şi se îndreptă spre uşă, împreună cu Howard. Trei minute mai târziu erau plecaţi.

– Adevărat, mi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai, zise Katherine. E destul de greu să-i poţi veni în ajutor soţului tău.

Vorbise pe un ton lejer, aproape amuzat, dar Elise îi observă iritarea.

– Da, zise ea. Uneori e foarte... hotărât.

Pentru Elise, următoarele ore fură epuizante. Ascultă comentariile mamei sale asupra întâlnirilor recente la care asistase; ascultă sfaturile asupra modului cum trebuie tratat un soț, asupra gravidității și despre copii.

Plecând, Katherine îi spuse:

– Știi? Mă bucur grozav că voi fi bunică. Caută să nu mă dezamăgești de data asta, draga mea. Ai multă grijă de tine.

– Voi încerca, răspunse Elise.

Închise ușa în urma mamei sale și se sprijini de ea, obosită. Își simțea corpul dureros, obosit, dar mintea îi lucra cu o viteză exagerată. Revedea privirea lui Simon, lipsită de tandrețe și de înțelegere. Îi promisese că vor vorbi în dimineața asta, dar plecase cât putuse de repede. Ca și cum nu putea suporta să se mai afle în aceeași încăpere cu ea.

Soneria telefonului o făcu să tresară. Privi spre aparat cu ură. Nu putea fi Simon. Fu tentată să-l lase să sune; se răzgândi. Poate de data asta...

Dar era Cole. Întrebă de Simon.

– Este la birou.

– Nu este. L-am căutat. Mi s-a spus că a ieșit. Nu știau unde. Mi-au spus să-l caut acasă.

– Nu știu unde este.

Se făcu liniște.

– Te simți bine, Elise? întrebă Cole.

– Foarte bine.

– Mai ai amețeli?

– Puțin, dar doctorul mi-a dat niște pastile.

– Asta-i bine. Știi, când a apărut Simon, zilele trecute, o clipă am crezut că cine știe ce idei își face... despre noi. Evident, mai târziu am înțeles că tocmai primise o lovitură puternică. Cum se simte acum?

– Bine. Se ține tare.

– Normal. E fericit la gândul că va avea un copil?

– E încântat.

El nu observă ironia din vocea ei.

– Așa e bine. După ploaie vine și vreme bună, zise el. Spune-i că l-am căutat, dacă vrei.

– N-am să uit.

– Și nu uita: sunt gata oricând să te ajut.

– Mulțumesc. La revedere, Cole.

*

Întinsă pe pat, Elise strângea ochii care o ardeau, încercând să doarmă, dar nu putu. Unde era Simon? Era sigură că nu era în drum spre ea.

El apăru mai târziu ca de obicei. Elise era în bucătărie. Pentru a-și ocupa gândurile începuse să pregătească o mâncare complicată, aranjase tacâmurile cu grijă și precizie, pe o față de masă imaculată.

Simon se opri în prag. Hainele lui erau murdare de noroi, părul ud. Ea tocmai strecura legumele într-un vas. El întrebă:

– Se poate aștepta până îmi fac un pic toaleta?

– Da, bineînțeles.

Ea puse din nou legumele pe foc și când se întoarse, el deja dispăruse.

Reveni și se așeză la masă, îmbrăcat într-o cămașă închisă, cu gulerul desfăcut și cu un pantalon ajustat. Cu o expresie sarcastică, privi masa, farfuriile aburinde.

– Ar fi trebuit, cumva, să mă îmbrac mai potrivit? întrebă el.

Ea nu-i răspunse. După un timp, îl întrebă:

– Unde ai fost astăzi după-amiază? N-ai fost la birou?

– Ai verificat, tandra mea soție?

El se purta, cu bunăștiință, dezagreabil, dar ea încercă să nu-i cânte în strună.

– Dacă ar fi trebuit să verific ceva, ai fi avut tu grijă să-ți ștergi urmele, sunt sigură, zise ea.

– Am fost pe șantierul Dunfield.

– Se mai lucrează acolo?

– Nu. Meșterii au lăsat totul baltă când au aflat că nu e sigur că vor mai fi plătiți.

Ea revăzu, în minte, șantierul, în ziua când îl însoțise pe Simon. Ce animație era atunci! Astăzi, el se dusese singur acolo.

– Ce se va întâmpla cu șantierul?

– Va continua lucrul. M-am întâlnit astăzi cu Dunfield însuși.

– Asta-i bine, nu?

– Da. Dar încă n-am ieșit din încurcătură.

– Se va aranja totul, Simon, sunt sigură.

El ridică spre ea o privire opacă, iar vocea îi era vizibil sarcastică.

– Asta înseamnă să vorbești ca o soție iubitoare și credincioasă!

– Ceea ce și sunt, zise ea pe un ton dur.

– Da, desigur. Şi eu ar trebui să-ţi fiu recunoscător. La urma-urmei, nu ţi-am cerut niciodată luna de pe cer.

– Nu. Dar dacă ai vrea-o, te-ai căţăra după ea s-o aduci.

– Şi atunci aş descoperi oare că nu e decât o bucată mare de caşcaval?

– Ce dezamăgire ar fi...

Elise, mâncând cartofii, cu ochii în farfurie, se făcea că nu pricepuse subînţelesurile pentru a nu-i acorda satisfacţia de a observa cât de mult o făcea să sufere.

Ea nu se aşteptase la complimente, dar, la sfârşitul mesei, Simon declară:

– A fost delicios. Cu asta poţi cuceri inima unui bărbat...

– Simon, nu-ţi stă în obicei să vorbeşti în clişee.

– Poate că e molipsitor.

– Ce vrea să însemne remarca asta? întrebă ea, cu răceală. Eşti agresiv numai din plăcere?

El puse paharul pe masă.

– Nu este o plăcere. Toate astea, presupun...

Arătă spre masă, reluând:

– Toate astea trebuiau să pregătească momentul discuţiei pe care suntem nevoiţi s-o purtăm?

– De fapt, aveam nevoie să mă ocup de ceva, aşteptându-te. Ai promis că vom vorbi azi-dimineaţă.

– După conversaţia cu părinţii tăi, mi-era de ajuns. Crezi că e nevoie neapărat de această discuţie?

– Ieri seară, gândeai şi tu că e nevoie.

– Adevărat? Mi se pare că au trecut secole.

– Mă duc să duc cafeaua în salon. Nu, nu am nevoie de ajutor. Nu durează mult.

Simon ridică din umeri și trecu în cealaltă încăpere. Elise spălă repede vasele în timp ce se făcea cafeaua și duse apoi cele două cești în salon. Se simțea încordată, nervoasă. Simon își controla toate gesturile, fața îi era dură, ochii aproape lipsiți de expresie.

Ea se așeză pe canapea, el într-un fotoliu. Elise simți un nod în gât, amintindu-și de numeroasele lor seri, când stăteau amândoi pe canapea, ea cu capul pe umărul lui, iar el jucându-se cu degetele prin părul ei.

Simon își bău cafeaua în liniște și puse ceașca pe măsuță. El n-o va ajuta cu nimic în conversația ce va urma. Aștepta, cu o politețe studiată, ce părea aproape o insultă.

Ea își crispă degetele pe ceașcă și începu discuția cu ceea ce trezise în ea furia cea mai mare, suferința cea mai vie.

– Când ai plecat... la Wellington, ultimele tale cuvinte au fost... insultătoare și lipsite de orice fundament. Copilul e al tău, Simon... și te condamn pentru că ai putut crede... că ai putut să ne bănuiești, pe Cole și pe mine.

Expresia de pe fața lui nu se schimbă.

– Foarte bine, te cred... și îți cer scuze.

Elise avu aceeași impresie ca și cum, cu o ridicare din umeri, el și-ar fi cerut scuze pentru o greșeală neînsemnată, pentru o gafă fără importanță. Ea îl privea, fără a-i veni să creadă ce auzise, cu buzele întredeschise, într-un început de protest, tăcută, furioasă.

– Este tot ce ai de spus? reuși ea să articuleze.

– Ce ai fi vrut să mai auzi? Sunt dezolat. M-am purtat prostește și n-am să mai fac. Asta îți ajunge.

– Da, zise ea.

Știa că asta nu-i era de ajuns. Dar la ce bun să ceară mai mult?

– Mai e și altceva? întrebă el.

– Da. Mi-ai propus să divorțez în ideea că eu aș vrea să mă căsătoresc cu altcineva?

– Nu.

– Atunci, de ce?

– Pentru că aș prefera o ruptură rapidă, mai degrabă, decât să te văd plictisindu-te încet-încet de un soț care nu poate să-ți mai ofere ceea ce ai dori.

Ea zise, cu o voce tremurândă:

– Nu-mi pasă de ceea ce tu poți sau nu să-mi dai. Și eu nu vreau nici o ruptură, nici bruscă, nici altfel, nici acum, nici altădată. Nu m-am căsătorit cu tine pentru banii tăi, nici pentru reușita ta, orice ai crede tu...

– Tu, deci, nu-ți amintești? zise el încet. În seara când tu ai acceptat să-mi fii soție... Până atunci, luptaseși cu mine ca o leoaică... Și, brusc, ai devenit blândă și docilă. Ți-am spus atunci că mă surprinde schimbarea și mi-ai răspuns că tocmai descoperiseși ceva: că Societatea Cartland, sunt eu.

– Dar, Simon, ăsta nu era un răspuns! protestă ea.

El se ridică și își adânci privirea în ochii ei îndurerați, ridicându-se spre ea.

– Era un răspuns. În orice caz, din acel moment, rezistența ta a luat sfârșit.

– E posibil... dar nu asta era cauza!

Ea se ridică, la rândul ei, și îi atinse brațul cu un gest care părea o rugăminte.

– Simon, vreau să-ți explic...

El îi luă mâna, o îndepărtă de pe brațul său, așa cum faci cu un grăunte de praf sau cu o insectă.

– Oh, nu! făcu el. Scutește-mă de asta.

Vocea îi era plictisită, cinică. Orice i-ar spune, își dădu ea seama, el n-o va crede...

El o privi aproape indiferent. Elise lăsă să-i cadă brațele, neputincioasă; ochii îi erau uscați și o ardeau. Privindu-i, fără pasiune, talia încă suplă, adâncitura decolteului, părul ei moale ridicat într-un coc pe ceafă, el o întrebă:

– Ești sigură că nu dorești să divorțezi?

– Da, sunt sigură! răspunse ea cu greutate. Tu nu-ți dai seama deci... Voi avea un copil!

– Înțeleg. Da, gurile rele ar avea ce vorbi în cazul unui divorț, în asemenea circumstanțe. Asta pe de o parte; apoi mai e riscul de a te vedea acuzată că m-ai părăsit când am dat faliment... Nu prea ai de ales, nu?

– Nimeni dintre cunoștințele mele nu are o minte atât de întortocheată ca a ta! îi strigă ea. Hotărârea mea nu are nimic de a face cu raționamentul tău. Nici o clipă nu m-am gândit să te părăsesc.

– Să vorbim limpede, reluă el cu răceală. Nu ți-am cerut să te sacrifici pe altarul datoriilor conjugale și eu nu te voi ajuta s-o faci. Și mai ales, nu vreau mila ta. Dacă rămâi cu mine, o faci de bunăvoie. Nu aștepta nici un fel de recunoștință...

CAPITOLUL XI

Coşmarul trebuia să se sfârşească într-o zi, îşi spunea Elise. Părea că se preface că trăieşte, dar inima ei era moartă.

Simon îşi aducea acum dosarele acasă şi lucra până târziu, în noapte, veghind în acelaşi timp ca ea să se culce devreme. N-o lăsa să care nici o greutate, spăla vasele, insista să o facă să se odihnească. Dar niciodată nu făcea vreo remarcă personală. Semănau cu doi străini, care, printr-un concurs de împrejurări neaşteptate, trebuiau să împartă aceeaşi casă, acelaşi pat. În dimineaţa în care o găsi aplecată deasupra chiuvetei, palidă şi gâfâind, atingerea lui avea ceva indiferent atunci când o duse în pat; plecă apoi să-i facă un ceai şi pâine prăjită. După care, în fiecare dimineaţă, îi interzicea să se dea jos din pat înainte de a-şi lua micul dejun.

O dată sau de două ori, Elise vru să se opună acestei griji distante pe care i-o purta, dar el o privi cu nişte ochi ce aruncau scântei şi-i spuse, pe un ton aproape brutal:

– Rămâi acolo!

Ea uitase să-i spună despre telefonul lui Cole, dar probabil că se întâlniseră deja.

– Cole mi-a cerut veşti despre tine, zise într-o zi Simon.

– Drăguț din partea lui, răspunse ea, prudent.

Elise își aminti să-l întrebe despre o problemă care o tracasa.

– Acum nu vom mai putea construi casa, nu-i așa?

Crezu mai întâi că el n-o să-i răspundă.

– În nici un caz prea curând, zise în sfârșit.

– Dar terenul? Va trebui să-l vindem?

– Poate, zise el cu o cută amară pe buze.

Nemișcată, Elise își amintea murmurul vântului printre copacii ce coborau pe panta blândă, până spre faleză; își amintea albastrul apei, cântecul greierilor și al păsărilor, în acest colț de natură încă neatins. Ea își imaginase cum, vara, s-ar fi așezat pe terasă pentru a asculta păsările, pentru a privi frunzele fremătând sub briza mării și fluturașii albaștri zburând deasupra peluzei.

Locul nu semăna nici un pic cu cel unde își petrecuseră luna de miere, dar, de fiecare dată când se ducea acolo, regăsea ecoul nopților și zilelor minunate, pasionate, pe care le petrecuse cu Simon pe un țărm mai sălbatic, unde se pare că nu mai exista nimeni și nimic în afară de ei și fericirea pe care o simțeau, și unul și altul, după o atât de lungă așteptare...

De obicei, când Simon se culca, ea dormea deja. Dacă se trezea auzindu-l venind, se prefăcea că doarme. Niciodată, acum, n-o mai luase în brațe ca ea să se cuibărească lângă el, niciodată nu-i mai mângâiase părul, niciodată nu-i mai atinsese corpul cu degetele, într-o tăcere ce părea o invitație, niciodată nu-și mai exprimase tandre dorințe punându-și buzele pe umărul sau pe gâtul ei.

În această seară, însă, ea se trezi de-a binelea când el veni să se culce. Rămase însă nemișcată, făcându-se că doarme... El săltă cuvertura și se strecură în pat, dar cât mai departe posibil de ea. Acum, așa era întotdeauana. Ea tocmai visase, și fragmente de vis îi reveneau în minte în timp ce-i asculta respirația, în noaptea caldă.

Visa iar că se cățărau împreună pe niște stânci, așa cum făcuseră în prima parte a căsătoriei lor, și Simon râdea. Când ea alunecă și căzu, țipând, în apa învolburată, Simon râdea în continuare. Și apa o ducea departe de el...

Poate că oroarea acestui coșmar o trezise. Își amintea acum fiecare detaliu înspăimântător.

Se mișcă și îl simți pe Simon schimbându-și poziția. Ea întoarse capul și văzu cum ochii lui, deschiși, sclipeau în întuneric.

Ea zise pe un ton ezitant:

– Simon?...

– Ce este?

Poate din cauza nopții, el părea mai uman. Se apropie de el și îi atinse brațul.

– Am avut un coșmar. Ia-mă în brațe, dacă vrei.

El ezită o clipă. Apoi, brațele lui o cuprinseră, cu prudență, parcă ea ar fi fost de sticlă. Își puse capul pe pieptul lui.

El respira profund, parcă ar fi adormit. Dar când mâna ei alunecă pe pieptul lui, respirația se opri, și ea știu că el nu dormea.

Elise nu avusese altă intenție decât să se apropie o clipă de el, doar atât cât să-și gonească urmele coșmarului. Dar acum se întreba... Poate, în acest fel,

va reuși să se apropie mai mult... Regăsi mângîierile obișnuite, până în momentul când el îi prinse mâinile și, cu buzele în părul ei, zise:

– Ce vrei tu, Elise?

– Știi și tu, murmură ea.

El se întoarse și ea se trezi țintuită pe pernă, degetul lui mare apăsându-i pomeții, iar celelalte înfipte în părul ei. Îi simțea răsuflarea pe buze.

– Spune-mi, ordonă el cu voce joasă.

– Te rog, Simon, murmură ea.

– Spune-mi ce vrei, repetă el, fără să se miște.

– Vreau... vreau să facem dragoste...

Un moment, el rămase nemișcat, aplecat peste pata albă a obrazului ei, și Elisei i se făcu frică dintr-odată. Îi smulsese el aceste cuvinte pentru a face o glumă crudă? O va respinge oare?

Capul lui coborî încet, gura lui caldă găsind-o pe a ei.

La început, ea fu puțin încordată. Dar curând se abandonă valului de plăcere care o cuprinsese. El descoperea micile schimbări ale corpului ei: degetele lui întârziară pe sânii ei, de acum de altă dimensiune, pe rotunjimile taliei. O clipă ea se simți din nou speriată. Dar sărutul lui deveni din ce în ce mai profund, până când ea murmură un protest, printre buzele-i rănite.

Atunci el începu s-o mângâie. O briză ușoară mișcă perdeaua și ea îi întrezări fața. El surâdea.

– Asta vrei? întrebă el.

– Da... murmură ea.

Când el o conduse, în sfârșit, pe culmile plăcerii, ea îl auzi râzând încet la urechea ei. Îl văzu ridicând fața. Era cea pe care o văzuse în timpul coșmarului.

Strigătul de dragoste al Elisei se transformă într-un urlet de teroare.

Brațele lui Simon o țineau ca într-o închisoare, și ea îi zgâria umerii, îl respingea cu pumnii strânși, într-un efort frenetic de a-i scăpa.

El se desprinse de ea. Lacrimile udau perna Elisei iar vocea ei repeta mereu: „nu... nu... nu..." ca și cum nu se putea opri.

– Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce răgușită.

O prinse de umeri, încercând să-i vadă fața.

– Te-am făcut să suferi?... Copilul...

Ea clătina mereu capul, încercând să se elibereze.

– Nu... nu mă atinge!

Îl lovi în piept, îi lovea fața; răsuflarea ei era ca un gâfâit; suspina. Simon ridică mâna și o pălmui.

Cu respirația tăiată, ea se încordă. Brațele lui Simon o cuprinseră. Obrazul scăldat în lacrimi al Elisei era așezat pe umărul lui, iar vocea lui sacadată, din buzele care-i sărutau părul, se auzea spunându-i:

– Oh, Doamne! Draga mea, te rog... nu mai plânge... nu plânge! N-am vrut să-ți fac rău... Îmi sfâșii inima...

Incapabilă să scoată un cuvânt, ea își mângâia obrazul de palma soțului ei.

Lacrimile se potoliră încet-încet și cu ochii închiși, ea se apropie cu plăcere de el.

Simon o puse la loc pe perna ei și plecă. Se întoarse cu un prosop muiat în apă călduță și îi șterse fața și corpul. După care o acoperi. Înainte de a adormi, ea îi simți din nou buzele pe tâmplele ei.

*

Ea deschise ochii. Lumina soarelui era filtrată printre lamelele storului. Pe măsuța de lângă pat erau puse feliile de pâine prăjită, care se răciseră, la fel ca și ceaiul din ceașcă. În apartament era liniște. Ea se simți, o clipă, dezamăgită. Simon plecase, probabil, de vreo jumătate de oră.

Gustă ceaiul și se strâmbă. Plină de bunădispoziție, se întise ca o pisică satisfăcută.

Ronțăi o felie de pâine, înainte de a se scula, făcu apoi un duș prelungit și își puse un pantalon și o jachetă. Fermoarul pantalonului se închise, dar nu putu să mai închidă cordonul. Cu un surâs, își mângâie ușor talia, luă apoi farfuria și o duse la bucătărie.

Lucră apoi puțin la ilustrațiile cărții sale. Băiețelul și tatăl lui îi reușeau acum mai bine. Copilul era viguros, musculos, cu bucle negre și o fetișoară serioasă; dar în ziua asta ea îl desenă surâzând, cu capul dat pe spate, cu mâinile deschise, picioarele depărtate, în mijlocul unui șantier de construcții. Și tatăl privea spre copil, cu o tandrețe nemăsurată.

Pe măsură ce dimineața se scurgea, ea se surprinse pândind soneria telefonului. Îndoiala începea să se insinueze în mijlocul încrederii fericite cu care se trezise.

De ce plecase Simon fără s-o trezească? Era, oare, din grijă față de ea sau a preferat să n-o vadă la lu-

mina zilei? O iubise cu adevărat, dar parcă fusese o formă de răzbunare. Ea crezuse că se ştersese totul când el pronunţase câteva cuvinte de tandreţe şi de remuşcări, când el se purtase cu ea cu atâta dragoste.

Dar asta fusese oare suficient ca să schimbe totul? Poate că el deja regreta această clipă de tandreţe; poate va veni acasă la fel de rece, la fel de crud şi distant ca mai înainte.

Ea închise ochii, crispându-şi degetele pe creion până se rupse. N-ar putea suporta asta.

Ea redeschise ochii. Mina creionului rupându-se, lăsase o minusculă urmă neagră pe faţa bărbatului şi ea o şterse, cu grijă, cu o mână tremurândă.

Dacă i-ar putea vorbi, poate vocea lui i-ar spune...

Se duse şi formă numărul de la birou, dar Simon era plecat, îi spuse secretara. Cu palma umedă pe telefon, Elise întrebă:

– Ştiţi unde este?

– Avea o întâlnire cu un reprezentant al firmei Dunfield şi cu un director de bancă. Dacă e ceva, doamnă Cartland, pot să încerc să-l caut.

– Nu... Nu, mulţumesc. Nu e urgent.

„Doream doar să-i aud vocea“, îşi spuse ea.

Reveni la masa de lucru, îşi împrăştie toate desenele, dar dorinţa de a continua o părăsise. Se hotărî repede, îşi luă poşeta şi ieşi. Desigur că, în curând, va trebui să se lipsească de maşină, gândi ea. Încă nu avea foarte clar în minte situaţia financiară a soţului ei.

Se duse la locul lor de casă, opri maşina pe iarbă, acolo unde ar fi trebuit ridicată casa şi contemplă marea.

Doi porumbei zburau printre ramurile copacului cu flori roșii, aproape de marginea falezei. Ea coborî să-i vadă mai de aproape, dar, când se apropie, ei zburară cu fâlfâit de aripi.

În picioare, în vârful pantei, privea valurile cu creste înspumate spărgându-se pe nisipul alb. Pentru prima dată observă treptele grosolane tăiate chiar în stâncă și, într-un loc, rădăcinile proeminente formau trepte naturale. Faleza nu era nici prea înaltă, nici prea abruptă, și micuța plajă o tenta. N-ar fi prea greu sau prea periculos să coboare.

Ea merse foarte încet, dar, cu câteva trepte, doar, înainte de capăt, piciorul îi alunecă ușor și i se agăță de o rădăcină în momentul când vru să sară. Prin propria ei greutate, piciorul se eliberă, dar glezna se răsuci dureros. Căzu ușurel pe nisip și îngrozită, rămase o clipă nemișcată, cu mâna apăsându-și abdomenul, inima bătându-i să-i iasă din piept. După un timp, se târî până la apă și își lăsă piciorul cuprins de bienefăcătoarea răcoare. Încercă să-l frecționeze dar se strâmbă de durere; vru să se ridice în picioare, dar renunță imediat: suferința era prea puternică.

La una din extremitățile plajei, apa ajungea până la grămada de pietre de la baza falezei, dar Elise știa că nu e în stare să le urce. La celălalt capăt se găseau câțiva copaci. Se târî până acolo, pentru a privi printre ramuri: dincolo de copaci, nisipul dispărea, iar marea venea până la baza falezei. Nu era deci nici o ieșire, nici de partea asta.

Poate, după ce se va odihni puțin, glezna sa se va mai liniști, permițându-i să urce faleza. Nu avea nici un motiv de îngrijorare: urma lăsată de mareea înaltă

se găsea la câțiva pași de baza falezei, ziua era caldă, plăcută.

Și foarte lungă...

În ciuda faptului că încercă să stea liniștită, își puse piciorul de mai multe ori în apa rece, glezna ei era din ce în ce mai umflată și mai dureroasă. Mica faleză începea să i se pară un adevărat Everest. Era ridicol, dar era condamnată să rămână aici până când o vor descoperi. Și asta se va întâmpla cât de curând, își spunea ea ca să se încurajeze. În cel mai rău caz, va trebui să petreacă noaptea pe plajă; nimeni nu știa unde se dusese. Dar Simon, fără îndoială, nu va întârzia s-o caute și, sigur, se va gândi și la acest loc. Mașina ei rămăsese sus, pe iarbă și imediat ce o va vedea, ea va fi salvată.

Începu să ațipească, la umbră, dar când soarele începu să apună, o briză rece o făcu să frisoneze și se târî până la porțiunea de plajă unde mai rămăsese un pic de soare, își făcu o groapă în nisip și se ghemui. Dacă n-o vor găsi până dimineață, o să-i fie cam frig.

Închise ochii. Freamătul frunzelor, uneori cântecul unei păsări, murmurul valurilor, o adormiră repede...

Visa marea. Plutea deasupra apei care o ducea din ce în ce mai departe de țărm, unde Simon îi striga numele, cu o voce din ce în ce mai deznădăjduită. Ea voia să vină spre el, dar era prea obosită pentru a putea înota; chiar dacă ar încerca, nu va putea ajunge niciodată până la el. Îl privea pe Simon chemând-o și se simțea copleșită de tristețe, pentru ei doi...

– Elise...

Deschise ochii, întoarse ușor capul și îl văzu sus, pe faleză; avea fața marcată de o teribilă spaimă.

Începu să coboare spre ea, atât de repede încât Elise se ridică, strigând:

– Simon! fii atent... Totul e bine; mi-am făcut doar o entorsă.

Fără să încetinească, el se lăsă să alunece pe ultimii metri și când sări pe nisip și veni spre ea, Elise îi văzu mâinile zgâriate și pline de sânge, cămașa ruptă.

– Este numai glezna rănită, repetă ea.

El se lăsă să cadă alături de ea și cu mâinile tremurând, îi palpă piciorul, apoi tot corpul, ca și cum nu-i venea să creadă că nu a mai pățit și altceva.

– Ești sigură? întrebă el cu o voce răgușită. Nu mai e și altceva, ești sigură?

– Nici măcar nu e fracturată, îl asigură ea. Dar n-am să pot urca... Nu am altceva. Totul, în rest, e bine.

Pentru o clipă, el închise ochii. Îi prinse apoi fața între mâini, o privi lung și spuse, ca și cum cuvintele i se smulgeau din suflet:

– Oh, Doamne! Niciodată în viața mea nu mi-a fost atât de frică...

Acesta era, deci, Simon cel de neînvins, Simon care nu avea nevoie de nimeni, care nu cerea nimănui, nimic? Ea îl privi stând în genunchi alături de ea și simți o bucurie sălbatică. Își coborî pleoapele și surâsul ei însemna, în același timp, o provocare, o promisiune dar avea și o nuanță de triumf răutăcios.

Simon își regăsi suflul și murmură: „Drăcoaico“! Furia și râsul se amestecară în ochii lui. Buzele i se apropiară, aproape cu brutalitate, de cele ale Elisei.

Când el își ridică privirea, ea tremura. Degetele lui îi mângâiară brațele.

– Dar ție ți-e frig! Te las o clipă singură să mă duc în căutare de ajutor.

– Nu, zise ea. Cu ajutorul tău, am să reușesc să urc.

– O să te doară...

– Nu e ceva nou... zise ea.

Ea îl văzu strângând din dinți.

– Cel puțin, dă-mi voie, mai întâi, să-ți bandajez glezna. Mă duc să iau trusa de prim-ajutor din mașină.

Cu glezna bandajată strâns, cu brațul lui Simon care aproape o ducea pe sus, Elise reuși să urce faleza. A durat destul de mult și, când ajunseră sus, ea trebui să se întindă până când durerea se mai potoli. Când vru să se ridice, Simon o luă în brațe și o duse până la mașina lui.

– Ai nevoie de ceva din mașina ta? întrebă el.

– Da, poșeta.

Se duse să i-o aducă, închise portierele și, la întoarcere, aruncă cheile pe genunchii Elisei.

– O să trimit mâine dimineață pe cineva s-o aducă, zise el.

În drum se opriră la un doctor. Apoi Simon o duse pe Elise acasă și o ajută să se culce.

– Vrei ceva?

– Să beau.

El începu să râdă și, o clipă după aceea, reveni cu un whisky pentru el și un gin-tonic pentru soția lui.

Elise avu o ușoară amețeală și își dădu seama că nu mâncase nimic de dimineață. Simon, așezat pe pat, cu paharul în mână, o privea. Ea își puse capul pe pernă.

– N-ar fi trebuit să beau pe stomacul gol, zise ea.

– O să pregătesc imediat ceva. De când ai plecat?

– De azi-dimineață.

– Dumnezeule! Ești moartă de foame!

El vru să se ridice dar ea îl reținu.

– Nu chiar. Termină-ți băutura.

Ea își simțea creierul funcționând cu o precizie pe care n-o mai avusese de mult timp.

– Ar trebui să-mi pară rău că te-am neliniștit, zise ea, dar nu-mi pare rău.

El ridică privirea, cu o luminiță în fundul ochilor, iar ea îi surâse.

– Înainte de a-ți fi privit fața, adineaori, eu nu știam... că mă iubești.

Își coborî pleoapele și continuă:

– Știu că nu-ți place acest cuvânt. Te temi de el, dar nu cunosc altul care ar putea exprima ceea ce am citit pe fața ta, când m-ai găsit. Și... poate, n-o să mă crezi, Simon, dar... n-are importanță ce-am spus eu, sau ce-ai gândit tu. M-am căsătorit cu tine dintr-un singur motiv: te iubesc. La început mă temeam să mi-o mărturisesc, eram foarte tânără, violența sentimentelor mele mă speria și fusesem învățată să mă încred, mai degrabă, în mintea mea decât în inima mea. Credeam că poate tu te folosești de mine... Când ai plecat cu banii bunicului, am fost convinsă că te judecasem bine. Dar n-ai să știi niciodată cât mi-a fost de greu să gândesc așa...

– Eu am acceptat acest împrumut pentru că nu suportam ideea de a rămâne aici, știindu-te măritată cu altul, zise el. Îi datorez ceva mai mult decât bani... Tăcu o clipă. Chiar ai crezut că am abuzat de încrederea unui om bătrân?

– Tu n-ai putut să mă convingi să mă căsătoresc cu tine... Da, noi toți am crezut asta, răspunse ea cu voce scăzută.

– În afară de Gary. Sunt sigur.

– Nu ne mai vedeam prea des cu Gary. Dacă i-aș fi putut vorbi, sunt sigură că el m-ar fi făcut să înțeleg adevărul. Te rog, Simon. Încearcă să înțelegi. Niciodată n-am fost încurajată să mă încred în propria mea judecată. Chiar și Peter lua hotărâri în locul meu, mă sfătuia. Asta mi se părea normal: el era mai în vârstă decât mine. Voiam să cred în tine dar mi-era teamă. Și tu, nu mi-ai vorbit niciodată de dragoste. Îți amintești când mi-ai spus că nu aveai nevoie de dragoste?

– Nu-i chiar așa, făcu el încet. Am spus că aş fi putut trăi fără tine... dar n-am spus că îmi va fi uşor. Și am mai spus că nu voiam să-ți cerșesc dragostea...

– Și că te puteai lipsi foarte bine de ea.

– Până atunci. Ai dreptate: mă temeam de acest cuvânt. Te doream ca un nebun, dar nu doream să numesc ceea ce simțeam pentru tine, dragoste. Este un cuvânt prea des folosit... Unele persoane găsesc că e normal să sufere pentru a-i face fericiți pe cei pe care-i iubesc. Și sunt unii, ca tine, care întorc spatele adevăratei fericiri, pentru că cineva le-a spus: „te iubesc și tu, la rândul tău, trebuie să mă iubești“. Nimeni nu are *dreptul* de a fi iubit. Dragostea se dăruiește de bunăvoie sau deloc.

– Da, zise ea cu blândețe. Încep să înțeleg acum.

– Sper. Eu nu voiam să te implor să mă iubești; am acceptat faptul că tu te-ai căsătorit cu mine din alte motive și am încercat să-ți ofer tot ce, după părerea mea, așteptai tu de la această căsătorie.

– Pe tine te doream... Doar pe tine, în întregime. Dar acest lucru mi l-ai oferit.

– N-aş fi putut. Doream mai întâi să fiu sigur că-mi aparţii, în totalitate.

– Dar eu îţi aparţin. Am încercat mereu să te fac să înţelegi, dar tu nu mă credeai. Ai fost atât de crud cu mine, mai ales în aceste ultime săptămâni... Dar lasă... acum ai atâtea alte preocupări, adăugă ea, cu tandreţe; tot ce ai clădit este în pericol să se prăbuşească, nu-i aşa? Toată viaţa ta?

– Tu eşti toată viaţa mea. Dacă aş fi fost sigur de tine, tot restul ar fi avut mult mai puţină importanţă. Când am aflat că voi fi, probabil, afectat de acest dezastru financiar, m-am gândit la un singur lucru: că, fără îndoială, te voi pierde. Întorcându-mă acasă, eram îngheţat de frică la ideea că mă vei părăsi din moment ce nu mai eram soţul pe care tu doreai să-l ai. L-am văzut pe Cole sărutându-te şi am avut senzaţia că dezastrul începuse deja. În orice alt moment, eu v-aş fi ascultat explicaţiile şi aş fi înţeles că nu era nimic adevărat; dar atunci tot universul meu se prăbuşea.

– Am aşteptat să-mi telefonezi. Speram să te aud spunându-mi că nu vorbiseşi serios.

– A trebuit să mă concentrez în totalitate asupra a ceea ce trebuia făcut, după părerea mea, pentru a nu te pierde.

El se ridică brusc, se îndepărtă câţiva paşi, se întoarse şi o privi pe Elise cu un aer acuzator.

– Dar, dacă te-aş fi sunat, nu te-aş fi găsit aici, nu-i aşa? Erai la părinţii tăi?

– După dimineața primei zile, da. Nu puteam suporta să mai aștept un telefon care nu mai venea.

– Tu nu mi-ai spus că te-ai dus la ei. Am aflat asta când ei au fost aici, când tatăl tău mi-a propus să mă ajute. Iar mama ta a pretins că ea te-a convins să te întorci aici, pentru că locul unei soții este alături de soțul ei.

Degetele Elisei se crispară pe cearșaf.

– A spus ea asta?

– Mai mult sau mai puțin. Am înțeles, de asemenea, că n-ar putea aprecia faptul că ar trebui să le explice prețioșilor ei prieteni de ce fiica sa, gravidă, trăiește despărțită de soțul ei.

– Niciodată n-am avut intenția să te părăsesc. Și mama știe asta.

– Nu ți-a ținut o predică despre datoriile tale de soție?

– Mai mult sau mai puțin.

Văzu buzele lui Simon subțiindu-se și adăugă:

– N-am ce-i face, Simon. Eu nu i-am cerut nici un sfat. N-am rămas cu tine din datorie, nici de teama bârfelor, nici măcar din cauza copilului. Pur și simplu, nu puteam concepe să trăiesc în altă parte decât alături de tine, atâta timp cât tu o să fii pe acest pământ și cât timp mă vei dori.

Elise îl privi în ochi și văzu că îndoielile lui se risipeau.

– Te doresc, zise el, atâta timp cât voi fi pe acest pământ și după aceea.

– Vino, te rog, îi ceru ea cu blândețe. Ești atât de departe... Nu pot suporta.

El se apropie repede, se așeză pe pat, și îi luă mâna.

– Știi, astăzi, când am venit acasă, am crezut că m-ai părăsit. Apartamentul era gol și tu nu lăsaseși nici un cuvânt.

– Am crezut că mă întorc înaintea ta.

– Cum puteam să știu? Am telefonat în toate părțile, la mama ta, lui Cole...

Ea își retrase mâna.

– Tu mai credeai că...

– Nu mai puteam gândi clar, zise el, luându-i din nou degetele și strângându-i-le. Eram prea îngrozit pentru a mai judeca. M-am uitat prin dulap: dacă ai fi plecat, într-adevăr, ți-ai fi luat câteva lucruri. Am aruncat o privire în atelierul tău: toate desenele erau împrăștiate pe masă. Nu le mai văzusem până atunci...

– Îți plac? întrebă ea, surâzând.

– Eram prea neliniștit ca să mă mai întreb. Dar am recunoscut personajele.

– Cred că seamănă cu... băiatul nostru.

Simon o strânse în brațe.

– Și dacă o să fie fată?

– Te-ar deranja?

– Aș iubi-o.

– A iubi? făcu ea, ridicând capul pentru a-l privi.

– Da. Așa cum trebuie iubit un copil, pentru el însuși.

– Și, chiar dacă n-o să avem bani prea mulți, reluă ea, vom oferi copiilor noștri tot ce vor avea nevoie.

– Da. Dar am uitat să-ți spun...

Ea își pusese capul pe umărul lui; el reluă mângâindu-i părul:

– După toate calculele, nu vom da faliment. Totul se va aranja, cred, cu ajutorul băncii și a vreo doi clienți care au încredere în compania mea.

– E plăcut, murmură ea.

– Plăcut?

– Felul tău de a-mi mângâia părul.

– Ai auzit ce ți-am spus? întrebă el.

– Mmm... Și asta, de asemenea, e plăcut. Deci, o să avem casa noastră, până la urmă?

– Da. Dar va trebui să modificăm planurile; trebuie să pregătim locul copiilor.

– Cu atât mai bine...

Ea îi mângâie fața cu vârful degetelor.

– Oh, Simon, iartă-mă pentru anii ce ți i-am furat, pe care i-am dat altuia... Mai ești supărat pe mine?

– Acum, nu. La început mi-a fost teribil de greu. Apoi, am înțeles că tu, pe atunci, erai prea tânără iar eu prea nerăbdător. Te-am speriat cu nerăbdarea mea, și tu ai fugit. Adevărat, aveai dreptul să alegi. Sunt, totuși, mulțumit, adăugă el, că n-ai fost nefericită cu Peter...

– Am trișat, zise ea. El n-a știut-o niciodată, iar eu am încercat să fiu o soție bună. Dar numai tu existai în adâncul inimii mele. Ai avut dreptate, atunci, pe plajă: nu aveam dreptul să-i port inelul, când nutream pentru tine asemenea sentimente.

O mică flacără se ivi în privirea lui Simon. O sărută pe Elise blând, îndelungat. Apoi se îndepărtă de ea, spunând:

– Dar, ți-am promis ceva de mâncare. Nu ți-e foame?

Ea îi luă mâna și i-o puse pe pieptul ei, ca să-i simtă bătăile inimii și, lăsându-se să cadă pe pernă, cu un surâs șiret pe buze, îi spuse:

– Ba da. Ție nu ți-e foame?

El începu s-o mângâie, cu ochii scânteind de dorință.

– Eu vorbeam de mâncare! îi murmură el la ureche.

– Eu nu, șopti ea.

Și râzând, își lăsă buzele pradă sărutului lui.

– SFÂRȘIT –

Culegere și paginare computerizată
Secția Fotoculegere – Imprimeria Coresi

Coli de tipar 11
Bun de tipar: 05. IX. 1994
Tiparul executat sub comanda nr. 40 487

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
România

